

TẬP 2

TRÁI TIM KẺ PHẢN BỘI

BIÊN NIÊN SỬ CÒN SÓT LẠI · PHẦN 2

MARY E. PEARSON

Kiều Hòa dịch

Asbooks **vh** NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

THE HEART OF BETRAYAL

Trái tim kẻ phản bội - Tập 2

Copyright © Mary E. Pearson.

Originally published in English by Henry Holt and Company, LLC.

Vietnamese edition copyright © 2022 by Skybooks Vietnam Culture and
Communication Company Limited, Asbooks.

All rights reserved.

Sách được phát hành bởi Công ty TNHH Văn hóa và Truyền thông Skybooks
Việt Nam.

e-Book này được thực hiện trên tinh thần thiện nguyện, phi lợi nhuận và phục vụ cộng đồng người
đọc chưa có điều kiện mua sách giấy.

Thông tin eBook

Tên sách: **Trái tim kẻ phản bội (Tập 2)**

Nguyên tác: **The heart of betrayal**

Tác giả: **Mary E. Pearson**

Dịch giả: **Kiểu Hòa**

Phát hành: **Asbooks**

Xuất bản: **NXB Văn học**

ISBN: **978-604-372-201-7**

Số trang: **304 pgs**

Khổ giấy: **14 x 20.5 cm**

Giá bìa: **226.000 đ (Tập 1&2)**

Ngày phát hành: **08/2022**

Tạo eBook: **@huyetleid0907**

Hoàn thành: **12/2024**

Mary E. Pearson là một tác giả danh tiếng, viết toàn thời gian tại một văn phòng ở California, nơi cô đang sống cùng chồng.

Cô có nhiều đầu sách bán chạy trên *New York Times*, và một số tác phẩm đã dựng thành phim ăn khách. Trong đó tiêu biểu là bộ truyện *Biên niên sử còn sót lại: The Kiss of Deception* (Nụ hôn dối lừa), *The Heart of Betrayal* và *The Beauty of Darkness*.

Các giải thưởng và danh hiệu cô đã nhận được: *Giải Cánh điều vàng*, *Top 10 Lựa chọn dành cho thanh thiếu niên của YALSA*, *Sách hay nhất của ALA dành cho giới trẻ*, *Giải thưởng danh dự của Andre Norton*, *Giải thưởng sách dành cho giới trẻ ở Nam Carolina và Arkansas*, *Sách hay nhất dành cho thanh thiếu niên của VOYA*,...

Nếu ở Phần 1 - *Nụ hôn đối lừa*, với bối cảnh vùng đất Morrighan trù phú thơ mộng, tác giả kể câu chuyện lãng mạn của nàng công chúa bỏ trốn đến vùng đất bình yên, sống cuộc đời mơ ước và bỏ ngỏ những âm mưu chính trị tàn độc. Thì ở Phần 2 - *Trái tim kẻ phản bội*, với bối cảnh tàn tích Venda đau thương, cốt truyện đã được đẩy lên cao trào, tuyến nhân vật phát triển bất ngờ, các xung đột trở nên căng thẳng ngộp thở.

Và bạn sẽ cảm thấy ám ảnh để chờ đợi hồi kết.

“Thật hiếm khi cuốn sách thứ hai trong một bộ truyện lại hấp dẫn hơn cả cuốn đầu tiên, nhưng trường hợp đó xảy ra ở bộ truyện này.”

– Tạp chí Booklist

“Phần truyện cao trào tiếp theo gây đau tim mà người hâm mộ truyện giả tưởng sẽ hoàn toàn mong đợi.”

– Tạp chí School Library

*“Có bảy ngôi sao sa xuống từ trời cao.
Một làm rung chuyển núi đồi,
Một khuấy động biển cả,
Một bóp nghẹt bầu không khí,
Và bốn còn lại để thử thách trái tim con người.”*

Mục lục

Copyright • Thông tin eBook • Credit

TRÁI TIM KẼ PHẢN BỘI (TẬP 2)

Chương 31	Chương 32	Chương 33	Chương 34
Chương 35	Chương 36	Chương 37	Chương 38
Chương 39	Chương 40	Chương 41	Chương 42
Chương 43	Chương 44	Chương 45	Chương 46
Chương 47	Chương 48	Chương 49	Chương 50
Chương 51	Chương 52	Chương 53	Chương 54
Chương 55	Chương 56	Chương 57	Chương 58
Chương 59	Chương 60	Chương 61	Chương 62
Chương 63	Chương 64		

Lời cảm ơn

Mary E. Pearson

Kiều Hòa *dịch*

TRÁI TIM KẺ PHẢN BỘI - TẬP 2 -

Biên Niên Sử Còn Sốt Lại
Phần 2

Asbooks & NXB Văn Học

Chương 31

KADEN

SAU BỐN NGÀY RONG RUỐI, TÔI QUẢ QUYẾT RẰNG THÁNH THẦN KHÔNG ĐỨNG VỀ PHÍA MÌNH. Có lẽ họ đã luôn luôn như vậy. Sẽ không thể nào may mắn đến mức bắt gặp vị thống đốc đó trên đường, dở say dở tỉnh và đến muộn. Cái nhà thổ ở thị trấn cuối cùng vẫn chưa có vinh dự được hẳn ghé thăm, mà đó là điểm dừng chân mà hẳn không bao giờ bỏ lỡ. Hẳn vẫn ở đâu đó giữa đường từ đây tới đó - hoặc hẳn vẫn chưa rời đi.

Thống đốc Tierny chết tiệt. Tôi sẽ bẻ cổ hẳn khi tôi bắt kịp hẳn. Trừ khi người khác đã thay tôi làm việc đó rồi.

Thời tiết thật tồi tệ, gió lạnh ban ngày, mưa lạnh ban đêm. Những người đi cùng tôi trở nên cău kỉnh. Mùa đông đến sớm quá. Nhưng gió lạnh không khiến tôi rét buốt mà chính là đêm cuối cùng của tôi với Lia. Tôi chưa từng nói với bất cứ ai, ngay cả Komizar, tên mẹ tôi là gì.

Cataryn.

Cứ như thế tôi đã phục sinh mẹ từ cõi chết. Tôi lại nhìn thấy mẹ lần nữa, nghe thấy tiếng mẹ lần nữa khi tôi kể cho Lia nghe về mẹ. Thốt lên tên của mẹ, có gì đó giằng xé bên trong tôi, nhưng rồi tôi không thể ngừng kể thêm cho Lia và nhớ lại mẹ - người duy nhất từng yêu thương tôi đã yêu thương tôi nhiều đến thế nào. Đó không phải là điều gì đó mà tôi muốn chia sẻ với Lia nhưng trong bóng tối, ngay khi tôi thốt ra tên của mẹ, nó cứ thế tuôn trào, đắm đuối vào màu mắt của mẹ.

Còn màu mắt của cha tôi. Ký ức đó chợt khiến tôi khựng lại. Tôi không kể với cô ấy tất cả mọi điều.

Lia. Lời thì thầm cuốn theo trong cơn gió.

Lúc đầu, tôi đã nghĩ tất cả chỉ vậy thôi, cơn gió và những giờ một mình trên lưng ngựa đàng đẵng. Tới khi *Lia* lần đầu tiên nói cho tôi biết tên cô ấy trong quán rượu, cái tên gợi cho tôi nhớ đến tiếng thì thảo khe khẽ mà tôi đã nghe thấy khi băng qua thảo nguyên trên lưng ngựa. *Lia*, xuyên qua những hẻm núi trong sa mạc. *Lia*, tiếng sói tru xa xăm. *Lia*, cái tên thấm dần vào trái tim tôi trước khi tôi để mắt đến cô ấy. Và rồi, *Lia* khi tôi đứng và nhìn xuống trong bóng tối phòng cô ấy, dao nằm trong tay. Đó là một lời thì thầm mà cuối cùng tôi không thể nào phớt lờ, mặc dù tôi đã cố kìm hãm nó vang lên trong đời tôi kể từ khoảnh khắc tôi gặp Komizar. Năng lực dự cảm đó chỉ mang lại cho tôi nỗi đau.

Tôi đã sử dụng năng lực đó theo cách mà *Lia* từng sử dụng. Tôi đã nói với tiểu thư tòa trang viên rằng một cái chết từ từ và kinh khủng đang đón đợi cô ấy, mặc dù tôi chưa từng thấy điều gì như thế bao giờ. Tôi tám tuổi và giận điên lên vì mẹ tôi mới chính là người sắp chết chứ không phải một người anh chị em cùng cha khác mẹ nhỏ mọn của tôi, hay một người phụ nữ chưa bao giờ tỏ ra tử tế với tôi dù chỉ chút ít. Đó là khi trận đòn đầu tiên trút xuống tôi. Chính từ đôi bàn tay của cha tôi, chứ không phải từ những người ăn xin. Họ chỉ để lại những vết sẹo chồng chéo lên những cái khác mà ông ta đã khắc sâu trước đó rồi.

Là vị quận trưởng nào vậy, Kaden?

Tên ông ta là cái tên tôi sẽ không bao giờ nói cho ai khác, kể cả với *Lia* - nhưng tên tôi sẽ là cái tên mấp máy trên môi ông ta khi ông ta nằm hấp hối. Tên tôi sẽ là cái tên ông ta thốt ra khi ông ta hỗn hển trút hơi thở cuối cùng, và biết rằng ông ta đã bị chính con trai ruột của mình phản lại. Chính suy nghĩ đó đã duy trì nhiệt huyết của tôi nhiều năm nay. *Những kế hoạch của*

chúng tôi. Khoảnh khắc đó luôn luôn ngấm định trong các kế hoạch đó.

Khi chúng tôi vòng qua con đèo và bắt đầu đi xuống thung lũng thì chúng tôi thấy họ đang tiến về phía chúng tôi. Tôi dừng đoàn người của mình lại cho đến khi tôi chắc chắn họ là ai. Tôi thở dài và ra hiệu cho đoàn chúng tôi tiếp tục tiến tới để gặp họ. *Chúng tôi không bao giờ được phép lùi bước.* Nhưng thống đốc tỉnh Arleston thì không. Không cần phải bẻ cổ ai nữa. Ông ta đã chết. Đoàn người hướng thẳng về chỗ chúng tôi mang theo cờ của tỉnh Arleston, và người đang dẫn đầu bọn họ chắc hẳn là vị thống đốc mới. Một người đàn ông cường tráng, nhưng không còn trẻ như những người thách thức thông thường. Tôi không quan tâm. Ông ta chỉ cần đi đúng hướng, nắm rõ nghĩa vụ của mình và đó là tất cả những gì quan trọng. Tôi có thể quay về Tòa Sanctum ngay bây giờ. Tôi có thể về nhà với Lia. Vị thống đốc đi lạc cuối cùng đã được tìm thấy.

Chương 32

RAFE

“CÁNH CỬA ĐÓ,” ULRIX LẦM BẦM, CHỈA TAY VỀ PHÍA TRƯỚC. “TÔI SẼ quay lại trong hai giờ nữa.”

“Tôi không tắm lâu đến thế đâu.”

“Nhưng nhiệm vụ của tôi cần bấy nhiêu lâu đó. Ở yên đó cho tới khi tôi quay trở lại tìm anh.”

Gã dậm mạnh chân, vẫn còn tức vì tôi đã thắng một lần tắm nước nóng nhờ vào ván bài tối qua. Gã tuyên bố gã để tôi thắng bởi vì tôi bốc mùi lắm rồi, mà cũng có thể là thế thật.

Tôi muốn được tắm một lần thực sự cũng nhiều như muốn thực hiện mục đích thực sự của tôi, đó là xem kỹ hơn cách bố trí trong Tòa Sanctum và tôi biết rõ phòng tắm gần tòa tháp nơi Lia ở cùng Kaden hơn. Trong khi tôi được cho phép tự do di chuyển một chút, việc qua lại một mình tới một phần khác của Tòa Sanctum lại không nằm trong khuôn khổ đó. Tôi ghi nhớ con đường chúng tôi đã đi, trong khi hỏi Ulrix những câu hỏi vô thưởng vô phạt, cố gắng xác định hành lang nào là lối đi chính và thường xuyên nhất và nó dẫn đi đâu. Mặc đã Ulrix tính khí nóng nảy nhưng gã thực sự hữu dụng.

Tôi mở cửa phòng tắm, đây rồi, đúng như đã hứa, có một bồn tắm đầy nước. Tôi nhúng tay vào. Nước chỉ âm ấm là cùng nhưng còn đáng mời mọc hơn chỉ có thể tắm với một chậu nước lạnh sau đó. Có xà phòng và cả một cái khăn tắm nữa. Ulrix chắc phải đang cảm thấy mình hào phóng lắm.

Tôi trút bỏ đồng quần áo, vục đầu vào trước, chà mặt và gội đầu, rồi tôi bước vào trong bồn và ngâm mình, nhưng nước nguội nhanh vì thế tôi kỳ cọ và bước ra ngoài trước khi nước lạnh cóng. Tôi lau khô người và vẫn còn đang mặc dở quần áo thì bất chợt cảm thấy có một bàn tay đặt lên lưng trần của mình.

Tôi xoay người lại, Lia, đẩy tôi dựa sát vào tường. “Em làm gì ở đây?” Tôi nói. “Em không thể...”

Cô ấy kéo khuôn mặt của tôi lại gần khuôn mặt mình và hôn tôi, nồng nàn và thật lâu, ngón tay cô ấy xước vào tóc ướt của tôi. Tôi kéo cô ấy ra. “Em phải đi thôi. Ai đó có lẽ sẽ...”

Nhưng rồi miệng tôi lại ghé sát vào hôn cô ấy, đắm đuối và khao khát, nói lên một thông điệp khác hẳn với thông điệp mà tôi đang cố gắng truyền tải. Tay tôi xoay quanh eo cô ấy, vuốt ve lưng cô ấy, chìm đắm hoàn toàn vào khoảng thời gian và những ngày tháng mà tôi mong mỏi được ôm cô ấy.

“Không ai thấy em hết,” cô ấy nói giữa những nụ hôn.

“Chưa thôi.”

“Em đã nghe thấy Ulrix nói với anh rằng hắn sẽ đi trong hai giờ, và không ai tới kiểm tra em đâu, ít nhất trong khoảng đó.”

Thân thể tôi như hòa quyện vào cô ấy. Tôi có thể cảm nhận sự tuyệt vọng trong những nụ hôn của cô ấy và cô thì thầm về những ngọn đồi xa xôi ở Venda mà cô ấy đã thấy, những ngọn đồi vô tận mà chúng tôi có thể bị lạc lối trong đó.

“Trong một vài ngày nếu chúng ta may mắn,” tôi nói. “Thế không đủ. Anh muốn cả đời này bên em.”

Cô ấy ngập ngừng một hồi, quay trở lại hiện thực, rồi áp má lên ngực tôi. “Chúng ta sẽ làm gì, Rafe?” cô ấy hỏi. “Đã mười hai ngày rồi. Và chỉ khoảng mười hai ngày nữa thôi, các kỹ sư sẽ mang tin tức về sức khỏe trạng

kiện của nhà vua quay về.”

“Đừng đếm ngày nữa, Lia,” tôi nói. “Em sẽ chỉ khiến mình phát điên lên thôi.”

“Em biết,” cô ấy thì thầm, và bước lùi lại. Mắt cô ấy lướt qua ngực trần của tôi. “Anh mặc quần áo vào đi trước khi nhiễm lạnh,” cô nói.

Ở bên cô ấy gần gũi đến thế này, tôi nào cảm thấy bất cứ điều gì nói chỉ là lạnh giá, nhưng tôi đã chộp lấy áo sơ mi của mình và mặc vào. Cô ấy gài cúc giúp tôi, mỗi một lần ngón tay cô ấy chạm vào da tôi, là một lần da tôi nóng giãy lên. Những lần chạm của ngón tay cô ấy lại khiến cả người tôi nóng bừng.

“Em ra khỏi phòng mình bằng cách nào vậy?” Tôi hỏi.

“Có một lối đi bị bỏ hoang. Nó không dẫn đến đâu cụ thể, hầu như chỉ là các hành lang nhộn nhịp, thế nên nó gần như vô dụng, nhưng đôi khi vẫn có ích vào lúc nào đó.” Cô ấy dường như không lo lắng về chuyện quay lại phòng mình mà không để ai phát hiện ra nhưng tôi thì có. Cô ấy đặt ngón tay mình lên môi tôi và bảo tôi đừng hỏi nữa, rằng chúng tôi có một chút thời gian dành cho nhau và cô ấy không muốn lãng phí vào việc lo lắng như thế nữa đâu. “Em đã bảo anh là em rất giỏi luồn lách mà,” cô ấy nói. “Em có hàng năm kinh nghiệm rồi.”

Tôi chặn cửa và lấy những chiếc xô rỗng trong chiếc cũi xuống sàn để chúng tôi có thể ngồi. Chúng tôi cập nhật cho nhau về những điều ít ỏi mà chúng tôi đã biết được. Cô ấy nép vào vòng tay tôi, kể cho tôi nghe về chuyến đi quanh vùng nông thôn của Venda và những người ở đó cũng giống như bao người khác thế nào, những người đang nỗ lực sống sót. Cô ấy nói rằng họ tốt bụng, tò mò và không giống như Hội đồng. Tôi nói với cô ấy những gì tôi đã biết về các con đường từ Ulrix, nhưng tôi giữ lại một số điều tôi đang làm, đặc biệt là vũ khí tôi đã xoay sở để giấu đi. Tôi đã nhìn thấy ngọn lửa trong mắt cô ấy khi cô ấy nói về việc lén lút đi vào một hầm mộ dưới lòng

Tòa Sanctum. Cô ấy đã chứng kiến tận mắt cái chết tàn bạo của anh trai mình nên tôi không thể trách cô ấy nếu cô ấy muốn báo thù, có điều tôi không muốn cô ấy lấy lại được con dao hay thanh gươm trước thời điểm chín muồi.

Cô ấy đẩy vai, ấn tôi nằm xuống và tôi kéo cô ấy nằm xuống cùng mình, tính cẩn trọng của tôi tan vụn. Tôi muốn cô ấy hơn cả chính mạng sống. Cô ấy nhìn xuống tôi và lướt những ngón tay dọc theo hàm tôi. “Hoàng tử Rafferty,” cô ấy nói một cách tò mò, như thể vẫn đang cố nắm bắt ai mới là con người thực sự của tôi.

“Jaxon, họ gọi anh bằng tên đó ở Dalbreck.”

“Nhưng em sẽ luôn gọi anh là Rafe.”

“Em thất vọng vì anh không phải là một nông dân sao?”

Cô ấy đã cười. “Tuy nhiên, anh vẫn có thể học cách trồng dưa mà.”

“Hoặc có lẽ chúng ta sẽ trồng những thứ khác,” tôi nói, và kéo cô ấy lại gần, rồi chúng tôi lại hôn nhau, cứ thế rồi cứ thế nữa. “Lia,” cuối cùng, tôi thì thầm, cố để cả hai chúng tôi tỉnh táo trở lại, “chúng ta phải thận trọng.”

Cô ấy áp trán vào tôi, im lặng, sau đó dựa lưng vào vai tôi, và chúng tôi nói chuyện, giống như đêm cuối ở Terravin mà chúng tôi đã từng nhưng lần này tôi nói với cô ấy sự thật. Cha mẹ tôi vẫn còn sống. Tôi đã kể với cô ấy họ là người như thế nào và một chút về Dalbreck.

“Họ có tức giận khi em chạy trốn khỏi đám cưới không?”

“Cha anh đã rất tức giận. Mẹ anh rất đau lòng cho cả anh và cho chính mình. Bà ấy rất háo hức đón một cô con dâu.”

Cô ấy lắc đầu. “Rafe, em rất...”

“Suýt, đừng nói gì cả. Em không nợ ai một lời xin lỗi.” Và sau đó tôi nói với cô ấy phần còn lại, rằng đám cưới chưa bao giờ được đề xuất với tôi đúng như một cuộc hôn nhân thực thụ và rằng cha tôi thậm chí còn gợi ý tôi kiếm

một cô nhân tình sau khi cưới nếu như cô dâu không hợp với ý nguyện của tôi.

“Một cô nhân tình ư? Chà, thế không lãng mạn sao?” Cô ấy dựa vào một cánh tay và nhìn lên tôi. “Còn anh thì sao, Rafe?” Cô ấy nói nhẹ nhàng hơn. “Anh nghĩ gì khi em không xuất hiện?”

Tôi nghĩ lại về buổi sáng hôm đó, khi tôi chờ đợi trong một hàng hiên của tu viện cùng với toàn bộ Nội các Dalbreck, kéo áo khoác của mình lên. Chúng tôi đã phải cưỡi ngựa suốt đêm hôm trước, bất chấp thời tiết và tôi chỉ muốn nó kết thúc nhanh chóng cho xong việc. “Khi tin em bỏ trốn đến, anh sửng sốt.” Tôi nói. “Đó là phản ứng đầu tiên của anh. Anh không thể hiểu sao có thể xảy ra chuyện như thế. Nội các của hai vương quốc đã phải căn ke từng chi tiết. Trong suy nghĩ của anh, chuyện đám cưới liên minh này quả quyết là chắc như đinh đóng cột. Anh không thể hiểu nổi một cô gái có thể đi ngược lại kế hoạch của những con người nắm giữ quyền lực cao nhất của lục địa. Rồi, khi cuối cùng anh cũng vượt qua được cơn sốc, anh tò mò. Tò mò về em.”

“Anh không tức giận ư?”

Tôi cười xòa. “Có, đương nhiên,” tôi thừa nhận. “Lúc đó, tuy anh không thừa nhận chuyện đó nhưng anh cũng rất tức tối.”

Mắt cô ấy liến thoắng. “Gớm! Làm như em không biết.”

“Anh cho rằng điều đó rõ ràng rành rành khi anh đến Terravin rồi.”

“Ngay phút anh bước vào bên trong quán rượu, em đã biết anh rắc rối rồi, Hoàng tử Rafferty ạ.”

Tôi luồn ngón tay qua tóc cô ấy và kéo cô ấy lại gần. “Thì cũng giống anh nhìn nhầm về em thôi, Công chúa Arabella ạ.” Đôi môi cô ấy áp chặt xuống môi tôi, và tôi bắn khoản liệu có thể có một ngày mà chúng tôi có thể ở bên nhau không màng đến thời gian hay không, bởi tôi bắt đầu lo lắng về

Ulrix. Gã đã đi được gần một giờ rồi, tôi đoán vậy và tôi không muốn có sơ hở bởi hẳn có thể quay lại sớm. Khi tôi đẩy cô ấy ra, cô ấy hứa sẽ rời đi trong vòng năm phút. Năm phút hầu như không kịp uống hết một ly bia nhưng đủ để chúng tôi đắm chìm trong những ký ức một thời ở Terravin. Cuối cùng tôi phải lên tiếng bảo cô ấy rời đi.

Tôi nhìn ra ngoài cửa trước để chắc chắn hành lang không có người. Cô ấy hôn má tôi trước khi cô ấy rời đi và nói. “Một ngày nào đó, chúng ta sẽ trở lại Terravin, phải không, Rafe?”

“Chúng ta sẽ quay lại,” Tôi thì thầm, bởi vì đó là những gì cô ấy muốn nghe nhưng ngay khi cánh cửa đóng lại sau lưng cô ấy, tôi biết nếu chúng tôi có cơ hội ra khỏi đây, tôi sẽ không bao giờ đưa cô ấy về lại bất cứ nơi đâu ở Morrighan, kể cả Terravin.

Chương 33

TÔI CỐ GẮNG NGỪNG ĐẾM NGÀY NHƯ RAFE ĐÃ BẢO, nhưng cứ mỗi ngày mà Komizar đưa tôi ra ngoài, tới một quận khác, tôi biết số ngày còn lại của chúng tôi lại bị trừ đi một ngày. Cuộc viếng thăm của chúng tôi rất nhanh chóng, vừa đủ lâu để cho những người có tuổi, hoặc quận trưởng quận đó, hay những người tụ tập xung quanh nhận ra sự hiện diện của tôi và gieo hạt mầm hy vọng của hân ta vào trong những tâm tưởng mê tín. Là một người rất ít kiên nhẫn với dối trá, nhưng hân lại thoải mái gieo rắc những câu chuyện hoang đường về sự hiện diện của tôi tại đây như vốc một nắm hạt giống vãi ra cho gió cuốn đi. Thánh thần phù hộ Venda.

Thật kỳ lạ, giữa hai chúng tôi đã thiết lập một trạng thái ôn hòa. Giống như khiêu vũ với một kẻ địch lạ mặt. Theo từng bước nhảy, hân có được thứ hân muốn, sự dâng hiến nồng nhiệt hơn của các bộ tộc và cư dân vùng đồi, và tôi cũng có được thứ tôi muốn nữa, mặc dù tôi không thể đặt tên cho điều đó.

Đúng là một sức hút kỳ lạ theo những phương thức và vào những thời điểm không ngờ tới - tia lấp lóa của mặt trời, một bóng râm, một con gà trống đuổi theo một con gà mái thả rông dọc theo hành lang, khói vương trong không khí, một cốc trà cỏ Thannis ngọt, không khí mát lành buổi sáng, một nụ cười móm mém, dư âm của tiếng nguyện *Paviamma* vọng lại tới tôi, những sọc sẫm màu trên bầu trời khi tôi hát lời tưởng nhớ Thánh lúc chiều hôm. Chúng đều là những khoảnh khắc rời rạc chẳng làm nên một ý nghĩa gì, nhưng giờ chúng bám lấy tôi tựa những ngón tay đan vào với ngón tay tôi

và kéo tôi về phía trước.

Cái lợi của việc Kaden đi vắng đó là, tôi được tự tung tự tác vào ban đêm. Trong lúc thu xếp gấp rút trước khi ra đi, Kaden chỉ kịp bảo Aster hãy tới và hộ tống tôi tới phòng tắm nếu tôi yêu cầu, cũng như giúp đỡ tôi nếu tôi có các nhu cầu cá nhân, nhưng anh ta không quy định rõ các nhu cầu đó có thể là những nhu cầu nào. Tôi bảo đảm với cô bé, yêu cầu vào ban đêm của tôi là một trong những nhu cầu được nhắc tới đó. Hóa ra là cô bé thích thú khi đồng lõa cùng tôi. Tòa Sanctum ấm áp hơn nhiều so với căn nhà tồi tàn mà cô bé sống chung cùng bố và các anh chị em họ. Tôi đã hỏi xem liệu cô bé có biết con đường nào dẫn tới hầm mộ mà không cần đi qua hành lang chính không. Đôi mắt cô bé mở to ra. “Chị muốn tới Hang Ma Cà Rồng ư?” Rõ ràng Eben và Finch không phải là những người duy nhất dùng cái tên đó cho hầm mộ.

Griz đã đúng. Con nhím nhỏ này biết mọi ngõ ngách chuột chạy trong Tòa Sanctum - và trong này, có rất nhiều lối đi như thế. Bước vào một trong những lối đi đó, tôi phải chống tay và khuỵu gối để bò qua. Khi chúng tôi đi qua một lối khác, tôi nghe một tiếng rống từ xa.

“Gì vậy?” tôi thì thào.

“Chúng ta không muốn đi đường này đâu,” cô bé nói. “Đường hầm này dẫn đến chân vách đá. Không có gì ngoài đó, trừ dòng sông, rất nhiều tảng đá ướt, cùng cơ cấu truyền động của cây cầu.” Cô bé dẫn tôi đi xuống một lối đi ngược lại, nhưng tôi đã lưu ý lối đi này. Một lối đi dẫn tới cây cầu, mặc dù, nâng cây cầu vẫn là điều không thể nhưng, nó vẫn là điều gì đó mà tôi muốn khám phá.

Cuối cùng chúng tôi cũng chui vào một cái đường hầm rộng hơn tựa như hang động, mùi dầu ngọt quen thuộc và không khí bụi bặm chào đón chúng tôi. Tôi đã nghĩ, vào giờ này, nó hẳn phải vắng tanh, nhưng chúng tôi nghe tiếng bước chân. Chúng tôi náu mình trong bóng tối, và khi những

người mặc áo choàng sậm màu lướt qua như con thoi, chúng tôi bám theo ở một khoảng cách an toàn. Bây giờ, tôi đã hiểu tại sao nơi này lại được gọi là Hang Ma Cà Rồng. Những bức tường không chỉ được dựng lên từ tàn tích vụn vỡ. Xương và sọ người rải lót thành đường, cả ngàn người thiên cổ đang ôm lấy Tòa Sanctum, sẵn sàng thì thầm những bí mật của họ - những bí mật mà Aster không muốn nghe thấy. Khi cô bé nhìn thấy họ và thở dốc, tôi phải bịt tay vào miệng con bé và gật đầu trấn an. “Họ không thể làm tổn thương em.” Tôi nói, mặc dù bản thân tôi cũng không chắc lắm. Những hốc mắt trống rỗng của họ dăm dăm đeo bám theo gót chân của chúng tôi.

Lối đi hẹp dẫn tới một con dốc thẳng đứng xuôi xuống một căn phòng khổng lồ, một lối đi chứa đựng nền nghệ thuật và kiến trúc của thời đại khác, và tôi đoán rằng có lẽ nó có từ thời Cổ đại. Ở sâu trong lòng đất và có lẽ bị phong ấn tới hàng thế kỷ, nó được phục dựng tốt một cách đáng kể và cả những gì hàm chứa bên trong nó cũng vậy. Nó không giống bất kỳ căn phòng nào mà tràn ngập đây đó toàn sách, đến mức có thể khiến Học giả Hoàng gia xây xẩm mặt mày - căn phòng này là mô hình thu nhỏ của các thư viện của ông ta ghép lại cùng nhau. Ở phía xa cuối phòng, tôi thấy những người mặc áo choàng đang phân loại sách thành từng đống và đôi lúc ném một cuốn vào đống thải loại. Vài núi sách như thế rải rác khắp căn phòng. Khuất khỏi tầm nhìn một chút là một lối đi rộng mở dưới mái vòm, dẫn sang một căn phòng khác bên ngoài phòng này. Ánh sáng tỏa ra từ đó, rực rỡ và vàng chói. Tôi có thể thấy ít nhất một dáng hình bên trong đang khom khom bên một cái bàn để viết lên một cuốn sổ cái. Đây là một phương thức tổ chức mở rộng. Những cái bóng đi qua đi lại thoắt ẩn thoắt hiện trên sàn nhà. Có những người khác nữa trong căn phòng đó. Những người đó phân loại sách ở phòng ngoài và thỉnh thoảng mang một cuốn vào. Tôi rất muốn biết họ đang làm gì và họ đang nghiên cứu loại sách gì.

“Chị muốn một cuốn à?” Aster thì thầm.

“Không,” tôi nói. “Họ sẽ phát hiện ra chúng ta mất.”

“Không phải em,” cô bé trả lời, thể hiện cho tôi thấy nó có khả năng núp lùm giở đến thế nào nhờ dáng vóc nhỏ bé. “Và việc này cũng không hẳn là lấy cắp, bởi vì họ đốt những cái đồng này trong lò nhà bếp.”

Họ đốt chúng ư? Tôi đã tưởng tượng ra cảnh hai cuốn sách mà tôi từng lấy trộm của Học giả, đều bọc bìa da, bị đốt rụi trong lửa. Trước khi tôi có thể ngăn cản con bé. Aster lao ra ngoài, yên lặng như một cái bóng, và túm lấy một cuốn sách nhỏ trong đồng thả loại. Khi con bé chạy quay lại, cái ngực nhỏ phập phồng đầy phấn khích tự hào đưa cho tôi chiến lợi phẩm. Sách được đóng khác kiểu với bất kỳ cuốn sách nào mà tôi từng thấy, xén thẳng và chặt chặm, và tôi không nhận ra thứ tiếng viết trong đó. Nếu chữ viết này bắt nguồn từ tiếng Venda thì hẳn nó phải cổ hơn bài hát về Venda mà tôi từng chuyển ngữ. Đúng lúc đó, tôi hiểu ra bọn họ đang làm gì. Họ đang chuyển ngữ sách cổ, đó là lý do mà họ cần nhiều học giả có trình độ làm việc. Tôi biết ba vương quốc khác ngoài Morrighan cũng thành lập đội học giả vô cùng uyên bác - Gastineux, quê hương của mẹ tôi; Turquoi Tra, nơi ở của các nhà sư thần bí; và Dalbreck.

Bởi vì bọn họ đã vứt bỏ cuốn sách này, tôi biết nó không quan trọng đối với họ, nhưng ít nhất, bây giờ tôi đã biết mục đích của họ ở đây là gì - giải mã một hầm mộ sách được lưu lại, những cuốn sách đã lưu lạc của Người xưa. Đối với một xã hội mà rất ít trong số sách này còn được đọc, đây là một hoạt động học thuật kỳ quặc. Trí tò mò thiêu đốt tôi, nhưng tôi đấu tranh để kiềm chế thôi thúc đối diện và chất vấn họ bởi chuyện đó sẽ tiết lộ những chuyển đi lang thang vào ban đêm của tôi, khiến Aster lâm vào tình thế nguy hiểm. Tôi kẹp cuốn sách dưới cánh tay và huých cô bé đi về phía lối đi lấy sọ người lát nền, rồi chúng tôi nhanh chóng trở về phòng của mình.

Khi chúng tôi đóng cửa lại sau lưng, cô bé cười khúc khích trong cảm giác hồi hộp sau cuộc phiêu lưu của chúng tôi cùng nhau. Cô bé hỏi liệu tôi

có thể đọc cuốn sách cho nó nghe không và tôi nói không thể nào, cuốn sách viết bằng một thứ tiếng mà tôi không hiểu nổi.

“Thế còn những cuốn đó?” cô bé hỏi.

Tôi nhìn theo hướng cô bé chỉ tay. Nằm gọn gàng ngay bên cạnh giường ngủ của tôi là những cuốn sách mà tôi lấy trộm của Học giả Hoàng gia. Tôi không đặt chúng ở đó. Tôi xoay người lại, nhìn quanh căn phòng xem có kẻ đột nhập nào không. Không thấy ai cả. Ai có thể vào phòng tôi và lôi chúng ra ngoài như thế?

“Aster,” tôi nói một cách nghiêm nghị. “Em đang giỡn chị à? Có phải em lấy chúng ra đó trước khi chúng ta rời đi không?”

Nhưng chỉ liếc qua và thấy biểu lộ lo lắng của cô bé, tôi đã biết cô bé không phải là người làm việc đó. Tôi lắc đầu cốt để con bé không lo lắng. “Không sao đâu. Chị quên mất chị đã để chúng ở đó. Thôi nào,” tôi nói cùng lúc vơ lấy những cuốn sách và bỏ chúng vào trong hòm. “Chuẩn bị đi ngủ.”

Cô bé không mang theo thứ gì trừ quần áo đang mặc, thế nên tôi lục lọi để tìm một chiếc áo sơ mi khác của Kaden. Chiếc áo dài tới tận mắt cá chân con bé, và nó ghì chặt lớp vải mềm sát vào da thịt. Khi tôi chải tóc, tôi thấy cô bé đang xoa xoa cái gáy tóc ngắn của mình, mơ màng tưởng tượng gáy tóc đó mọc dài ra.

“Mái tóc đó hẳn phải khiến cho cổ và vai của chị ấm áp và trông xinh đẹp,” cô bé nói.

“Chị đoán là vậy, nhưng chị có một thứ xinh đẹp hơn nhiều có thể giúp em giữ ấm. Em có muốn thấy nó không?”

Cô bé gật đầu nồng nhiệt, thế là tôi rút chiếc khăn quàng cổ màu xanh mà Reena đã đưa cho tôi từ trong túi yên cương ra. Tôi giữ phẳng những nếp gấp, những hạt bạc kêu leng keng. Tôi choàng khăn lên đầu cô bé và quấn hai đầu khăn quanh cổ con bé. “Đó,” tôi nói, “một công chúa du mục xinh

đẹp. Nó là của em đấy, Aster.”

“Của em ư?” Con bé vớ tay lên và sờ vào lớp vải, chạm vào các hạt bạc, miệng há hốc ngạc nhiên, và tôi cảm thấy nhói đau khi mà một cử chỉ nhỏ như vậy lại ý nghĩa rất nhiều đối với cô bé. Cô bé xứng đáng nhận được nhiều hơn những gì tôi có thể cho nó.

Chúng tôi rúc vào giường, và tôi kể lại những câu chuyện đã ghi chép trong sách Thánh văn Morrighan, những truyền thuyết về sự phát triển của vương quốc Lessers dưới sự dẫn dắt của người được chọn, những truyền thuyết về tình yêu, sự hy sinh, danh dự và chân lý, và tất cả những câu chuyện khiến tôi nhung nhớ mong mỗi quê nhà. Nén lại dần, khi tôi nghe tiếng Aster ngáy ngủ đều đặn nhẹ nhàng, tôi thì thầm lời nguyện cầu của Reena, “Cầu thánh thần ban cho em một trái tim kiên định, một đôi mắt sắc sảo và thiên thần gác cửa nhà em.”

*Và Harik, chân thật, thủy chung
Mang theo Aldrid tới Morrighan,
Một người chồng xứng đáng trong mắt thánh thần,
Một người còn sót lại hân hoan.*

– Sách Thánh văn Morrighan, Chương II

Chương 34

ĐÃ KHÁ KHUYA RỒI, NHƯNG TRONG KHI ASTER ĐÃ NGỦ VỚI CHIẾC KHĂN quàng cổ vẫn nắm chặt trong tay, thì tôi ngồi xuống tấm thảm lông ở chính giữa phòng và nhìn vào những cuốn sách đã xuất hiện trên giường của tôi. Theo một cách nào đó, chúng được đặt trong tầm nhìn thoáng đủ để tôi thấy được, như thể tôi đã quên không giấu chúng dưới đệm giường. Sự thật là tôi đã quá mải mê với chuyện tìm cách sống sót và tôi gần như đã lãng quên chúng. Tôi đã chuyển ngữ hết cả *Bài hát của Venda* trên đường đi qua Cam Lanteux, nhưng tôi chỉ có chút ít thời gian để chuyển ngữ một đoạn ngắn trong *Di chúc cuối cùng của Gaudrel*.

Tôi kéo cuốn sách nhỏ ra khỏi bao đựng và chạm vào bìa da dập nổi, chạm vào một góc bị cháy. Nó đã tồn tại hàng thế kỷ, một hành trình gian khổ xuyên lục địa, và nỗ lực hủy hoại của con người. Gaudrel. Tôi băn khoăn bà ấy là ai, ngoài tư cách một người kể chuyện trong toán người lặn du.

Đoạn đầu dường như là một câu chuyện kể cho một đứa trẻ con để khiến nó quên đi cơn đói, nhưng ngay cả khi tôi đã chuyển ngữ, tôi biết chắc chắn câu chuyện không chỉ đơn thuần như thế. Học giả Hoàng gia đã giấu nó đi và thậm chí còn phái một tên thợ săn tiền thưởng tới để lấy lại nó.

Tối chộp lấy cuốn sách học chữ vỡ lòng của người du mục từ túi yên cương để tra cứu và bắt tay vào chuyển ngữ, giải mã từng từ một, từng dòng một bắt đầu lại từ đầu với đoạn đầu tiên. *Ngày xưa ngày xưa, con ạ, có một cô công chúa cũng chỉ nhỏ như con thôi*. Nó là một câu chuyện về một hành trình, hy vọng, và một cô gái chế ngự Mặt trời, Mặt trăng và các vì sao. Khi tôi tiếp

tục dịch đoạn sau, lại là một đứa trẻ đòi kể một câu chuyện nhưng lần này là một câu chuyện về một cơn bão lớn. Nó gợi nhớ tới Thánh văn của Morrighan một cách kỳ lạ.

Nó là một cơn bão, đó là tất cả những gì mà ta ghi nhớ,

Một cơn bão không ngơi nghỉ

Một cơn bão lớn, con bé nhắc nhở.

Ta thả dài, *Đúng*, và kéo con bé vào lòng.

Ngày xưa ngày xưa, con ạ,

Cách đây lâu, lâu lắm rồi,

Có bảy ngôi sao sa xuống từ trời cao.

Một làm rung chuyển núi đồi,

Một khuấy động biển cả,

Một bóp nghẹt bầu không khí,

Và bốn còn lại để thử thách trái tim con người.

Những ngôi sao sa xuống từ bầu trời. Nó chỉ là một câu chuyện hay Gaudrel thực sự là một người Cổ xưa sống sót? Chính bản thân bà ấy cũng chỉ là một đứa trẻ đơn thuần khi thần Aster quăng những ngôi sao xuống Trái đất? Nếu là thế có thể giải thích được vì sao câu chuyện cô ấy kể có lỗi sai. Thánh văn được truyền miệng từ thế hệ này sang thế hệ khác nhờ vào các học giả ưu tú nhất tại Morrighan và rõ ràng rằng chỉ có một ngôi sao mang đến sự tàn phá chứ không phải bảy ngôi sao. Nhưng một ngôi sao hay bảy ngôi sao hầu như không quan trọng - đối với cô ấy, nó là một cơn bão không ngơi nghỉ. Một cơn bão dọn đường cho những điều vô nghĩa cũ kĩ. Cô ấy nói về những con dao sắc bén và những ý chí sắt đá, nhưng tôi không khỏi lạnh gáy khi đến phần nói về những kẻ nhặt xác. Gaudrel và đứa trẻ

này luôn luôn phải trốn chạy khỏi những con thú cũng đói khát như chính họ. Liệu họ có phải là những Pachegos thần thoại của vùng Infernaterr mà người Venda sợ hãi không?

Mỗi trang là một cái nhìn thoáng qua về một thời đại khác và tựu trung lại cùng nhau chúng kết thành một biên niên sử sự kiện từ cách đây lâu lắm rồi. Lịch sử của Gaudrel. Một số đoạn dường như đã được viết lại một cách thận trọng cho hợp với trẻ em nhưng những đoạn khác vẫn sống sượng một cách bạo tàn.

Aster trở mình giữa giấc ngủ, còn tôi nhanh chóng lật qua vài trang tiếp theo. Tôi sẽ không thể nào chuyển ngữ được tất cả chỉ trong một đêm. Đoạn tiếp theo là một câu chuyện về cha của Gaudrel.

Kể lại cho con nghe đi Ama. Về hơi ấm. Khi xưa.

Hơi ấm đến, con ạ, từ nơi nào ta cũng không biết nữa.

Cha ta đã ra lệnh và hơi ấm đến.

Cha người có phải là một vị thần không?

Ông ấy có phải là một vị thần không? Dường như là vậy.

Ông ấy trông giống như một con người.

Nhưng ông ấy mạnh mẽ bất chấp khuôn khổ lý trí

Hiểu biết bất chấp khuôn khổ khả thi

Can đảm bất chấp cả cái chết

Quyền lực như một...

Để ta kể cho con câu chuyện, con ạ, câu chuyện về cha của ta.

Ngày xưa ngày xưa, có một người đàn ông vĩ đại như các vị thần...

Nhưng ngay cả sự vĩ đại cũng phải run rẩy trước nỗi sợ hãi.

Ngay cả sự vĩ đại cũng sụp đổ.

Tôi ngồi lại, chăm chăm nhìn trang sách. Nó quá gần gũi đến mức kỳ lạ với Thánh văn: Họ nghĩ bản thân họ chỉ ở sau các vị thần một bước. Hai dòng lịch sự xoắn quện vào nhau trước mắt tôi, như máu và nước. Cuốn lịch sử nào có trước? Thánh văn của Morrighan hay cuốn mà tôi đang cầm trên tay? Aster trở người, đuổi mình, cảm rằm giữa giấc ngủ, và bản khoản không biết tôi có định đi ngủ hay không. “Ngay đây,” tôi thì thào. Tôi lại hối hả tới các trang tiếp, tìm kiếm các câu trả lời khác.

Cô ấy đã đi đâu vậy, Ama?

Cô ấy đi rồi, con của ta.

Bị bắt đi, giống như quá nhiều người khác.

Nhưng đi đâu?

Ta nâng cằm của đứa trẻ lên. Đôi mắt nó hõm sâu bởi đói khát.

Đi nào, đi tìm thức ăn cùng nhau.

Nhưng đứa trẻ đã lớn lên, câu hỏi của nó không dễ bị đánh lạc hướng đến thế.

Cô ấy biết nơi nào có thức ăn. Chúng ta cần cô ấy.

Và đó là lý do cô ấy ra đi. Lý do họ đã bắt cóc cô ấy.

Con cũng có năng lực bên trong mình, con của ta. Hãy lắng nghe. Hãy quan sát.

Chúng ta sẽ tìm ra thức ăn, một ít cỏ, một ít hạt ngũ cốc.

Cô ấy sẽ quay lại chứ?

Cô ấy ở bên ngoài bức tường. Bây giờ, đối với chúng ta, cô ấy đã chết.

Không, cô ấy sẽ không quay lại.

Chị gái Venda của ta giờ là một người trong số họ.

Chị em gái?

Tôi đã dịch lại đoạn cuối cùng lần nữa, chắc là tôi đã dịch sai chỗ nào đó, nhưng không, đều đúng cả. Gaudrel và Venda là chị em gái. Venda từng là một thành viên tộc du mục nữa.

Và rồi tôi đọc tiếp.

Hãy cho cả thiên hạ biết,
Chúng đã bắt cô bé đi,
Đứa nhỏ của tôi,
Nó ngoái lại phía tôi, hét lên

Ama.

Giờ nó đã là một thiếu nữ
Và bà già này đã không thể ngăn chúng lại.
Hãy để các vị thần và nhiều đời sau biết,
Chúng đã đánh cắp những người còn lại.
Harik, tên trộm, hắn đã trộm mất Morrighan của tôi.
Sau đó bán con bé để lấy bao tải ngũ cốc,
Bán cho Aldrid, kẻ nhặt xác.

Tôi gấp sách lại, lòng bàn tay tứa mồ hôi. Nhìn chăm chăm vào đùi mình, cố gắng hiểu. Cố gắng giải thích sâu xa hơn. Cố gắng không tin vào điều đó.

Không phải là một đứa trẻ nào khác, người mà Gaudrel đã kể lại lịch sử này cho nghe.

Đứa trẻ đó chính là Morrighan.

Cô ấy chính là cô gái được thánh thần lựa chọn, nhưng bị bắt cóc bởi một tên trộm và bị bán cho kẻ nhặt xác. Harik không phải là cha cô ấy, như Thánh văn đã kể. Hắn là người bắt cóc và là người bán đi. Aldrid, tổ sáng lập tôn kính của vương quốc, còn hèn mọn hơn một kẻ nhặt xác, người đã mua về một cô dâu.

Tôi không biết chắc nên tin vào điều gì theo dòng lịch sử này. Chỉ có một điều duy nhất mà tôi cảm thấy chắc chắn trong thâm tâm. Ba người phụ nữ bị chia tách. Ba người phụ nữ là người một nhà.

Chương 35

RAFE

CALANTHA VÀ ULRIX KÉO TÔI ĐẾN CHỖ CHUỒNG NGỰA. Tôi sắp có một chuyến đi khác qua thành phố khốn khổ của họ, lợi ích duy nhất thu được từ chuyến đi đó là tôi có thể tìm kiếm một lối thoát khác, mặc dù khả năng chắc chắn hơn là không có một lối nào khác cả.

Kỵ binh Venda rất tốc độ, những ngày đã trôi mất khiến lòng tôi nóng như lửa đốt. Tôi đã thử áp dụng mọi chiến lược quân sự mà anh Sven từng huấn luyện cho tôi nhưng không một chiến lược nào bảo đảm được cho cả Lia và tránh được các nguy cơ hướng về cô ấy.

Những suy nghĩ này ám ảnh tôi, vì thế tôi không nhận ra anh ấy ngay lúc đầu. Anh ấy đổ những cái bánh phân khô nhỏ vào một cái thùng gần chuồng ngựa. Quần áo của anh ấy bẩn thỉu và rách bươm. Khi tôi theo chân Calantha và Ulixir vào trong chuồng ngựa, mắt tôi lướt qua anh, chỉ chăm chú vào con ngựa của tôi ở gần đầu tiên. Một trong số các *Chievdar* đã xin con ngựa làm của riêng. Nó được chăm sóc tốt và khá chải chuốt nhưng điều khiến tôi bức tức là giờ nó sẽ phụng sự Venda.

Calantha và Ulixir đã đưa tôi ra ngoài theo lệnh của Komizar. Tôi thấy hẳn ta rời đi cùng Lia khi chúng tôi đến sân chuồng ngựa. Tôi lo sợ thay cho cô ấy khi phải tháp tùng Komizar. “Cô ta sẽ ổn thôi,” Calantha nói. Tôi chuyển hướng ánh nhìn của mình, bảo rằng tôi chỉ tò mò về mục đích của những chuyến đi khắp thành phố đó thôi. “Một chiến dịch, đại loại thế,” cô

ta nói một cách lấp lửng với tôi. “Komizar mong muốn chia sẻ về vị quý tộc mới đến với những người khác.”

“Tôi chỉ là một sứ giả hèn mọn. Không phải là quý tộc.”

“Không,” cô ta nói. “Anh sẽ là bất cứ ai miễn là Komizar mong muốn anh trở thành người đó. Và hôm nay anh đã là Tổng Quận trưởng kiêm Sứ giả của Hoàng tử Dalbreck.”

“Đối với một đất nước miệt thị địa vị hoàng tộc, có vẻ anh ấy háo hức khoa trương vị thế đó.”

“Có rất nhiều cách để nhồi nhét tư tưởng cho con người.”

Khi chúng tôi dắt ngựa ra khỏi chuồng, một người gom bánh phân khô chở một toa xe tới trước cửa ra vào, vấp té vào đồ đồng ngay bên cạnh cửa. Ulrix nguyên rửa anh ta vì đã cản đường chúng tôi. “*Fikatande idaro! Bogeve enar johz vi daka!*”

Người gom phân khô lui cui trên mặt đất, cố gắng bốc lại đồng bánh phân khô vào xe đẩy nhanh nhất có thể. Anh ta dừng lại và nhìn lên, thu mình lại, nói xin lỗi bằng tiếng Venda. Tôi nheo mắt khi nhìn thấy anh ấy, nghĩ rằng chắc có lẽ tôi đã nhìn nhầm.

Đó là Jeb. Anh ấy bẩn thỉu, tóc rối bù, và hôi hám. Jeb. Một người gom phân khô.

Tôi đã kiềm chế hết sức để không cúi xuống và ôm lấy anh ấy. Họ đã làm được - ít nhất Jeb đã làm được. Tôi nhìn quanh sân chuồng ngựa, hy vọng sẽ thấy những người khác. Jeb lắc đầu nguây nguây khi xin lỗi vì sự vụng về của mình. Anh ấy thoáng nhìn về phía tôi, và lại lắc đầu.

Những người khác không có ở đây. Chưa. Hay ý anh ấy là họ sẽ không đến nữa?

“Mang một ít trong số đó tới phòng ta, khi nào người làm xong. Tháp Bắc Tòa Sanctum,” tôi nói.

Calantha trao đổi nhanh vài lời với Jeb. “*Mi ena urat seh lienda?*”

Jeb lắc đầu và ra hiệu bằng ngón tay. “*Nay. Mias e tayn.*”

“Gã ngốc không hiểu tiếng của anh,” Ulrix càu nhàu.

“Và phòng của anh sẽ là phòng cuối cùng được sưởi ấm. Nếu Hội đồng tử tế và nồng hậu, thì có lẽ anh cũng được cấp một ít đấy.”

Jeb gạt đầu, ném bánh phân khô cuối cùng lên toa xe. Tháp Bắc. Tên ngốc hiểu quá áy chứ, và giờ hẳn biết phải tìm tôi ở đâu. Anh ấy đẩy xe ra khỏi đường đi và Ulrix đẩy cho vượt qua chúng tôi, gã ta đã hết kiên nhẫn rồi. “Tôi sẽ gặp anh ở đó.”

“Ở đó là ở đâu?” Tôi hỏi Calantha.

Cô ta thở dài như ngán ngẩm. Đối với một người quá trẻ, cô ta đã chán ngấy sau từng ấy năm tháng của mình. Dù tôi đã cố gắng tìm hiểu thông tin về vị trí của cô ấy tại Tòa Sanctum biết chừng nào, cô ấy vẫn là một bức tường băng giá khi đề cập đến các chi tiết về bản thân cô ấy. “Chúng ta sẽ đến quận Stonegate, qua một điểm dừng chân nhanh chóng tại đồi Corpse Call,” cô ta nói. “Komizar nghĩ rằng có lẽ anh sẽ thấy ngọn đồi đó thú vị.”

TÔI TỪNG LÀ LÍNH MẶT TRẬN TRONG GẦN BỐN NĂM. Tôi đã chứng kiến rất nhiều. Người bị đâm chết, bị chém trọng thương, bị vỡ sọ. Tôi từng thấy người bị thú hoang xé thành từng mảnh, và ăn mất một nửa. Ở Cam Lanteux và trên chiến địa, không ai bận tâm nhiều đến chuyện con người ta chết đi như thế nào. Tôi đã học cách đón đợi bất cứ chuyện gì. Nhưng hòng tôi vẫn đắng ngoét vì tởm lợm khi chúng tôi đứng trên đỉnh đồi Corpse Call và tôi cố nén cơn co thắt lồng ngực khi tôi bắt đầu nhìn ra xa.

Ulrix đẩy vai tôi. “Tốt hơn hết là hãy nhìn kĩ vào. Komizar sẽ hỏi anh nghĩ sao về cảnh đó đấy.” Tôi quay lưng lại. Tôi nhìn một cách kiên định và cứng rắn. Ba cái thủ cấp nằm trên cọc gỗ. Ruồi vo ve trên những cái lưới phòng rệp. Dòi hung nhúc trong những hốc mắt. Một con quạ ngoan cố

giăng giật thứ gì đó ngo nguậy trên một cái má, có vẻ như nó là một con trùng. Nhưng cả trong tình trạng phân hủy, tôi vẫn có thể nhận ra họ là những cậu bé. Họ từng là những cậu bé.

“Assassin đã sẵn sóc ba tên này. Bọn phản bội, đích xác là chúng.”

Ulrix nhún vai và đi ngược trở xuống ngọn đồi.

Tôi quay sang Calantha. “Kaden đã làm điều này?”

“Giám sát các cuộc hành quyết là nhiệm vụ của anh ấy với tư cách là Keep. Xử lăng trì tội phản bội do bọn lính thực thi. Mấy tên đó sẽ ở đó cho đến khi miếng thịt cuối cùng bị róc khỏi xương,” cô ấy trả lời. “Đó là lệnh của Komizar.”

Tôi nhìn cô ta, đôi mắt xanh xám long lanh, yếu đuối dồn lên đôi vai vốn cứng cỏi với những cay độc.

“Cô không tán thành,” tôi nói.

Cô ta nhún vai. “Ý kiến của tôi không quan trọng.”

Tôi đưa tay ra, chạm vào cánh tay cô ta trước khi cô ấy có thể quay đi.

Cô ta lần bước chầm chậm như thể cô ta nghĩ rằng tôi định tấn công mình, và tôi bước lùi lại.

“Cô là ai, Calantha?” tôi hỏi.

Cô ta lắc đầu, vẻ chán nản quay trở lại. “Tôi đã từng không là ai cả trong một thời gian rất dài rồi.”

Chương 36

ĐÚNG LÀ MỘT SÁNG TRỜI XANH TRONG VẮT, KHÔNG MỘT GỌN MÂY HIẾM HOI. Không khí trong lành được ủ ấm nhờ hương thơm của cỏ Thannis, mặc dù cỏ có vị chua nhưng hương lại thơm ngọt. Vẻ tươi sáng của ngày hôm đó đã giúp tôi xua tan mọi mệt mỏi. Như thể tôi chưa có đủ thứ để suy nghĩ hay sao không biết, tôi không thể gạt cuốn sách của Gaudrel ra khỏi đầu mình. Dẫu đêm đã khuya, tôi vẫn cứ thức dậy hết lần này đến lần khác, trần trở bởi một suy nghĩ: Họ là người một nhà. Morrighan bị bắt cóc và bán cho kẻ nhặt xác. Dẫu có thể đúng là cô ấy có năng lực và đã dẫn một người tới vùng đất mới nhưng người mà cô ấy dẫn đi không phải là Vị Quý tộc còn sót lại được lựa chọn bởi thánh thần mà là những kẻ nhặt xác giày vò những người khác. Chúng đã giày vò Morrighan.

“Cô ngủ ngon chứ?” Komizar hỏi với qua vai.

Tôi giật giật dây cương để bắt kịp hần. Tôi tiếp tục đóng kịch tại quận Canal hôm nay, ở những bãi đất quặng đối diện với *Jehendra*.

“Sự quan tâm hờ của Ngài khiến tôi thấy ấm áp lắm,” tôi nói, “Ngài chẳng quan tâm đến chuyện tôi ngủ nghề ra sao tí nào sất.”

“Không tính quăng thâm dưới mắt cô. Nó khiến cô trông kém thuyết phục với mọi người. Bạo má cô đi. Có thể có ích đấy?”

Tôi bật cười. “Cứ khi nào tôi nghĩ tôi không thể nào ghét Ngài hơn nữa, Ngài liền chứng minh rằng tôi đã sai.”

“Thôi nào, Jezelia, sau khi ta đã thể hiện tất cả sự tử tế sao? Hầu như

mọi người tù đến giờ này đều phải bị xử tử rồi.”

Dù rằng tôi không thể coi đó là lòng tốt nhưng những lời nhận xét của hắn ta về tôi đã bớt cay độc hơn và tôi không thể dừng được mà buộc phải ghi nhận rằng hắn đã làm một vài điều mà cha tôi không bao giờ làm trong vương quốc của chính Người. Hắn đã đi bộ ngay giữa những người hắn cai trị, cả gần và xa. Hắn không cai trị kiểu xa vời mà tường tận và thấu đáo. Hắn biết tất cả người của mình.

Trong một chừng mực nào đó.

Hôm qua, hắn hỏi tôi hình vẽ móng vuốt và dây nho trên vai tôi là gì. Tôi không nhắc tới *Bài hát của Venda* và tôi hy vọng không người nào khác sẽ nhắc tới nó nhưng tôi chắc rằng ít nhất cũng có một vài người trong số những người nhìn chăm chăm vào nó đang lục lọi những ký ức đã ám bụi về những câu chuyện truyền thuyết bị lãng quên từ lâu. “Một sai lầm,” tôi nói với hắn ta một cách đơn giản. “Một hình kavah đám cưới sai quy cách.”

“Dường như nó thu hút rất nhiều ưu ái.”

Tôi nhún vai phủ nhận. “Tôi chắc nó cũng là một sự hiếu kỳ đối với họ như chính tôi thôi, một điều gì đó lạ lùng đến từ một vương quốc xa xôi.”

“Cô đúng là thế. Hãy mặc một chiếc váy để phô cái hình đó ra vào ngày mai.” Hắn ra lệnh. “Cái áo sơ mi nhạt nhẽo này thật là tẻ nhạt quá.”

Và cũng ấm áp. Hắn ta chỉ quan tâm đến bấy nhiêu đó thôi - chưa kể, những chiếc váy đặc biệt không thích hợp để cưỡi ngựa, lại một lần nữa, sử dụng chi tiết vụn vặt để soi sáng những kế hoạch lớn lao hơn của hắn ta. Tôi đã gật đầu, thừa nhận mệnh lệnh của hắn, nhưng tôi đã lại mặc áo sơ mi và quần âu ngày hôm nay. Hắn ta dường như không để ý thấy.

Mỗi khi hắn không để ý nhất cử nhất động và từng lời nói của tôi. Tôi thích thú tương tác với mọi người. Họ mang đến cho tôi nhiều nồng ấm mà có lẽ tôi cần nhiều hơn nữa. Chuyện đó không hề giả tạo. Tin tức về người

mà tộc Meurasi chào đón đã lan tới khắp các thị tộc. Khoảnh khắc chia sẻ trà Thannis, những câu chuyện hoặc đôi lời chân thật mang đến cho tôi sự cân bằng nếu không muốn nói rằng đó là một vài giờ giải tỏa bên ngoài Tòa Sanctum. Năng lực của tôi hiếm khi hiệu lực. Có đôi lần tôi bị níu chặt bởi cảm giác về một thứ gì đó rộng lớn và tối tăm đang tràn xuống. Tôi hít một hơi thở và nhồm lên, thực sự mong nhìn thấy một thứ gì đó có móng vuốt màu đen đang nhào xuống tôi, nhưng chẳng có gì cả. Chỉ là một cảm giác mà tôi nhanh chóng rũ bỏ được khi tôi thấy Komizar mỉm cười. Hẳn ta chưa bao giờ bỏ lỡ một cơ hội biến nó thành một thứ gì đó tệ hại và đáng xấu hổ. Hẳn ta khiến tôi muốn bùng phát năng lực thay vì lắng nghe nó. Có vẻ như vun đắp bất cứ điều gì với sự hiện diện của hẳn đều là bất khả thi.

Chúng tôi đến một con ngõ hẹp và xuống ngựa, trao dây cương cho những người lính bảo vệ đi theo chúng tôi.

“Có phải cái này không?” hẳn ta hỏi, dùng ngón tay cái kéo mạnh cái đai đeo gươm chéo vai của anh Walther. “Chính là cái này đã khiến cô không ngừng bực bội đến vậy sao?”

Tôi nhìn vào cái đai đeo gươm bằng da ngang ngực hẳn mà tôi đã cố coi như không nhìn thấy bằng một phép màu của ý chí. Bực bội? Lạy thánh thần, bọn chúng đã tước đoạt chúng từ thi thể anh trai tôi sau khi thẩm sát cả một trung đội. Bực bội ư? Tôi nhìn từ chiếc đai đeo gươm đó đến cặp mắt đen lạnh lùng của hẳn. Một nụ cười xua tan tất cả những suy nghĩ đó như thể hẳn nhìn thấu mọi suy nghĩ nung nấu trong tâm trí tôi.

Hẳn ta lắc đầu, thỏa mãn với sự im lặng như lời hồi đáp của tôi. “Cô cần học cách buông bỏ, Lia ạ. Mọi thứ. Tuy nhiên...” Hẳn tuốt đoản kiếm ra khỏi chiếc đai, rồi nâng chiếc đai lên qua đầu và đặt nó qua đầu tôi. Đôi bàn tay của hẳn nắn nắn trên lưng tôi như thể hẳn đang điều chỉnh cái đai. “Của cô đấy. Như một phần thưởng. Cô đã chứng minh bản thân cô hữu dụng trong những những ngày qua.”

Tôi thở ra nhẹ nhõm khi mà cuối cùng hần cũng điều chỉnh cái đai gươm xong xuôi và bỏ tay ra khỏi lưng tôi. “Người của Ngài đã tuân phục theo lệnh của Ngài,” tôi nói. “Ngài còn cần tôi để làm gì?”

Hần đưa tay lên và bàn tay hần nhẹ nhàng lướt trên má tôi. “*Nhiệt thành*, Lia ạ. Nguồn lương thực hạn hữu hơn bao giờ hết. Họ sẽ cần lòng nhiệt thành để khiến mình quên đi cơn đói, giá lạnh và sợ hãi suốt cả mùa đông đằng đằng. Như thế không phải là yêu cầu gì quá đáng, đúng không?”

Tôi nhìn hần, bối rối. *Nhiệt thành* là một lựa chọn từ ngữ kỳ quặc. Nó ngụ ý điều gì đó thấp lèn nhiệt tình hơn cả hy vọng hay quyết tâm. “Tôi không biết nói gì để khơi dậy lòng nhiệt thành đâu, Komizar.”

“Bây giờ, chỉ cần làm những gì cô vẫn đang làm như trước thôi. Mỉm cười, mắt lim dim như thể các linh hồn thì thầm với cô. Sau đó, ta sẽ bảo cô phải nói gì.” Tay hần lướt trên vai tôi, âu yếm, rồi bất chợt tôi cảm thấy vải áo siết vào da thịt tôi khi hần nắm lấy một túm. Hần đột ngột giật mạnh khiến tôi nhăn nhó khi miếng vải bị xé toạc khỏi vai tôi. “Đó, thấy chưa nào,” hần nói. “Cái áo buồn tẻ của cô đã được săn sóc.” Những ngón tay của hần cọ vào vai tôi đúng chỗ hình kavah lúc này đã lộ ra, và hần ghé sát lại đến mức môi hần nóng bỏng bên tai tôi. “Lần sau, ta nói cô làm gì, thấy không, hãy làm đúng như thế.”

CHÚNG TÔI THĂNG TIẾN TỚI BÃI ĐÃI QUẶNG MÀ KHÔNG NÓI THÊM MỘT TỪ NÀO KHÁC. Tôi hút hết mọi ánh mắt vào cả hình kavah và tấm áo bị xé rách của mình. *Nhiệt thành*. Như thế không phải là đòi hỏi quá nhiều, đúng không? Hần ta biến tôi thành đồ trưng bày không kiểu này thì kiểu khác. Tôi chắc chắn rằng, trong suy nghĩ của hần, hình kavah chỉ là thứ gì đó đặc biệt và kỳ lạ hoặc thậm chí là lạc hậu. Hần không quan tâm đến ý nghĩa,

chỉ mỗi nó có lẽ sẽ giúp thổi bùng lên cái được gọi là nhiệt thành đó. Thêm một sức hút nữa, đó là tất cả những gì hần muốn, và không có gì về nó có vẻ đúng đắn hết.

Khi chúng tôi đến bãi đất quặng, tôi thấy ba lưu vực dài, áp lực dòng sông dồn khéo léo theo một tuyến thông qua chúng. Phụ nữ dàn hàng trên bờ, quỳ gối, chà quần áo của họ trên đá. Những kẻ ngón tay tách rời và đổ lộng lên bởi dòng nước lạnh giá. Làn khói ngọt ngào phảng phất đưa tới từ một trong những cửa hàng gần đó, bao quanh cả bãi, Komizar nói rằng hần ta sẽ vào bên trong đó một lát.

“Hãy đi trò chuyện với đám phu đất quặng, nhưng đừng đi qua các lưu vực,” hần nói một cách nghiêm khắc, có ý nhắc tôi nhớ rằng tôi phải làm đúng theo những gì hần nói. “Tôi sẽ ở ngay ngoài đó.”

Tôi quan sát những người phụ nữ đang khom lưng lao động, ném quần áo đã giặt vào giỏ, nhưng sau đó tôi phát hiện ra Aster, Zekiah và Yvet ở phía bên kia đường, túm tụm dưới bóng của bức tường đá và nhìn vào thứ gì đó mà Yvet đang nắm trong tay.

Chúng có vẻ lặng lẽ và im ắng một cách bất thường, một kiểu không hề giống với Aster. Tôi rào bước qua nơi họp chợ, gọi tên bọn chúng, và khi chúng quay lại phía tôi, tôi thấy miếng vải đầm máu cuốn quanh tay Yvet.

Tôi thở hổn hển và hồi hải chạy tới chỗ con bé. “Yvet, chuyện gì vậy?” Tôi vội lấy tay con bé, nhưng nó nhất quyết dúi tay vào bụng, không cho tôi thấy.

“Nói chị nghe, Yvet,” Tôi nói dịu dàng hơn, cho rằng, mình đã khiến con bé hoảng hốt. “Sao em bị thương vậy?”

“Nó không nói với chị đâu,” Aster thốt lên. “Nó xấu hổ. Quận trưởng đã cắt ngón tay nó.”

Tôi quay sang Aster, mặt tôi nóng ran lên. “Ý em là sao? Cắt ngón tay

ư?”

“Một đầu ngón tay vì tội ăn cắp. Cả một bàn tay nếu tái phạm.”

“Đó là lỗi của em,” Zekiah nói thêm, và nhìn xuống chân mình.

“Chị ấy biết em thèm khát được ném pho mát mềm có vân cẩm thạch đó đến chết được.”

Tôi nhớ lại mẫu ngón trở bị cụt sưng phồng, viêm tấy của Zekiah vào lần đầu tôi gặp nó.”

Vì ăn cắp pho mát ư?

Cơ thịnh nộ ập xuống, hoàn toàn và đầy đủ đến mức từng bộ phận trên thân thể tôi run lên - tay, môi, chân. Cơ thể của tôi đã không còn là của riêng tôi nữa. “Ở đâu?” Tôi căn vặn. “Tên quận trưởng này ở đâu?” Aster nói với tôi gã ta là thợ rèn ở lối vào *Jehendra*, rồi lấy tay che miệng. Cô bé kéo thắt lưng tôi, cố gắng ngăn tôi lại khi tôi lao đi, van nài tôi đừng đi. Tôi gạt cô bé ra. “Ở yên đây!” Tôi đã hét lên. “Tất cả các em! Ở yên đây!”

Tôi biết chính xác cái cửa hàng đó ở đâu. Thấy tôi nổi cơn thịnh nộ, một số phụ nữ từ bãi bãi quặng đi theo sau tôi, gọi với theo giống như Aster, *đừng đi*.

Tôi thấy gã đang đứng ở giữa quầy hàng của mình, đang đánh bóng một chiếc cốc vại.

“Người!” tôi chỉ tay vào mặt gã, buộc gã phải nhìn tôi và nói. “Nếu người còn dám chạm vào bất kỳ đứa trẻ nào lần nữa, ta sẽ tự tay cắt hết các chi khỏi cơ thể vô giá trị của người và lăn lông lốc cái cục xấu xí còn lại xuống giữa đường phố. Người hiểu không?”

Gã nhìn tôi, ngờ vực, và bật cười. “Ta là quận trưởng.” Mu bàn tay núng nính của gã vung lên, và mặc dù tôi đã gạt nó ra bằng cánh tay, lực cùi chỏ của gã vẫn hất tôi sóng soài. Tôi ngã dúm dui vào một cái bàn, làm văng tung tóe đồng đồ xuống đất. Cơ đau bốc lên đầu tôi khi bị đập mạnh vào bàn,

nhưng máu tôi bốc nóng tới mức tôi đứng lên trong vài tích tắc, lần này là với con dao của Natiya trong tay.

Có một khoảng lặng, đám đông vây quanh bước lùi lại. Trong khoảnh khắc, vụ cãi cọ mà họ định xem dâng thành cực điểm xung đột chết người. Con dao của Natiya quá nhẹ và nhỏ bé nếu phi tới nhưng nó chắc chắn có thể cứa và làm bị thương gã.

“Người gọi mình là một quý ngài ư?” tôi nhếch mép khinh khi. “Người chẳng là gì cả ngoại trừ đồ hèn đê tiện! Lên đi! Đánh ta nữa xem! Nhưng cùng lúc đó, ta sẽ róc cái mũi người ra khỏi cái mà vẫn được gọi là cái mặt thổ tả của người đấy.”

Gã dán mắt vào con dao, sợ hãi không dám di chuyển, nhưng rồi tôi thấy mắt hẩn phóng sang một bên đầy lo lắng. Giữa đồng đồ của hẩn, trên một cái bàn cách đều giữa hai chúng tôi có một thanh gươm. Cả hai chúng tôi đều lao tới thanh gươm nhưng tôi tới trước, và hươ kiếm lên khi tôi nắm được nó, không khí vang lên tiếng rít từ cái cạnh sắc nhọn của nó. Gã lùi lại, mắt trợn lên.

“Cánh tay nào trước đây, quý ngài?” Tôi hỏi. “Trái hay phải?”

Gã lùi lại một bước nhưng bị mắc kẹt lại bởi một chiếc bàn.

Tôi vung thanh kiếm tới gần bụng gã ta. “Không đùa chút nào, đúng không?”

Có tiếng xì xào từ phía đám đông, đôi mắt của tên quận trưởng chuyển hướng tới thứ gì đó sau lưng tôi. Tôi quay lại nhưng đã quá muộn. Một bàn tay kẹp chặt vào cổ tay tôi và vặn ngược cổ tay còn lại ra sau. Chính là Komizar. Hẩn giật mạnh thanh gươm trên tay tôi, ném nó về phía quận trưởng, rồi siết thật đau cho con dao rời khỏi tay tôi. Con dao rơi xuống nền đất bên cạnh chúng tôi. Tôi thấy hẩn để ý cái tay cầm chạm khắc cho thấy rõ ràng nó là đồ vật thuộc về tộc du mục. “Ai đưa con dao này cho cô?”

Bây giờ, tôi đã hiểu nỗi sợ hãi của bà Dihara. Tôi thấy cơn giận điên cuồng trong mắt Komizar, không chỉ hướng về tôi mà còn hướng tới bất cứ ai đã trao con dao cho tôi. Tôi không thể nói với hắn rằng Natiya đã giấu nó trong áo choàng của tôi được. “Tôi lấy cắp nó,” tôi nói với hắn. “Nó là gì đối với Ngài, Ngài sẽ cắt ngón tay tôi bây giờ phải không?”

Lỗ mũi hắn ta nở to, và hắn đẩy tôi vào giữa đám lính hộ vệ. “Đưa cô ta lại chỗ để ngựa và chờ ta.”

Tôi nghe tiếng hắn ta hét lên lệnh cho đám đông trở lại làm việc của mình trong khi đám lính kéo tôi đi.

Chỉ vài phút sau, hắn đã quay lại chỗ chúng tôi. Cơn thịnh nộ của hắn dịu đi một cách kỳ lạ, khiến tôi dè chừng.

“Cô học cách sử dụng kiếm ở đâu?” hắn ta hỏi.

“Tôi hầu như không dùng nó. Tôi vậy có vài đường, tên quận trưởng đó đã vấp mồ hôi rồi. Gã thật đúng là đồ hèn hậu đậu, chỉ mỗi dám chặt ngón tay trẻ em thôi.”

Hắn trừng mắt nhìn tôi, vẫn đợi một câu trả lời. “Các anh trai tôi,” tôi nói.

“Khu cô sống sẽ phải lục soát xem có thứ gì khác đã bị cô lấy cắp khi nào chúng ta quay trở về.”

“Chỉ có mỗi con dao.”

“Vì lợi ích của chính cô, ta hy vọng cô đang nói sự thật.”

“Đó là tất cả những gì Ngài phải nói à?”

“Ta sẽ bỏ qua chuyện cô đe dọa quận trưởng của ta lần này. Ta đã nói với hắn ta rằng cô không biết luật lệ của chúng ta.”

“Tôi, không biết ư? Chặt ngón tay của trẻ em thật là dã man!”

Hắn ta bước lại gần hơn, ép tôi dựa sát vào con ngựa của mình. “Chết đói mới là dã man, công chúa ạ. Lấy cắp từ miệng người khác là dã man.

Những phương cách vô hạn mà vương quốc của cô dùng để ngăn chúng ta chỉ được ở bên này con sông mới là dã man. Một mẫu đầu ngón tay chỉ là cái giá phải trả nhỏ bé nhưng buộc phải ghi nhớ cả đời. Cô sẽ nhận thấy ở Venda, có rất ít người có một bàn tay.

“Nhưng Yvet và Zekiah là trẻ em.”

“Chúng ta không có khái niệm trẻ em ở Venda.”

TRÊN ĐƯỜNG VỀ, CHÚNG TÔI QUAY LẠI QUA QUẬN VELTE. Một lần nữa, hắn ta chào hỏi những người mà chúng tôi đi qua trên phố và mong đợi tôi gật đầu tử tế như thể tôi chưa nhìn thấy một đứa trẻ bị một con yêu tinh cắt xẻo. Hắn dừng đoàn người chúng tôi lại và xuống ngựa để nói chuyện với một người đàn ông mập mạp đứng ngay bên ngoài cửa hàng thịt ngoài trời. Tôi nhìn bàn tay gã đó, tất cả các ngón tay đều nguyên vẹn, lớn và múp míp, các móng tay vuông vắn gọn gàng và tôi băn khoăn sao mà các đặc điểm nhận dạng qua quan sát tỉ mỉ của Gwyneth về người bán thịt lại mở rộng tới tận Venda theo mọi hướng thế này.

“Người đã mổ thịt và phân phát những con ngựa mà ta đã bảo Calantha gửi tới cho những người đói chưa?”

“Vâng, Komizar. Họ rất biết ơn, Komizar. Cảm ơn, Komizar.”

“Cả bốn chứ?”

Người đàn ông tái mặt, chớp mắt, rồi lập bập nói ra. “Vâng, ý tôi là, có một con. Mới chỉ một con... nhưng ngày mai tôi sẽ...”

Komizar rút thanh kiếm dài của mình ra khỏi bao đựng treo trên yên ngựa, tiếng rút kiếm chậm rãi đông lạnh mọi thứ khác thành sự im lặng. Hắn nắm thanh kiếm bằng cả hai tay, “Không, ngày mai, người sẽ không làm.”

Bằng một động tác nhanh nhạy và chính xác, thanh kiếm xé gió, máu văng lên cả bờm ngựa của tôi, và thủ cấp của người đàn ông đó rơi xuống mặt đất. Đường như chỉ vài giây sau, thi thể của hắn sụp ngã theo.

“Người,” Komizar nói, chỉ tay vào một người đàn ông đang giương mắt nhìn từ trong bóng tối của cửa hàng, “là quận trưởng mới. Đừng làm ta thất vọng.” Hắn nhìn xuống cái thủ cấp. Đôi mắt của người bán thịt đã chết vẫn còn mở to và lộ ra biểu cảm như thể đang hy vọng có một cơ hội thứ hai. “Và thấy đó, đầu của gã đó phải bị phô bày ở nơi mà ai cũng thấy được.”

Phô bày? Giống như một con lợn bị giết mổ?

Hắn nhảy lại lên lưng ngựa, giật nhẹ dây cương, chúng tôi tiếp tục tiến lên mà không nói một từ nào nữa, như thể chúng tôi chỉ dừng lại mua xúc xích thôi vậy. Tôi nhìn đắm đắm vào những giọt máu đỏ dính trên bờm ngựa của mình. *Công lý được thực thi nhanh chóng ở Venda, ngay cả đối với công dân của chúng ta.* Tôi đã hoàn toàn chắc chắn về thông điệp đầm máu dành cho mình, cùng một thông điệp đã thực thi với người bán thịt. Một lời nhắc nhở. Sinh mệnh ở Venda thật mong manh. Vị trí của tôi vẫn thật bấp bênh - và không chỉ các quận trưởng mới bị thực thi công lý trong vòng một cái chớp mắt.

“Chúng ta không lấy cắp từ miệng những người anh em của mình,” hắn nói, như một cách giải thích cho các hành động của mình.

Nhưng tôi chắc chắn rằng sự lừa dối của tên quận trưởng là một tội lớn hơn. “Và không ai được phép nói dối Komizar?” Tôi thêm vào.

“Đó là điều quan trọng hơn tất cả.”

Khi chúng tôi xuống ngựa ở Quảng trường Cánh Hội đồng, hắn đối mặt với tôi, khuôn mặt hắn vẫn lấm tấm máu. “Ta mong ngày mai thì cô sẽ nghỉ ngơi cho đầy đủ. Cô hiểu chứ. Không một quãng thâm mắt nào nữa.”

“Theo lệnh của Ngài, Komizar. Tôi sẽ ngủ ngon tối nay kể cả tôi có phải

rạch hòng mình đi nữa.”

Hắn mỉm cười. “Ta nghĩ, cuối cùng thì chúng ta đã bắt đầu hiểu nhau rồi đấy.”

Chương 37

RAFE

KHÔNG CÒN THẤY BẤT KỲ DẤU HIỆU NÀO CỦA JEB KHI CHÚNG TÔI QUAY LẠI, NHƯNG biết anh ấy đã ở đây - chưa từng giống người Venda cả về ngoại hình và tiếng nói đến thế bao giờ - khiến tôi giải tỏa được gánh nặng tâm lý.

“Anh không cần phải làm việc đó,” Calantha nói.

“Thói quen thôi,” tôi nói.

“Phái viên của một cường quốc như Dalbreck chải lông cho ngựa của họ ư?”

Không. Nhưng lính thì có. Ngay cả khi người lính đó là hoàng tử.

“Cha tôi nuôi ngựa,” tôi giải thích. “Tôi đã lớn lên theo cách đó. Ông nói ngựa báo đáp gấp đôi cho người kỵ mã theo đúng cách đối xử nó nhận được. Tôi luôn thấy điều đó là sự thật.”

“Những gì đã trông thấy vẫn còn khiến anh bận lòng.”

Ba cái thủ cấp bị đóng cọc khiến tâm trí tôi râm rút. Tôi ngừng chải lông ngựa. “Không.”

“Anh chải lông con ngựa bằng những sợi tay dài và nhanh chóng. Mắt anh lóe lên như thép lạnh khi anh giận dữ. Tôi đang cố hiểu rõ biểu cảm khuôn mặt anh hơn, Phái viên ạ.”

“Thật dã man,” tôi thừa nhận. “Nhưng tôi không quan tâm đến chuyện các người xử tội phản bội như thế nào.”

“Anh không phải hành quyết kẻ phản bội tại vương quốc mình à?”

Tôi chà mồm ngựa. “Xong rồi, cậu bé,” tôi nói và đóng cửa chuồng lại. “Chúng tôi không biếm nhục các thi thể. Assassin của các người dường như đã nâng tầm việc đó lên thành một bộ môn nghệ thuật.” Tôi vừa định treo trả cái bàn chải lên móc thì khựng lại giữa chừng. Calantha quay sang nhìn theo những gì mà tôi đang nhìn.

Đó là Lia.

Vai áo của cô ấy bị xé rách, và mặt cô ấy tái nhợt. Vì Calantha đứng đó, tôi phải giả vờ tôi không quan tâm. Lia né tránh cái nhìn của tôi, chỉ nói chuyện với mỗi Calantha, bảo rằng Komizar đang đợi bên ngoài, và cô ấy về để lấy áo choàng mà cô ấy đã bỏ quên sáng nay. Liệu Calantha có nhìn thấy chiếc áo không?

Calantha ném cho tôi một cái nhìn sắc nhọn, rồi chỉ cho Lia ra tường sau của chuồng ngựa, nơi có một hàng móc treo. “Tôi cũng sẽ ra ngoài đợi,” cô ta nói.

“Cô không phải đi đâu cả,” tôi nói nhưng cô ta đã rời đi.

Lia thận trọng bước qua tôi, đôi mắt nhìn đi chỗ khác, và nhắc chiếc áo choàng ra khỏi móc.

“Chỉ có mỗi chúng ta,” tôi thì thầm. “Vai em. Em không sao chứ?”

“Em ổn,” cô ấy nói. “Chỉ là bất đồng ý kiến về việc lựa chọn trang phục thôi.”

Và rồi tôi nhìn thấy trên thái dương cô ấy có một vết bầm tím. Tôi vớ tay lên và vén tóc cô ấy ra. “Chuyện gì...”

“Em vấp vào cái bàn,” cô ấy gạt tay tôi ra, nói vội. “Đừng để ý nó.”

Cô ấy cố hạ giọng trầm, tập trung sự chú ý vào chiếc áo choàng trong tay. “Chúng ta phải tìm cách thoát khỏi đây. Khi Kaden quay về, liệu em...”

Tôi kéo cô ấy vào bên trong rào quây. “Đừng nói gì với hắn ta.”

“Anh ta không giống như những người còn lại, Rafe. Anh ta có thể lắng nghe nếu...” Tôi kéo mạnh cô ấy lại gần. “Nghe anh này,” tôi rít lên. “Hắn cũng dã man như bất kỳ ai trong số chúng. Anh đã thấy tác phẩm chính tay của hắn hôm nay. Đừng nói...”

Cô ấy giật mạnh ra và áo choàng rơi xuống đất. “Đừng có bảo em phải làm gì hay nói gì! Em mệt mỏi vì mọi người cố gắng kiểm soát từng từ ra khỏi miệng em rồi!”

Đôi mắt của cô ấy tóe lửa, bởi sợ hãi hay giận dữ, tôi cũng không dám chắc. *Ngày hôm nay, đã xảy ra chuyện gì vậy?*

“Lia,” tôi nói, giọng nhẹ nhàng hơn, “sáng nay, anh đã thấy một trong...”

“Có phải Phái viên đang giữ cô lại không vậy?” Komizar đứng ở ngay lối vào chuồng ngựa.

Cả hai chúng tôi đều lúng túng lùi lại. “Tôi chỉ đang nhặt áo khoác của cô ấy lên. Cô ấy làm rơi nó.”

“Vụng về quá, phải không công chúa? Nhưng cô đã trải qua một ngày dài mệt nhọc.” Hắn thông thả lại gần hơn. “Còn anh thì sao? Anh thích chuyến đi của mình hôm nay chứ, Phái viên?”

Tôi cố giữ giọng nói của mình đều đặn và bình thường. “Quận Stonegate có vài đại lộ thú vị, tôi nghĩ vậy.” Và rồi, vì Lia, “Tôi cũng đã thấy công trình do chính tay Assassin thực hiện. Những cái thủ cấp của những cậu bé mà anh ta hành quyết bị đóng trên cọc đang thối rữa dưới ánh mặt trời.”

“Chính là thế đấy. Mùi hôi thối của sự phản bội - cái thứ có mùi hương độc đáo của riêng nó mà con người ta không dễ gì quên được.”

Hắn vớ tay, khoác lấy cánh tay của Lia một cách suồng sã chưa từng thấy từ trước tới nay và dẫn cô ấy đi. Tôi không thể kiềm chế cơn thiêu đốt

nơi ngực mình nhưng tôi quay lại con ngựa như thể tôi không quan tâm, chải lông nó lần nữa bằng những sợi tay dài và nhanh chóng. Đây là một chuyện mà tôi chưa từng được đào tạo để tiếp ứng. Không có một chiến lược hay khóa huấn luyện quân sự nào giúp tôi chịu đựng sự giày vò hàng ngày vì không thể giết chết một người nào đó.

Chương 38

KHÔNG CHỈ LÀ MỘT HAY HAI TÁ, MÀ TỚI HÀNG TRĂM NGƯỜI KÍN CẢ QUẢNG TRƯỜNG. Tôi cảm nhận được Komizar đang chăm chú quan sát tôi từ đâu đó phía xa, chờ thời cơ nghiền nát mọi ý chí của tôi. Tôi bắt đầu do dự, cố gắng tìm ra vùng tin tưởng mà hẳn ta không thể kiểm soát. Lời nói tuôn ra một cách vụng về và ngượng ngập, một lời cầu nguyện cơ bản thuở ấu thơ.

Tôi thử lại lần nữa, nhắm mắt lại, vươn tay ra, thở chậm và sâu, chờ đợi, chờ đợi, nỗi tuyệt vọng xâm chiếm tâm tưởng tôi, và rồi tôi nghe thấy tiếng gì đó. Tiếng nhạc. Tiếng gảy đàn Zitarae yếu ớt xa xăm. Tiếng đàn Zitarae của dì tôi. Tiếp đến là tiếng ngâm nga của mẹ tôi cất lên trên nền nhạc, tiếng vọng ngân lên bổng bênh khắp cả tòa thành. Tiếng nhạc đã khiến ngay cả người cha bận rộn của tôi cũng phải tạm ngừng các nhiệm vụ của Người. Tôi quay đầu lại, lắng nghe, kệ cho tiếng đàn bập bùng len lỏi trong tôi như thể đây là lần đầu tiên và những lời kinh thuộc lòng tan biến hết.

Tôi bắt đầu lầm nhấm bài kinh tưởng nhớ Thánh, một giai điệu không lời theo tiếng nhạc đàn Zitarae, từng nốt nhạc đều toát lên những nhịp điệu sáng tạo, xoay vòng trong thâm tâm tôi, một bài hát không thuộc về bất cứ vương quốc hay con người nào, chỉ có chính tôi và thiên giới. Và rồi, lời hát bật ra, một sự công nhận đối với đức hy sinh và hành trình dài của một cô gái, rồi tôi hôn hai ngón tay, giơ lên hướng tới thiên đường, một cho những người đã khuất, và một cho những người sắp tới lượt.

Tiếng nhạc xa xăm dường như vẫn vang vọng dưới những bức tường đá

cao ngất bao quanh tôi trong đám người phía dưới. Chiều hôm. Thời điểm trở về nhà nhưng thay vì thế họ nán lại đây. Một giọng nói gọi với lên. “Kể cho chúng tôi nghe một câu chuyện đi, Công chúa Morrighan.”

Kể cho họ nghe một câu chuyện đi, Jezelia.

Bà ấy ở đây, chỉ cách tôi một sải tay, một hiện hình đang ngồi trên bức tường, nhưng rõ nét vào lúc đó. Vững chãi. Mái tóc dài của bà ấy trải dài theo những phiến đá, kéo theo dấu vết trở lại một thiên niên kỷ khác. *Kể cho họ nghe một câu chuyện đi.*

Và tôi kể chuyện. Tôi đã kể cho họ câu chuyện về hai chị em gái họ.

Lại gần đây, hồi tất cả anh chị em của tôi,

Hãy lắng nghe cho kĩ,

Về một chuyện lịch sử có thật,

Và một tương lai có thật.

Ngày xưa ngày xưa,

Cách đây lâu, lâu lắm rồi,

Có bảy ngôi sao sa xuống từ trời cao.

Một làm rung chuyển núi đồi.

Một khuấy động biển cả,

Một bóp nghẹt bầu không khí,

Và bốn còn lại thử thách trái tim con người.

Tôi kể theo lời của Morrighan, Gaudrel và Venda. Tôi kể theo lời bà Dihara, cơn gió và trái tim tôi. Tôi kể theo sự thực rưng rưng nơi cổ mình.

Một ngàn con dao ánh sáng

Gột giữa một đám mây tích tụ chờ bùng nổ

Như một con quái vật đói khát

Một cơn bão dọn đường cho những điều vô nghĩa xưa cũ.

*Một con dao sắc, một mục đích thận trọng, một ý chí sắt đá, một trái tim
thấu cảm.*

Chỉ những thứ đó là những điều đáng kể.

Trái đất chỉ còn lại một phần nhỏ nhoi.

Nhưng hai chị em đã thấy được hồng ân...

Tôi đã kể câu chuyện về những thế giới mà tôi biết đến, tất cả các thành phố đều chết sạch không một bóng người, bất kể chúng rộng lớn và bao la đến chừng nào, và về những thành phố mọc lên từ vũ trụ kỳ diệu đã không chống chịu nổi qua bão tố điên cuồng. Tôi kể cho họ nghe về những đền thờ lộng lẫy đã sụp đổ thành tro bụi và những thung lũng đổ lệ máu của biết bao thế hệ. Nhưng dù từng trải bấy nhiêu can qua, hai chị em vẫn sát cánh bên nhau, mạnh mẽ và thủy chung, cho đến khi một con thú vươn dậy từ đồng tro bụi tách ly bọn họ theo hai ngã bởi vì ngay cả những vì sao sa xuống Trái đất cũng không thể hủy diệt tận cùng bóng tối.

“Trong câu chuyện này, thánh thần đã ở đâu?” Ai đó gọi với lên.

Thánh thần. Tôi không có câu trả lời nào khác ngoại trừ, “Thánh thần cũng đổ lệ.”

“Tên của hai chị em gái đó là gì?” Một người khác gọi với lên.

Mặc dù tôi không chắc liệu anh ta có nghe thấy tôi nói không, nhưng tôi đã nhìn thấy cái bóng của Komizar lướt qua cửa sổ ngọn tháp nơi hắn ta ở.

“Trời tối rồi,” tôi nói. “Về nhà làm bữa tối đi thôi. Ngày mai, tôi sẽ kể cho mọi người nghe thêm.”

CĂN PHÒNG BỊ PHỐI BÀY TRONG TAN HOANG. TÔI KÊ NHỮNG ĐỒ ĐẶC SỞ SÀI TRONG PHÒNG CHO THẮNG THƠM TRỞ LẠI sau khi lính canh lực soát ồn ào để truy tìm vũ khí giấu kín. Bọn lính chỉ biết ném đồ đặc vô tội vạ mà không buồn nghĩ gì cả. Tôi ngóng đợi lại được bầu bạn với mọi người tại quảng trường. Tôi muốn kể nhiều hơn nữa nhưng cô độc một mình trong căn phòng khiến cho những nỗi hoài nghi của tôi lại len lỏi trở vào.

Tôi gấp lại những tấm chăn nhàu nhĩ và dựng lại những thanh kiếm luyện tập dựa vào tường. Những cái thủ cấp bị đóng cọc... Tác phẩm của Assassin. Những lời nhận xét có chủ ý của Rafe, một cảnh cáo gửi tới tôi. Kaden đã làm gì? Tôi nhớ lại ngày đầu tiên tôi ở đây, anh ta đã có một nhiệm vụ khẩn liên quan đến lính tráng mà anh ta bắt buộc phải tham dự, và sự từ chối dứt khoát của anh ta khi tôi xin được đi cùng. Liệu đó có phải chính là nơi anh ta phải đến không? Để hành quyết những cậu bé? Venda không công nhận sự khác biệt đối xử giữa trẻ em và người trưởng thành. Liệu anh ta có vung gươm không chút xót thương như Komizar đã thể hiện chiều nay không? Đơn giản là tôi không thể nào tin điều đó. Họ có lẽ đều là người Venda nhưng họ khác nhau như lửa và nước vậy. Tôi tự hỏi những tên lính bị kết án đó đã phạm tội gì? Trộm thực phẩm như tên đồ tể? *Chết đói mới là đã man, công chúa ạ.* Tôi ngồi xuống một chiếc giường. Đó là lý do tại sao họ không giữ tù nhân ở Venda. Tù nhân cũng phải được cho ăn.

Vậy mà Hội đồng dường như lại không thiếu thứ gì.

Tôi vừa đứng dậy, đổ nước vào chậu và rửa ráy thì tôi nghe tiếng bước chân trong sảnh. Một tiếng đập mạnh khiến cánh cửa rung chuyển, tiếp đó ổ khóa kêu lục cục.

Đó là Ulrix. Hắn mở hé cái cửa vừa đúng vài tấc, chỉ vừa đủ rộng để nói vọng vào, “Komizar muốn gặp cô. *Mặc cái váy màu tím ấy.* Tôi sẽ đợi ở đây.”

Hắn ta đóng cửa lại, để tôi thay đồ. Hãy còn quá sớm cho bữa tối ở Sảnh Sanctum, và Calantha vẫn luôn luôn là người được phái đến để đón tôi. Hoặc là Komizar đích thân gõ cửa phòng tôi. Chưa bao giờ là Ulrix cả. *Mặc cái váy màu tía ấy.* Một cái váy khác để hình kavah lộ ra, may bằng vụn da hoẵng nhuộm cỏ Thannis.

Tôi lấy chiếc váy gấp gọn từ trong cái đồng đặt ở nóc chiếc hòm và chà xát lướt da mềm giữa các ngón tay. Có gì đó không đúng lắm. Nhưng cũng chẳng có gì đúng đắn quá dài lâu, tôi không chắc thêm một nỗi lo lắng nữa có sức nặng ra sao?

Ulrix không đưa tôi đến phòng họp riêng của Komizar như tôi tưởng, và lại khi tôi hỏi chúng tôi đang đi đâu, hắn không trả lời. Hắn dẫn tôi tới một phần hẻo lánh của Tòa Sanctum, xuôi xuống theo những cầu thang uốn cong, nhỏ hẹp trong một cánh tòa nhà mà tôi chưa từng đặt chân đến. Cầu thang trống trơn dẫn đến một phòng chờ tròn, lớn chiếu sáng loe loét nhờ vào một ngọn đuốc duy nhất. Có một cánh cửa nhỏ gắn ở hốc tường, hành lang ở hai bên hun hút vào trong bóng tối.

Chúng tôi chưa đi đến nơi, cửa đã mở ra, khoảng một nhóm năm người gồm quận trưởng, Chievdar, thống đốc và Rahtan đi ra ngoài. Đây đâu phải là Hội đồng. Malich cũng thuộc nhóm bọn họ, và trong khi tôi chờ đợi một nụ cười dân đảng lộ ra trên mặt hắn, tất cả bọn họ đều toát lên biểu cảm quả quyết khi họ đi qua tôi. Lúc họ biến mất theo những hướng khác nhau, xuôi hành lang, Ulrix huých nhẹ tôi về phía căn phòng. “Vào đi.”

Chỉ có một chút ánh sáng lọt qua ô cửa đang mở, một tia lập lòe vàng dịu. *Thánh thần, xin hãy phù hộ con.* Tôi hôn những ngón tay đang run rẩy của mình, nâng chúng lên không trung và tiến về phía trước.

Một cây nến nhỏ thấp sáng một chiếc bàn ở giữa phòng, khiến cho phần còn lại của căn phòng chìm trong tối đen.

Tôi nhìn thấy đường nét mờ nhạt cho thấy Komizar đang ngồi trên một cái ghế, gót giày đặt lên bàn, nhàn nhã quan sát tôi bước vào.

Cánh cửa ra vào đóng sập lại sau lưng tôi.

“Cô mặc chiếc váy màu tím,” hắn nói. “Tốt.”

“Sao Ngài có thể nói vậy trong bóng tối?”

Tôi nghe tiếng hít thở khẽ của hắn ta. “Ta dám nói chắc.”

“Ngài tổ chức họp bí mật trong phòng tối, ngay giờ này?”

“Kế hoạch càng lớn càng cần kín đáo.”

“Nhưng không phải với toàn bộ Hội đồng?”

“Ta là Komizar. Ta gặp gỡ với ai mà ta chọn, ở nơi mà ta chọn.”

“Vậy tôi hiểu rồi.”

“Lại gần đây nữa.”

Tôi bước về phía trước cho đến khi tôi đứng sát hắn ta. Tự nhiên, hắn đưa tay ra, chạm vào những mảnh da vụn đổ xuống phát phơ như dòng thác từ áo váy của tôi.

“Tôi có tin tốt cho cô, công chúa. Một chuyện mang lại cho cô nhiều tự do hơn tại đây, trong lãnh thổ Venda. Vị thế của cô sắp thay đổi. Cô không còn là tù nhân lâu nữa đâu.” Hắn ta mỉm cười. Ánh nến nhảy múa trên xương gò má của hắn, và hàng lông mi của hắn đổ bóng sắc nét xung quanh mắt.

Tự nhiên, tôi cảm thấy chiếc váy của tôi quá chật chội, và căn phòng ấm nóng muốn phát bệnh.

“Vậy, làm sao mà tôi lại được hưởng sự ưu ái đó?” Tôi hỏi.

“Có vẻ như các trưởng lão thị tộc muốn có bằng chứng về chủ định của cô. Nhiều thiện chí hơn từ phía cô.”

“Có lẽ, khó mà đáp ứng được họ.”

“Cũng không quá khó đến thế. Và việc đó sẽ thúc đẩy lòng nhiệt thành.”

Sau đó, hắn giải thích.

Những lời đầu tiên hắn nói khiến tôi đông cứng toàn thân; những lời tiếp theo hắn nói khiến tôi chết lặng. Từng từ một. Tôi quan sát miệng hắn mấp máy, đánh giá cao độ chính xác từng li từng tí của từng âm tiết, lướt mắt dọc theo viền môi của hắn, bộ râu được tỉa gọn gàng trên cằm hắn, món tóc xoắn sẫm màu cạo vào nền trắng chiếc áo sơ mi của hắn, làn da trong trẻo và ấm áp của hắn. Tôi lướt theo đường mạch máu li ti trên cổ hắn, lắng nghe từng nhịp độ giọng nói của hắn, sức lôi cuốn của hắn, uy quyền của hắn, quan sát những tia sáng lập lòe lấp lánh trên trán hắn. Có quá nhiều thứ khiến tâm trí tôi bị cuốn theo khi hắn đưa ra hết chi tiết này tới chi tiết khác, nhưng vẫn không đủ để chặn đứng hoàn toàn dòng suy nghĩ lan man đó. Từng từ một. Đó chính là điều cuối cùng mà tôi nghĩ tới đã ngân vang từ miệng lưỡi hắn. Một ngã rẽ mà tôi không thể nào ngờ được.

Áp đặt.

Kỳ tài.

Hủy hoại.

Cô và ta sẽ cưới nhau.

Hắn nhìn tôi, đôi mắt khao khát, không phải thèm muốn mà là thứ cảm xúc gì đó lạnh lẽo hơn nhiều, là đang đong đếm từng cái giựt và từng hơi thở của tôi. Tôi chắc hắn có thể thấy máu đang dồn xuống hai bàn chân tôi.

“Các cố vấn của tôi đã thấy các thị tộc ưu ái cô thế nào. Cô đã mê hoặc họ. Quả là một tài năng, bởi vì các thị tộc thường rất khó tiếp cận và có thể nói là đối địch với người mới đến. Các cố vấn của tôi tin rằng một cuộc hôn nhân sẽ hữu ích trong suốt thời gian khắc nghiệt phía trước. Nó sẽ chứng minh cam kết của cô trong mắt các thị tộc.”

“Và có một điều ngọt ngào không thể phủ nhận được dành cho phần

còn lại của tất cả chúng ta: Kẻ thù sẽ phát hiện ra rằng Con gái trưởng của hoàng tộc không chỉ chạy trốn khỏi bọn họ mà còn lao thẳng vào vòng tay kẻ địch của họ. Một cuộc hôn nhân tự định liệu đáng nói.” Hắc lắc đầu. “Chúng ta có một trận cười khá ra gì về mối bất hòa sắp gieo rắc.”

“Còn cô, đương nhiên, sẽ đảm bảo họ biết chuyện này.”

“Tin tức đã lên đường rồi. Đó là chi tiết mà vị Chievdar ấy thích nhất. Nó là một chiến thắng của tất cả chúng ta. Chuyện này sẽ gạt bỏ mọi ý tưởng mà cô có thể thấy thích thú nếu được quay về quê nhà. Nếu hoàng tộc của cô khinh bỉ cô vì tội phản bội trước đây, thì bây giờ, cô sẽ trở thành tội phạm truy nã hàng đầu trong vương quốc họ.”

“Vậy còn Dalbreck thì sao, nếu họ phát hiện ra chuyện này?”

“Thì sao nào? Hoàng tử đã lên tiếng về cuộc hôn nhân cách trở. Bây giờ, đối tượng kết giao của anh ta là chúng tôi. Anh ta không quan tâm xem chúng tôi sẽ chặt đầu cô hay cưới cô.”

“Và nếu tôi không đồng hành.”

“Vậy thì thật đáng tiếc quá. Có vẻ như Assassin của tôi đã nảy sinh tình cảm luyến ái với cô. Vì lợi ích lớn lao hơn của Venda, cậu ấy sẽ bỏ qua sự sắp xếp mới, nhưng trừ khi cậu ấy nhận ra đó là quyết định của chính cô, nếu không ta e rằng cậu ấy có thể biến thành một rắc rối. Ta rất ghét phải mất đi cậu ấy.”

“Ngài sẽ giết Kaden?”

“Một biện pháp đau thương cuối cùng thôi,” hắc nói, nhún nhử cười và rồi đôi mắt hắc đại đi đến vô hồn. “Đúng vậy đấy. Cũng giống như cách cậu ấy sẽ đối xử với ta nếu ta làm gì đó quá ngu ngốc và cản trở những điều tốt đẹp hơn. Đó là cách của chúng ta.”

“Ý Ngài là cách của Ngài.”

Hắc thở dài. “Nếu như thế vẫn chưa đủ để thuyết phục cô, tôi nghĩ tôi

đã thoáng thấy chút ưu ái dành cho Phái viên vẫn còn vương vấn lại trong đôi mắt cô. Ta không muốn phá vỡ lời hứa sẽ cho anh ta một tháng để chờ hoàng tử gửi người đưa tin tới. Thật không may nếu anh ta bắt đầu mất dần các ngón tay sớm thôi. Ta đang thấy anh ta có ích lợi, và ta phải thừa nhận sự ngưỡng mộ nhất định đối với tham vọng táo bạo của anh ta nhưng anh ta cũng có giá trị sử dụng nữa, ít nhất từng mảnh thân thể của anh ta có giá trị sử dụng, trừ khi biểu hiện của cô đạt mức xuất sắc. Tránh để các rắc rối xảy ra hiệu quả hơn nhiều so với dọn dẹp hậu quả của chúng?” Hãn đứng lên, đôi bàn tay vuốt dọc theo cánh tay tôi. “Hãy làm cho họ tin theo. Hãy làm cho ta tin.”

Tôi mở miệng định nói nhưng ngón tay hãn vụt chặn lên môi tôi để khóa miệng tôi lại. “Suýt...” Mắt hãn sẫm lại. Hãn kéo tôi lại gần, môi hãn thiêu cháy môi tôi, mặc dù hãn hầu như chỉ nhìn chăm chăm vào đó khi hãn thì thầm, “Nghĩ đi, công chúa. Hãy chọn những từ tiếp theo thật thận trọng. Cô biết ta luôn giữ lời. Hãy nghĩ xem cô muốn mọi chuyện tiếp tục diễn biến ra sao kể từ thời khắc này.”

Đầu óc tôi bùng cháy với những lựa chọn. Hãn đã chơi trên cơ tôi ngay từ ngày đầu tôi đến đây. “Luôn luôn còn thứ gì đó để tước đoạt, không phải sao, thưa Komizar?”

“Luôn luôn, cưng ạ.”

Tôi nhắm mắt lại.

Đôi khi tất cả chúng ta đều sở hữu động cơ khiến chúng ta làm được những điều mà chúng ta đã nghĩ rằng chúng ta không bao giờ có thể làm được. Nó không chỉ là đức hy sinh thiên bẩm. Đôi khi nó còn là tình yêu nữa.

Làm cho hãn ta tin. Tôi thả lỏng với sự đụng chạm của hãn và không quay đi khi môi hãn chạm vào môi tôi.

Chương 39

TÔI NGỒI Ở ĐẦU BÀN, NGAY BÊN CẠNH KOMIZAR. Vài thống đốc thì thảo qua lại với nhau. Họ đã chú ý đến vị trí mới của tôi nhưng không công khai nói ra. Khi bước vào cùng Calantha, Rafe cũng chú ý tới, và bị hẫng lại một nhịp khi kéo chiếc ghế của mình. Sảnh tối nay đông đủ, không chỉ Hội đồng như thường lệ mà cả lính tráng, và trưởng lão các thị tộc nữa. Người của tộc Meurasi chiếm số lượng vượt trội so với tất cả, đang ngồi ở các bàn bổ sung mới được mang vào. Tôi đã nhìn thấy Effiera giữa đám người đó, cũng đang dõi theo tôi. Cô ấy nghiêng đầu tán thưởng chiếc váy màu tía may bằng da vụn của tôi. Cũng có các quận trưởng - những người đi ra từ phòng họp kín. Cái nhìn của họ sắc lẹm không hàm chứa sự tán thành mà là một chiến thắng nhúc nhối.

Tôi tránh không nhìn Rafe, ánh mắt của anh ấy vẫn đang đổ dồn vào tôi. *Đừng phạm sai lầm, Lia, không một sơ suất*, bởi tôi đã thấy đôi mắt vô hồn vô phách của anh trai tôi, những thi thể bị chém lìa thành nhiều mảnh trên nền đất của thung lũng, cái thủ cấp của tên đồ tể lăn lông lốc dưới nền đất. Điều gì khiến tôi nghĩ rằng mình có thể qua mặt nổi một người như Komizar đây? Đầu óc tôi vẫn còn choáng váng với cú ngoặt mà tôi chưa từng nghĩ tới này.

Trong khi Komizar đang dồn toàn bộ sự chú ý cho tên Chievdar ở bên trái hẳn, tôi hỏi Calantha liệu cô ta có muốn tự mình thực hiện nghi thức tạ ơn trước bữa ăn tối nay không. Lưỡi tôi xào xạo như cát. Đầu tôi nhúc nhối. Tôi thậm chí không chắc tôi có thể khơi dậy từ ngữ từ trong trí nhớ của mình

hay không nữa.

“Không. Việc đó do cô đảm trách, công chúa ạ,” cô ta nói. “Cô sẽ thực hiện nghi thức.”

Giọng nói của cô ta hồi hải kỳ lạ, nó khiến tôi dừng lại và nhìn khuôn mặt cô ta kĩ hơn. Con mắt xanh nhợt của cô ta lấp lánh, ghì chặt tôi vào ghế. Kiên quyết.

Đĩa xương đặt trước mặt tôi, và tôi chỉ nhìn chăm chăm vào nó một cách đơn giản.

Căn phòng trở nên yên ắng, mong mỏi và chờ đợi. Komizar đá vào chân tôi ở dưới bàn.

Tôi đứng lên, nâng đĩa xương và ngâm nga lời nguyện bằng hai thứ tiếng như Kaden đã từng thực hiện với tôi.

E cristav unter quiannad.

Một sự hy sinh phải được ghi nhớ đời đời.

Meunter ijotande.

Không bao giờ bị lãng quên.

Yaveen hal an ziadre.

Mỗi một ngày khác mà chúng ta được sống.

Tôi ngừng lại, đĩa xương run run trong bàn tay tôi. Có gì đó đang khuấy đảo, chờ đợi tôi hoàn thành nhưng tôi đã thêm vào nhiều hơn.

E cristav ba ena. Mias ba ena.

Một sự hy sinh dành cho người. Chỉ cho người.

Và sẽ là như vậy.

Cho mãi mãi và mai sau.

Paviamma.

Tiếng nguyện Paviammas âm âm, vọng lại, hồi đáp tôi.

Cơ đôi của Hội đồng và các vị khách khứa nhanh chóng lẩn át bất cứ sự chú ý nào đối với những lời tôi thêm vào nhưng tôi biết Rafe đã lưu ý thông điệp đó. Anh ấy là người cuối cùng hồi đáp lời nguyện *Paviamma* tới tôi khi anh ấy nhìn xuôi xuống theo chiếc bàn.

Bữa ăn vốn vãn trôi qua. Tôi hầu như chỉ mới nuốt được một miếng thì Komizar đẩy chiếc ghế hắt ngời ra phía sau, thỏa mãn. “Ta có vài tin tức muốn chia sẻ với anh. Phái viên ạ.”

Tiếng huyền não trong bữa ăn dừng lại. Mọi người đều muốn nghe tin tức đó. Bụng tôi chộn rộn với mẫu thức ăn nhỏ mà tôi vừa mới nuốt. Nhưng đó không phải là tin tức mà bất kỳ ai trong số chúng ta mong đợi.

“Các kỵ mã đã trở về từ Dalbreck ngày hôm nay,” hắc tuyên bố.

“Sớm đến vậy sao?” Rafe hỏi, và lau mỡ dính ở khóe miệng như thường lệ.

“Không phải đội kỵ mã mà tôi phái đi. Đó là các Rahtan thường trực tại Dalbreck.”

Rahtan đưa tin. Tay tôi trượt sang bên, nhích xuống tìm con dao của Natiya bỏ trong giày trước khi tôi chợt nhớ ra nó đã không còn nữa. Tôi nhìn đoán kiếm trong bao đựng bên sườn Calantha.

“Có vẻ như câu chuyện của anh là thật rồi. Họ đưa tin về cái chết của Hoàng hậu bởi chứng phát sốt lây lan diện rộng, và đã không ai thấy Đức vua hàng tuần nay rồi, cả trong lễ tang hay trên giường hấp hối. Ta sẽ nói thêm sau khi nào ta biết rõ hơn.”

Tôi ngồi xuống và nhìn Rafe chăm chăm. Hoàng hậu. *Mẹ anh ấy.*

Anh ấy chớp mắt. Môi anh ấy hé ra.

“Anh trông có vẻ ngạc nhiên,” Komizar nói.

Rafe cuối cùng cũng lấy lại được giọng nói. “Ngài có chắc không? Hoàng hậu vẫn rất khỏe mạnh khi tôi rời đi?”

“Anh biết tai họa kiểu này như thế nào rồi đó. Chúng hủy hoại nhanh hơn những loại khác một chút. Nhưng các kỵ mã của tôi đã chứng kiến một giàn hỏa táng khá ấn tượng. Những kẻ hoàng tộc đó khá là phô trương trong những chuyện như thế.”

Rafe thần thờ gật đầu, im lặng thêm một lúc lâu nữa. “Phải... Tôi biết.”

Nỗi đau về sự bất lực tột cùng trào dâng trong tôi. Tôi không thể đến bên anh, không thể ôm anh vào lòng, thậm chí không thể nói với anh những lời an ủi đơn giản nhất.

Komizar nhô người về phía trước, dường như đang chú ý đến phản ứng của Rafe. “Anh quan tâm đến Hoàng hậu?”

Rafe nhìn hẩn ta, đôi mắt mỏng mảnh như thủy tinh. “Bà ấy là một người phụ nữ trầm lặng,” anh ấy trả lời. “Không phải như...” Ngực anh ấy hít một hơi thở sâu, ngực dâng lên, và anh ấy uống một hơi cạn sạch ly bia của mình.

“Không phải như cái tên khốn cạn tàu ráo máng mà bà ấy đã cùng gánh vác trách nhiệm chứ gì? Họ là những người khó đụng tới nhất, nói gì là giết được.”

Tôi quan sát vẻ đánh thép đã khôi phục trong đôi mắt của Rafe. “Đúng vậy,” anh ấy nói, một nụ cười đáng sợ nở trên môi anh ấy, “nhưng cuối cùng ngay cả những người khó đụng tới nhất cũng sẽ chết.”

“Hãy cùng hy vọng, không sớm thì muộn, hoàng tử của anh và ta có thể thống nhất giao kết.”

“Sẽ không lâu đâu,” Rafe đảm bảo với hẩn ta. “Ngài có thể đón đợi chuyện đó rồi. Hoàng tử thậm chí có lẽ còn đang hỗ trợ xử lý các vấn đề liên quan nếu Ngài ấy phải đảm trách.”

“Một đứa con trai tàn nhẫn?” Komizar nói, lời hẩn ta có pha chút ngưỡng mộ.

“Một người quyết đoán.”

Komizar gật đầu tán đồng tội mưu sát cha của hoàng tử, rồi thêm vào, “Vì quyền lợi của anh, ta hy vọng hoàng tử là người rất quyết đoán. Ngày tháng trôi qua, và nỗi chán ghét của ta đối với các âm mưu hoàng gia vẫn không hề suy giảm. Ta ân cần tiếp đãi sứ giả của Ngài ấy, nhưng là vì một cái giá nào đó. Cho dù theo cách này hay cách khác.”

Rafe cố nở một nụ cười lạnh lẽo. “Tôi sẽ không lo lắng. Ngài sẽ được trả lại gấp mười lần những nỗ lực của mình.”

“Thế thì tốt quá.” Komizar trả lời, như thể hài lòng với khoản chiến lợi phẩm đã hứa, và ra hiệu dọn sạch các đĩa thức ăn. Gần như cùng một lúc, hắn ta ra lệnh mang tới thêm đồ uống. Những người phục vụ tiến tới cùng với rượu nho đắt đỏ từ những vườn nho Morrighan, một vò rượu chưa từng được chia cho các thống đốc như những món quà cá nhân. Tôi cảm nhẹ hai môi. Tôi biết điều đó có nghĩa là gì. *Không, không phải bây giờ.* Không phải hắn ta đã chia sẻ đủ tin tức cho một ngày rồi sao? Không phải Rafe đã nghe thấy đủ rồi, cho một đêm hay sao?

Nhưng rồi hắn ta “bẻ lái” câu chuyện thành một điều thậm chí còn tồi tệ hơn - hắn bắt tôi phải nói với bọn họ. “Công chúa của chúng ta cũng muốn chia sẻ đôi điều.” Anh ấy nhìn chăm chăm vào tôi, đôi mắt xoáy vào tôi chắc nịch như đá tảng, chờ đợi.

Các cơ của tôi nhào nhoẹt, lỏng lẻo, kiệt quệ. Cảm giác như thể tôi đã đi bộ cả ngàn dặm đường và giờ đây tôi bị ra lệnh hãy đi tiếp một dặm nữa. Tôi không thể làm nổi. Tôi muốn ngừng cố gắng và thôi không quan tâm nữa. Tôi nhắm mắt lại nhưng ngọn lửa ngoan cường không thể dập tắt vẫn bùng cháy.

Hãy làm cho họ tin. Hãy làm cho ta tin.

Khi tôi mở mắt ra, cái nhìn chăm chăm của hắn vẫn còn đăm đăm trên

mặt tôi, mắt tôi chạm phải cái nhìn có ánh cảm thạch của hắn. Hắn ra lệnh tiến hành một cuộc kết hôn, mà theo cách nói của hắn là đồng nghĩa với nhiều tự do hơn nhưng nhiều tự do hơn cũng có nghĩa là nhiều quyền lực hơn - một thứ mà hắn rất ghét phải chia sẻ.

Đôi mắt của hắn ta sắc lẹm trước sự trì hoãn của tôi. Khẩn thiết thúc giục.

Một dặm nữa thôi. Vì người, Komizar. Tôi mỉm cười, nụ cười mà hắn ta chắc chắn đã nghĩ là theo lệnh của hắn. Tôi sẽ trao cho hắn cuộc hôn nhân của tôi, nhưng thế không có nghĩa là tôi không biến một phần khoảnh khắc này thành lợi thế của mình, và nhiều phần của những khoảnh khắc sau đó cho đến khi chúng cộng lại thành thứ gì đó trọn vẹn và đáng sợ bởi vì tới tận hơi thở cuối cùng của tôi trước khi chết, tôi sẽ khiến hắn hối tiếc cái ngày hắn đã để mắt đến tôi.

Tôi vươn tay ra, âu yếm má hắn ta, lắng tai nghe tiếng xì xào trước màn thể hiện tình cảm bất ngờ đó, rồi tôi đẩy ghế của mình ra sau và đứng lên trên đó. Những chiếc bàn bỗ sung để đủ chỗ cho những trưởng lão có tuổi và các quận trưởng tham gia bữa ăn kéo dài tận cuối đại sảnh. Đứng lên trên ghế, tôi sẽ đảm bảo tất cả bọn họ đều có thể nhìn thấy và nghe thấy tôi. *Yên lặng, hoàn toàn yên lặng.*

“Những người anh em của tôi,” tôi kêu gọi, lớn giọng và chan chứa nét hoa mỹ trang trọng có khả năng làm hài lòng Komizar.

“Hôm nay là một ngày trọng đại đối với tôi và tôi hy vọng khi tôi chia sẻ tin tức của mình, những người anh em sẽ đồng ý rằng đó là một ngày trọng đại của tất cả chúng ta. Tôi nợ các anh em rất nhiều. Các anh em đã cho tôi một mái nhà. Các anh em đã chào đón tôi, chia sẻ những tách trà Thannis với tôi, ngọn lửa sưởi ấm của các anh em cho tôi, những cái bắt tay và cả những hy vọng. Những bộ trang phục tô điểm cho tấm thân tôi cũng đến từ tay các anh em. Tôi đã nhận được nhiều hơn những gì tôi đã cho đi, nhưng từ

bây giờ tôi hy vọng tôi sẽ báo đáp được lòng tốt của các anh em. Ngày hôm nay Komizar đã...”

Tôi cố ý dừng lại, chờ đúng thời điểm, và quan sát bọn họ nhô người về phía trước, ngồi thẳng lưng lên cho cao hơn, miệng há hốc, nín thở, điềm điềm, nhấp nháp chút đồ uống, mắt nhìn chăm chú. Tôi dừng lại đủ lâu để Komizar thấy rõ và hiểu rằng hẳn ta không phải là người duy nhất biết cách chỉ huy một căn phòng, và cuối cùng, ngay khi hẳn ta tiến sát hơn một chút tới chỗ ngồi của mình, tôi lại nói.

“Hôm nay Komizar của các anh em đã ngỏ lời mời tôi sát cánh bên Ngài ấy, làm vợ và làm hoàng hậu của Ngài ấy, nhưng tôi chia sẻ với những người anh em trước, bởi vì trước khi trả lời Ngài ấy, tôi phải biết rằng những người anh em có nghĩ rằng vị trí của tôi ở đây là để mang lại lợi ích cho Venda hay không. Vì vậy, tôi đặt câu hỏi, xin những người anh em, các trưởng lão, quận trưởng, các chị em hãy cho ý kiến? Tôi có nên chấp nhận lời cầu hôn của Komizar hay không? Nên hay không nên?”

Không khí im lặng đến nín thở bao trùm cả đại sảnh, rồi đến những tiếng “Nên! Nên!” đình tai nhức óc vang dậy; những nắm tay giơ lên cao; những bàn tay đập xuống mặt bàn; những bàn chân dậm mạnh xuống sàn nhà; những chiếc cốc vại chạm vào nhau, sánh trào bia để chúc mừng. Tôi nhảy từ trên ghế xuống và nghiêng về phía Komizar, hôn hẳn ta một cách trọn vẹn và nhiệt tình, khiến cho cả hội trường đồng loạt đứng dậy tung hô rền vang muốn rách màng nhĩ.

Tôi lùi ra sau một chút, nhưng đôi môi vẫn lướt nhẹ trên môi hẳn như thể chúng tôi là những tình nhân không thể chia lìa. “Ngài muốn một màn trình diễn thuyết phục,” tôi thì thầm. “Ngài đã thấy rồi đấy.”

“Hơi quá một chút, cô không nghĩ vậy sao?”

“Nghe này. Không phải Ngài đang có được kết quả mà ngài muốn sao? Nhiệt thành, tôi tưởng Ngài khơi dậy điều đó?”

Đại sảnh vẫn còn đang rung chuyển bởi sự phấn khích.

“Làm tốt lắm,” hân thừa nhận.

Chợt, một trưởng lão hỏi lớn lên từ phía sau.

“Khi nào thì hôn lễ diễn ra?”

Lợi thế vẫn thuộc về tôi. Trước khi Komizar có thể trả lời, tôi đã đáp lời trưởng lão, “Khi Mặt trăng của Thợ săn mọc lên để tôn vinh thị tộc Meurasi.” Sáu ngày nữa. Tiếng tung hô lại bùng lên lần nữa.

Tôi biết Komizar đã hình dung ra một đám cưới được tổ chức ngay lập tức, nhưng bây giờ nó không chỉ được công bố công khai, đó là một ngày tôn vinh các thị tộc. Cô gái Meurasi được sinh ra dưới Mặt trăng của Thợ săn. Bây giờ, nếu hân ta thay đổi ngày cưới, đó sẽ là một sự xúc phạm.

Komizar đứng lên, tiếp nhận những lời chúc mừng. Quận trưởng và binh lính dồn tới, và tôi đã không còn thấy anh ấy, nhưng tôi đã thấy ít nhất một số thống đốc nở những nụ cười gượng cứng đờ, bất ngờ hoàn toàn trước tình tiết mới này. Có lẽ họ cảm thấy bất an vì không được tham vấn với tư cách là thành viên Hội đồng hoặc có lẽ là một điều gì đó khác: rằng tôi sẽ trở thành hoàng hậu. Komizar thậm chí còn không chớp mắt khi tôi nói điều đó. Nếu hân ta đã từng ngần ngại bất cứ điều gì, tôi nghĩ chắc hân phải là điều đó. Người Venda không trọng tư cách hoàng gia. Nhưng tôi đã thấy trên các sườn đồi, hân ta dường như đã khoa trương tư cách hoàng gia đó như thế nào, *một công chúa của kẻ thù*.

Ai đó dúm cốc vại vào tay tôi, tôi quay sang định cảm ơn. Là Rafe.

“Xin chúc mừng, Công chúa,” anh ấy nói.

Chúng tôi bị bao vây, khuỷu tay và lưng chúng tôi chạm vào những người khác đang hòa mình trong căn phòng đông đúc, ép sát chúng tôi lại với nhau.

“Cảm ơn, Phái viên.”

“Không bị khó chịu đấy chứ?” Một thống đốc gần đó xen vào.

“Chỉ là chút sao lãng mùa hè thôi mà, thống đốc. Tôi chắc ông cũng có đôi lần giống thế,” tôi châm chọc sâu cay. Anh ấy bật cười lớn và quay sang một cuộc nói chuyện khác.

“Chỉ có vài ngày,” Rafe nói. “Không có nhiều thời gian để chuẩn bị thật sẵn sàng.”

“Đám cưới của người Venda đơn giản lắm, em được nghe kể thế. Chỉ cần một cái bánh cưới, vài người chứng kiến.”

“Chúc hai người thật nhiều may mắn.”

Không khí trở nên rạn vỡ giữa hai chúng tôi.

“Em xin chia buồn với sự ra đi của Hoàng hậu,” tôi nói.

Anh ấy nuốt khan, dẫn lòng cái nhìn nãy lửa của mình. “Cảm ơn em.”

Tôi có thể thấy cơn thịnh nộ đang cháy bùng bùng bên trong anh ấy. Anh ấy là một cơn bão sẵn sàng cuốn bay tan hoang, một chiến binh đã vượt xa ngưỡng kiểm chế - rệu rã trong vai một phái viên hoàn hảo.

“Chiếc váy của em khá nổi bật,” anh ấy nói. Anh ấy cố gắng nở một nụ cười gượng gạo trên môi.

Komizar đột nhiên ở ngay bên cạnh tôi. “Phải, đúng vậy. Cô ấy đang ngày càng trở thành người Venda, đúng không nào, Phái viên?” Hắn ta kéo tôi đi trước khi Rafe kịp trả lời.

Tiệc đêm kéo dài, tất cả các vị trưởng lão và các quận trưởng đều gửi lời chúc tới Komizar, nhưng hắn tiếp nhận những cái gật đầu lặng lẽ, mưu tính hơn của những người đã gặp gỡ riêng với hắn trong phòng họp cơ mật. Đây là một bước đi chiến lược và không có chút nào là một cuộc hôn nhân thực sự, thậm chí không phải là một mối quan hệ đối tác thực sự như các thị tộc mong đợi.

Tôi quan sát hắn ta càng lúc càng cău kỉnh hơn với đám người thị tộc

“lắm mồm lắm miệng” trong đại sảnh. Những người này không thực sự là người của hãn ta. Họ nói về mùa vụ, thời tiết, bánh cưới, chứ không đề cập đến vũ khí, chiến tranh, quyền lực. Đường lối của họ yếu đuối, mặc dù hãn đã gây dựng nên quân đội của mình bằng chính tuổi trẻ của họ. Mục tiêu duy nhất của chung bọn họ là có được nhiều hơn. Đối với các thị tộc, có nhiều thức ăn hơn, có nhiều tương lai hơn. Đối với Komizar, có nhiều quyền lực hơn. Đánh đổi lại những lời hứa hẹn mà hãn ta giăng câu trước mũi họ, họ dâng hiến cho hãn ta lòng trung thành.

Rành là hãn phải thực sự cần tôi đến mức nào đó khi hãn bỏ đi, ngay giữa câu chuyện đã vượt quá mức kiên nhẫn của hãn với một trưởng lão. Hãn dừng lại ngay trước mặt tôi, đôi mắt hãn mơ màng bởi men rượu và hãn kéo tôi ra sau một cây cột.

“Cô chắc hãn đã mệt rồi. Đến lúc chúng ta đi thôi.” Hãn gọi Ulrix bảo rằng chúng tôi sẽ đi nghỉ. Điều đó kéo theo những tiếng cười lớn của những kẻ ở trong tầm nghe thấy.

Tôi nhìn Rafe đang quan sát từ xa như thể anh ấy sắp bật dậy. Tôi nắm ngay lấy áo của Komizar, giật mạnh cho hãn sát lại gần và thì thầm với một nụ cười sắc nét như dao cạo, nhận thức rõ rằng cả hai đang ở trong tầm nhìn của đám đông. “Tôi sẽ ngủ trong phòng riêng tối nay. Nếu đây là một cuộc hôn nhân, nó phải là một cuộc hôn nhân thực sự, và Ngài sẽ phải chờ như tất cả các chú rể ngoan nết khác.”

Cơn giận thổi bay men rượu mơ màng của hãn ta. Đôi mắt hãn xuyên thấu tôi. “Cả hai ta đều biết chẳng có gì thật trong cuộc hôn nhân này. Cô sẽ làm như tôi...”

“Giờ đến lượt Ngài phải suy nghĩ thận trọng rồi,” tôi nhìn đáp trả cái trừng mắt của hãn, và nói. “Nhìn quanh Ngài đi. Hãy xem ai đang quan sát. Ngài khao khát điều gì hơn? Tôi hay lòng nhiệt thành từ người của Ngài? Hãy tự chọn lựa ngay đi, bởi vì tôi đảm bảo với Ngài - Ngài không thể có cả hai

đâu.”

Vẻ mặt của hắn ta trở nên lạnh lùng, và rồi hắn mỉm cười, buông cổ tay tôi ra. “Chờ đến lễ cưới vậy.”

Hắn gọi Calantha lớn tiếng, để cô ta hộ tống tôi về phòng mình và lại mất dạng giữa vòng vây của đám lính tráng say xỉn.

Chương 40

KADEN

TÔI ĐÃ CHÁN NGẤY TÊN THỐNG ĐỐC NÀY RỒI. GÃ KHÔNG BAO GIỜ ngừng nói chuyện. Ít nhất thì toàn người ít ỏi tháp tùng gã cũng hầu như im lặng. Rõ ràng, họ sợ gã. Nếu không vì tầm quan trọng thiết yếu của tỉnh lỵ mà gã cai trị, tương đương một mỏ cung cấp quặng kim loại đen cho Tòa Sanctum, tôi có lẽ đã để gã bám đuôi hít bụi của chúng tôi dọc đường rồi.

Chỉ còn một ngày nữa thôi là tôi có thể thoát khỏi gã. Tuy nhiên, gã ấy chắc sẽ rất hợp với các Chievdar. Chủ đề yêu thích của gã là đàn áp “bầy heo giặc” thù địch và kiểu gì thì chúng cũng đáng bị từng xẻo hoặc treo cổ. Chờ mà xem khi gã biết được chúng tôi có hai kẻ thù đáng khinh đang ngủ trong Tòa Sanctum. Cả tôi và những người đi theo tôi đều không nói với gã, với mong muốn né tránh được một tràng đả kích khác.

Hầu hết những lúc gã nói, tôi đều cố tránh không nghe chút nào hết. Thay vào đó, tôi đã nghĩ về Lia, bản khoản không biết tám ngày qua, đã có những chuyện gì xảy ra. Tôi đã giao cho Eben và Aster đảm bảo cô ấy có mọi thứ cô ấy cần và đã sắp xếp Griz để mắt đến cô ấy. Anh ta có đôi chút quý mến cô ấy, chuyện này không thuộc bản chất của anh ta - nhưng Griz mạnh mẽ theo kiểu cách xưa cũ của dân vùng đồi và những người đó rất coi trọng “năng lực”. Có ba người đó trông chừng, cô ấy sẽ ổn thôi, tôi liên tục tự nhủ với chính mình.

Tôi nghĩ đến hương vị nụ hôn cuối cùng của chúng tôi, sự lưu luyến

trong mắt cô ấy, sự dịu dàng trong giọng nói của cô ấy khi cô ấy hỏi về mẹ tôi. Tôi đã nghĩ có lẽ thủy triều đang quay đầu về phía chúng tôi. Tôi đã nghĩ đến việc mình nóng lòng muốn quay lại với cô ấy và lắng nghe cô ấy hát lời kinh tạ ơn công nhận sự hy sinh. *Paviamma*. Từng từ một...

“Và rồi tôi nói với gã ấy –”

“Im đi, thống đốc!” Tôi cáu kỉnh. “Làm ơn, im lặng trong ba giờ, cho đến khi chúng ta hạ trại!”

Những người lính của tôi mỉm cười. Ngay cả các toán người của gã thống đốc cũng vậy.

Thống đốc ưỡn ngực, chống đối. “Tôi chỉ muốn phá vỡ sự đơn điệu trên lưng ngựa.”

“Vậy thì tha cho chúng tôi. Chúng tôi hợp với sự đơn điệu đó.”

Tôi quay lại với những suy nghĩ của mình về Lia. Làm sao tôi có thể nói với cô ấy rằng tôi đã biết rất rõ, trong thâm tâm mình, gần như từ khi bắt đầu rằng chúng tôi sinh ra đã thuộc về nhau? Rằng tôi đã thấy mình già đi cùng cô ấy. Rằng “năng lực” mà tôi thậm chí không chắc cô ấy có thực sự sở hữu hay không đó đã cho tôi biết tên của cô ấy từ lâu trước khi tôi nhìn thấy cô ấy tận mắt.

Chương 41

PAULINE

BRYN NGẮNG NGƯỜI VỀ PHÍA TRƯỚC, NHÌN XOÁY VÀO RƯỢU TÁO. ANH ẤY LÀ anh trai trẻ tuổi nhất của Lia, luôn luôn vui vẻ, nói năng dễ chịu và cũng tinh nghịch như Lia. Vài tháng qua khiến anh ấy già đi. Bây giờ, không còn những nụ cười láu lỉnh trên khuôn mặt anh ấy nữa, không còn những câu nói đùa dí dỏm trên môi anh ấy nữa. “Anh Regan và ta đã bí mật ăn mừng với nhau khi em ấy bỏ trốn. Chúng ta chưa bao giờ nghĩ rằng chuyện có thể ra nông nổi này.”

“Cả anh Walther nữa chứ?”

Anh ấy gật đầu. “Có lẽ anh ấy là người mừng hơn tất cả. Anh ấy cũng là tạo dấu vết giả theo hướng bắc để đánh lừa đội quân truy tìm.”

Regan dựa ra phía sau ghế và thở dài. “Bọn ta đều đã lên tiếng phản đối việc đưa em ấy tới ở cùng với người lạ và tới một vùng đất lạ. Chúng ta đã biết con bé sẽ đau khổ và hơn nữa, luôn có những phương cách khác để thiết lập liên minh nhờ vào một chính sách ngoại giao bền bỉ...”

“Nhưng rõ ràng mẹ không nghe,” Bryn chen vào, lần đầu tiên để lộ chút ngẹn ngào trong giọng nói của mình.

Hoàng hậu ư? “Người chắc không?” Tôi hỏi.

“Bà và Học giả Hoàng gia là người đầu tiên đề nghị chấp nhận lời cầu hôn của Vương quốc Dalbreck.”

Không thể nào có chuyện đó. Tôi biết Hoàng hậu. Người yêu Lia. Tôi

chắc chắn về điều đó. “Sao Ngài biết chuyện này?”

Regan giải thích rằng sau khi Lia biến mất, cha và mẹ anh ấy đã cãi vã om sòm. Họ quá tức giận đến mức họ không kịp rút lui về phòng riêng để trút bỏ cơn giận dữ.

“Cha chỉ trích mẹ đã hủy hoại Người và mang Người ra làm trò hề. Cha nói rằng mẹ không bao giờ nên cưỡng hôn nếu mẹ không thể bảo được con gái của mình. Họ ném vào mặt nhau những lời thóa mạ khủng khiếp như những mũi tên tẩm độc.”

“Phải có một lời giải thích về tất cả chuyện này,” tôi nói. “Hoàng hậu yêu Lia.”

Regan nhún vai. “Bà từ chối bàn bạc với bất kỳ ai trong gia đình, kể cả Đức vua. Ngay cả anh Walther cũng không dò hỏi được điều gì, mà anh ấy là người luôn luôn có thể tâm tình cho bà trút cạn bầu tâm sự.”

Bryn nói Hoàng hậu gần như chỉ ở trong phòng của mình, bà dùng bữa trong phòng luôn và anh ấy chỉ thấy bà đi bộ dọc hành lang khi bà tới gặp Học giả Hoàng gia.

“Nhưng Học giả ghét Lia,” tôi nói.

Regan gật đồng ý. Hiềm khích giữa Lia và Học giả không bí mật gì. “Bọn ta đoán bà tới tìm sự an ủi và thông tuệ từ Thánh văn. Còn Học giả lại là chuyên gia về những chuyện như thế.”

An ủi. Có thể. Nhưng tôi có thể nghe thấy nỗi hoài nghi trong giọng nói của Regan.

Bryn uống cạn phần rượu táo còn lại của anh ấy. “Cô có chắc là em ấy bị bắt cóc không?” anh ấy hỏi lại. Giọng anh ấy đượm nỗi tuyệt vọng. Tôi biết anh ấy yêu quý em gái mình nhiều đến nhường nào, và cứ nghĩ đến chuyện cô ấy rơi vào tay lũ man di, anh ấy lại thấy tan nát cõi lòng.

“Vâng.” Tôi thì thào.

“Bọn ta sẽ đối mặt với cả mẹ và cha,” Regan nói. “Bọn ta sẽ buộc họ lắng nghe. Chúng ta sẽ cứu em ấy về.”

Họ rời đi, tinh thần tôi phấn chấn. Sự kiên quyết của anh Regan cuối cùng đã mang lại cho tôi một tia hy vọng. Ngài ấy khiến tôi nhớ đến anh trai của Ngài ấy vô cùng. Giá mà anh Walther cũng ở đây để sát cánh cùng họ. Tôi hôn những ngón tay của mình và cầu nguyện cho anh Walther nhanh chóng trở về.

Tôi đứng dậy khỏi bàn để trở về phòng. Tôi cũng có thể nhận thấy vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt Gwyneth khi cô ấy đứng đây. Đó là một ngày dài chờ đợi và toàn những “đoán già đoán non”.

“Chà, mấy đứa đây rồi.”

Gwyneth và tôi đều xoay người lại.

Dì Berdi đứng ở ngưỡng cửa, hai tay chống nạnh. “Thật đúng là như là quả cầu lửa bị đá qua đá lại, ta đã tới một nửa số nhà trọ, rải từ đây xuống miền xuôi để tìm mấy đứa! Ta không nghĩ rằng mấy đứa lại chui rúc ở giữa chốn thị thành.”

Tôi nhìn chăm chăm vào dì ấy, không thể tin nổi những gì tôi đang thấy.

Gwyneth lấy lại giọng trước tôi. “Dì đang làm gì ở đây?”

“Ta không làm sao nệm nệm cho vừa vào nổi hầm trong khi vẫn cứ lo lắng về hai đứa và những chuyện đã xảy ra với Lia được. Chắc là ta sẽ có ích hơn nếu ở đây.”

“Vậy ai trông coi quán trọ?” Tôi gấṇ giọng.

Dì Berdi lắc đầu. “Mấy đứa không muốn biết đâu.” Dì lau tay vào váy như thể dì đang mặc tạp dề, rồi hít hà xung quanh. “Cung cách nấu ăn ở đây cũng chẳng có gì đặc biệt, ta có thể nhận ra điều đó. Ta có lẽ lại phải chui đầu vào bếp thôi.” Dì lại nhìn sang chúng tôi và nhướn mày lên. “Ta không được

chào đón một tí nào sao?”

Gwyneth và tôi đều lao vào vòng tay dang rộng của dì ấy, dì Berdi quệt nước mắt mà dì ấy thoái thác rằng đường đi bụi quá. Điều thiếu vắng duy nhất trong khoảnh khắc này là Lia.

Ta kéo con bé lại.

Vững vàng đi, con ơi

Cứ để chúng lấy đi.

Con bé run rẩy nép vào sườn ta,

Sôi sục căm giận.

Chúng ta quan sát những kẻ nhặt xác lấy đi những giỏ đồ ăn mà chúng ta thu lượm được.

Không lòng trắc ẩn. Không xót thương.

Đêm nay, chúng ta sẽ lại bị đói.

Ta thấy Harik, thủ lĩnh của bọn chúng, ở giữa bọn chúng.

Hắn nhìn chăm chăm vào Morrighan và ta đẩy con bé ra sau lưng.

Những con dao màu bạc lấp lóa bên hông của hắn.

Hắn không lấy thêm.

– Di chúc cuối cùng của Gaudrel

Chương 42

CALANTHA HỘ TỔNG TÔI TỚI PHÒNG TẮM. TRONG KHI ĐÓ cửa phòng tôi giờ không còn khóa như giam cầm tù nhân nữa, tự do mới của tôi rõ ràng vẫn cần có lính gác chốt ở đầu hành lang để bảo đảm, Komizar đã tuyên bố như vậy và tôi không nghi ngờ gì chuyện họ báo cáo lại với hãn ta từng hành tung của tôi, kể cả chuyện tôi đã thò đầu ra khỏi cửa bao nhiêu lần. Tôi cũng có người hộ tống, kiên canh chừng luôn, tới bất cứ nơi nào tôi đến. Tối qua, khi Calantha theo tôi về phòng, cô ta không nói nửa lời. Sáng nay dường như lại tiếp diễn cách thức như vậy.

Chúng tôi bước vào buồng tắm bọt bồng, ẩm đạm, chỉ loe loét vài ngọn nến, nhưng lần này thay cho cái thùng gỗ, có hãn một cái bồn tắm bằng đồng thau. Cái bồn đầy nước ngập tới một nửa, hơi nước nóng dập dềnh trên bề mặt. Một bồn tắm nước nóng. Tôi đã không nghĩ rằng kiểu tắm này cũng tồn tại ở đây. Hương hoa hồng ngọt ngào ngập tràn không khí. Có cả tinh dầu cho vào nước tắm.

Cô ta hãn đã để ý thấy tôi bước ngập ngừng. “Một món quà đính hôn của thị tộc,” cô ta giải thích thẳng thừng, và cô ta ngồi trên một cái ghế đẩu, vẩy tay ra hiệu cho tôi tiến về phía bồn tắm.

Tôi trút bỏ quần áo và thả mình vào bồn nước nóng bỏng. Đây là lần tắm nước nóng đầu tiên của tôi kể từ khi tôi rời khỏi trại du mục. Tôi gần như đã quên mất tôi đang ở đâu nếu không vì con mắt trang sức xanh biển của Calantha cứ nhìn tôi chăm chăm, còn con mắt trắng nhờ nhờ kia của cô ta cứ lơ đãng nhìn đắm đắm vào trong bóng tối.

“Cô thuộc thị tộc nào?” Tôi hỏi.

Câu hỏi đó thu hút sự chú ý của cô ta. Cả hai con mắt của cô ta giờ đều đổ dồn vào tôi. “Không thị tộc nào cả,” cô ta trả lời. “Tôi chưa bao giờ sống bên ngoài Tòa Sanctum.”

Điều thổ lộ này khiến tôi bối rối. “Vậy tại sao cô buộc tôi phải tết tóc để hình kavah lộ ra?”

Cô ta nhún vai.

Tôi chìm xuống bồn tắm. “Đó là cách cô giải quyết mọi vấn đề của mình, phải không? Bằng cách thờ ơ.”

“Tôi không có vấn đề gì cả, công chúa ạ.”

“Tôi là vấn đề của cô, điều đó là chắc chắn, nhưng thậm chí ngay cả với tôi, đó vẫn là một bí ẩn. Cô vừa kích động tôi vừa ngăn trở tôi như thể cô không tự quyết định nổi.”

“Tôi cũng không tự quyết được. Tôi làm theo mệnh lệnh.”

“Tôi nghĩ không phải vậy,” tôi phản bác lại và cọ miếng bọt biển đầy xà phòng xuống chân. “Tôi nghĩ cô có chút quyền lực nhưng không biết phải làm gì với nó. Bây giờ, cô thử nghiệm sức mạnh của mình, rồi sau đó mang nó ra khỏi nơi ẩn náu, nhưng rồi cô lại đẩy nó ra xa lần nữa. Tất cả sự táo bạo của cô đều từ bên ngoài vào. Bên trong cô là sự rụt rè.”

“Tôi nghĩ cô có thể tự tắm một mình.” Cô ta đứng dậy để rời đi.

Tôi vốc một vốc tay đầy nước và ném về phía cô ta, tung tóe đầy mặt cô ta.

Cô ta sững cổ lên, tay chớp lấy con dao đeo bên hông. Cô ta hít thở sâu, giận dữ, ngực phập phồng. “Tôi có vũ khí, điều đó không khiến cô lo lắng hay sao?”

“Tôi trần như nhộng và tay không. Chỉ có đồ ngu mới không lo lắng. Nhưng dẫu sao, tôi đã làm thế rồi, không phải sao?”

Mắt cô ta cháy dữ dội. Khuôn mặt cô ta không còn lãnh đạm một chút nào nữa. Môi cô ta nhếch lên trịch thượng. “Tôi từng giống như cô, công chúa ạ. Câu trả lời đơn giản. Thế giới nằm trên đầu ngón tay tôi. Tôi trẻ trung và si tình, tôi là con gái của con người nắm giữ quyền lực cao nhất tại vùng đất này.”

“Nhưng người có quyền lực cao nhất tại...”

“Đúng vậy đó. Tôi là con gái của Komizar đời trước.”

Tôi nhồm người về phía trước trong bốn tấm. “Vị Komizar mà...”

“Đúng, người mà hôn phu của cô đã giết cách đây mười một năm. Tôi đã giúp Ngài ấy một tay. Vậy đó, giờ thì cô biết rồi đấy, tôi thừa liều lĩnh. Dàn xếp cái chết cho ai đó không phải là việc khó khăn gì.”

Cô ta quay người đi và rẽ trái, cánh cửa nặng nề đóng sầm lại sau lưng cô ta.

Tôi ngồi đó, choáng váng, không biết mình nên nghĩ gì nữa. Liệu có phải cô ta vừa đe dọa sẽ sắp đặt cái chết của tôi không? *Tôi trẻ trung và si tình* với Komizar ư? Cô ta nghĩ sao khi cô ta biết về cuộc hôn nhân của tôi đây? Đó có phải là lý do mà cô ta im lặng đến vậy không? Chắc chắn, giờ cô ta đã có thêm lý do để giết tôi rồi.

Tôi đã tắm xong, sự xa xỉ của nó giờ đã không còn nữa. Tôi chà miếng bọt biển dọc cánh tay, cố gắng chỉ nghĩ về những lần tắm tấp mà Pauline chà lưng tôi và tôi chà lưng cô ấy, cái cách mà chúng tôi đổ những bình nước hoa hồng ấm áp lên nhau, những lần tắm tấp mà chúng tôi cười đùa và chuyện trò về tình yêu, tương lai và tất cả mọi chuyện bạn bè vẫn hay chia sẻ - chứ không phải chuyện giết người. Tôi thấy khá khó hiểu. *Calantha đã giúp Komizar giết cha ruột cô ta ư?*

Vậy mà cô ta vẫn chưa rút đoản kiếm chĩa vào người tôi, mặc dù tôi đã nhìn thấy cơn giận dữ trong mắt cô ta. Tôi đã kích động cô ta đúng như tôi

chủ ý nhưng không có được câu trả lời mà tôi mong đợi. Tuy nhiên, những tiết lộ khá nhiều. Chỉ trong một tích tắc, bên dưới cái mặt nạ trịch thượng mà cô ấy đeo trên mặt, tôi đã thấy một cô gái, một Calantha trẻ tuổi hơn, một cô gái không đeo miếng che mắt, một cô gái đang khiếp sợ. Một cái nhìn thoáng qua ngắn ngủi soi tỏ sự thật.

Cô ta sợ hãi.

Sợ hãi và cỏ Thannis dường như là hai thứ dễ sinh trưởng ở vương quốc này.

KHI TÔI RA KHỎI PHÒNG TẮM, CALANTHA ĐÃ ĐỂ LẠI HAI TÊN LÍNH MẶT MÀY NHẼNH NHỤI, VÓC DÁNG KHẼNG KHIU hộ tống tôi về phòng thay cho cô ta. Rõ ràng, cô ta chịu đựng tôi hết nổi trong ngày hôm nay rồi. Tôi cũng đã chịu đựng cô ta đủ rồi. Tôi bắt đầu rẽ sang một hướng, và cả hai người lính bước về phía trước, cản tôi lại.

“Ta không cần các người hộ tống,” tôi nói. “Ta định...”

“Chúng tôi được lệnh hộ tống Người về phòng,” một trong hai người lính nói. Giọng anh ta ngập ngừng và chân anh ta đổi chỗ liên hồi. Hai người lính trao đổi với nhau một cái nhìn dè dặt, và tôi đã thấy một nút thắt dây da lấp ló dưới áo mặc trong, trên cổ người lính thấp hơn. Anh ta đeo bùa hộ mệnh để được bảo vệ. Không nghi ngờ gì người còn lại cũng vậy. Tôi gật đầu chậm rãi, lưu ý biểu cảm thận trọng của họ và chúng tôi bắt đầu đi bộ theo hướng họ chỉ định, mỗi người đi một bên sườn tôi. Khi chúng tôi đi đến phần tối nhất của hành lang, tôi dừng lại một chút. Tôi nhắm mắt lại, hai bàn tay tôi lóng ngóng trên đùi mình.

“Cô ấy bị sao vậy?” một người thì thào.

“Lùi lại,” người kia nói.

Tôi nhắm mắt.

Tôi nghe thấy cả hai rón rén lùi lại.

Tôi mở to hai mí mắt cho đến khi mắt tôi trợn trừng và trông có vẻ điên khùng.

Cả hai tên lính gác dạt ép vào tường xẹp lép.

Tôi từ từ há miệng ra, to dần, to dần, cho tới khi tôi chắc rằng trông tôi chẳng khác nào một con cá tuyết đang há hốc miệng.

Rồi, sau đó, tôi gào lên một tiếng hét kinh hồn.

Bọn họ chạy biến xuống hành lang, mất hút vào trong bóng tối, nhanh đến mức tôi thấy ấn tượng về độ nhanh nhẹn của cả hai.

Tôi quay lại, hài lòng rằng họ sẽ không trở về lối này nữa, và đi về hướng ngược lại. Đây là lần đầu tiên tôi mang “năng lực” ra làm trò giả dối kể từ khi tôi ở đây nhưng nếu tôi không được trao cho quyền tự do mà tôi mới đánh đổi được, thì có vẻ như là tôi phải giành giật lấy chúng. Có những bí mật chỉ cách đó vài bước mà tôi có quyền được biết.

CÁC HANG ĐỘNG SÂU BÊN DƯỚI TÒA SANCTUM THẬT TĨNH LẶNG. Chỉ có một chút ánh sáng vay mượn từ một chiếc đèn lồng bên ngoài hành lang để giúp tôi định hướng. Tôi bước vào một căn phòng hẹp và dài, rõ ràng mới được sử dụng đây thôi. Một ổ bánh mì đang cần dỡ được bọc trong giấy nến. Những cuốn sách để mở trên bàn.

Những con số và những ký hiệu mà tôi không hiểu được viết nguệch ngoạc trên giấy, chẳng để lại tí manh mối nào tiết lộ thân phận của những người mặc áo choàng. Nhiều bình đầy chất lỏng trong suốt phong kín xếp thành hàng ở đằng sau một chiếc bàn khác. Tôi nâng một chiếc lên và đưa nó

ra ngoài ánh sáng. Bình đựng rượu mạnh của riêng từng người bọn họ chẳng? Tôi đặt lại chiếc bình vào chỗ cũ và sục sạo trong những góc tối mờ nhưng không thấy gì hết.

Căn phòng này không phải là điểm đến dự định của tôi, nhưng khi tôi đi qua cánh cổng hẹp của nó, một cơn ớn lạnh đột nhiên choán ngợp tôi. Ở *trong kia*. Da thịt tôi râm ran như kiến bò. Lời nói đó đè nặng lên ngực tôi như một bàn tay ép chặt lại. Ở *trong kia*. Tôi chắc chắn rằng chính là năng lực đang lên tiếng, một luồng không khí bên trong căn phòng đã chạm tới tôi, nhưng rồi tôi không tìm thấy gì cả. Tôi nghi ngờ bản thân mình, tự hỏi liệu đó có phải chỉ là một trong những luồng khí lưu trong thế giới ngầm chẳng chịt hang động này không.

Tôi nhìn kĩ lại toàn bộ đồ đạc trong căn phòng lần cuối và tiếp tục đi.

ASTER NÓI ĐỨNG. ĐƯỜNG HẦM NÀY CHỈ DẪN ĐẾN CHÂN VÁCH ĐÁ VÀ HỆ THỐNG TRUYỀN ĐỘNG CỦA CÂY CẦU. Dòng sông chảy âm ào chỉ cách tôi vài bước chân, vậy mà cả người tôi đã ướt đầm bụi nước của nó. Sức mạnh của nó thật đáng kinh ngạc và đáng sợ, và tôi tự hỏi có bao nhiêu sinh mạng đã mất đi chỉ tính riêng trong nỗ lực xây dựng một con đường băng qua sông.

Tinh thần của tôi tuột dốc khi tôi khảo sát các bánh răng của cây cầu. Chúng là bộ phận của một hệ thống ròng rọc phức tạp gồm nhiều bánh răng khổng lồ như cái tôi đã từng thấy trên vách đá cao hơn ở lối vào thành Venda. “Không thể nào,” tôi tự nhủ. Vậy nhưng...

Tôi gần như không thể cất bước đi khỏi đó. Bánh xe thấp nhất bị cố định vào những tảng đá xung quanh. Nó là những bậc cầu thang trơn trượt, và dòng sông cuộn cuộn bên dưới khiến tôi cứ phải để mắt, thận trọng từng

bước chân, nhưng cuộc leo trèo ngăn ngủi của tôi không tìm ra điều gì có ích gì hơn. Nếu có, nó chỉ khẳng định rằng chúng tôi sẽ không thể bỏ trốn bằng cách đi qua cầu.

Chương 43

DÌ ẤY KHÔNG DỪNG TỪ TÌNH YÊU. DÌ CLORIS CỦA TÔI GỌI NÓ LÀ “giao thoa định mệnh”. Tôi đã nghĩ nó là một từ hay khi dì ấy gọi thế, giao thoa, và tôi chắc chắn rằng nó phải là từ nào đó đẹp dễ và ngọt ngào, như một chiếc bánh nướng vậy. Dì ấy đã kể Đức vua Morrighan đến năm ba mươi tư tuổi vẫn chưa tìm được một mối môn đăng hộ đối để kết đôi thì Trưởng nữ cao quý của một vương quốc trong vòng vây hãm đã lọt vào mắt xanh của Ngài nhân một chuyến đi ngoại giao tới Vương quốc Gastineux.

Giao thoa - là đến với nhau một cách tự nhiên như nhiều ngọn suối quanh co hợp lưu tại một hẻm núi không ai biết tới nơi xa xôi. Cùng nhau, họ làm nên một điều gì đó lớn lao hơn, nhưng điều đó không tinh tế cũng chẳng hề ngọt ngào. Giống như trên dòng sông cuồng nộ, một điểm hợp lưu có thể đưa đến tới một điều gì đó không thể đoán định trước hay không thể kiểm soát nổi. Dì Cloris của tôi xứng đáng với nhiều tín nhiệm dành cho dì ấy hơn những tin tưởng mà tôi đã gửi gắm ở dì ấy. Tuy nhiên, đôi khi việc tìm đến với nhau đó, giao thoa định mệnh đó, dường như không ngẫu nhiên chút nào cả.

Hôm nay, Komizar có vài chuyện cần để tâm xử lý ở quận Tomack, nhưng qua Calantha, hắn đã biết gia đình Rafe từng nuôi ngựa cho quân đội Dalbreck. Hắn đã lệnh cho Eben và Thống đốc Yanos đưa Rafe tới khu chăn thả và chuồng trại ở phía đông ngay bên ngoài thành phố để đánh giá một số ngựa giống và ngựa cái.

Tôi đã kiên quyết tận dụng chút ít quyền tự do mới có được của mình,

ngay cả khi dưới sự hộ tống của hai vệ sĩ vũ trang đầy đủ, và tôi đã đến quận Capswam để tìm cha của Yvet. Tôi đã chia cho ông ta một nửa số tiền thắng được trong ván bài với Malich và yêu cầu ông ta ba điều rằng - ông ta hãy tìm một người chữa bệnh cho Yvet để đảm bảo tay con bé không bị tím đen vì nhiễm trùng, dùng số tiền còn lại mua pho mát mà con bé đã phải trả giá rất đắt, và không bao giờ làm con bé xấu hổ vì những sự tàn ác của kẻ khác. Ông ta cố gắng khước từ tiền bạc nhưng tôi buộc ông ta phải nhận. Và rồi, ông ta bật khóc, tôi nghĩ trái tim tôi đã thắt lại như muốn rơi ra trong lồng ngực.

Bọn lính, hai chàng trai trẻ, mới chỉ hơn hai mươi đã chứng kiến toàn bộ cuộc trao đổi và sau khi chúng tôi rời đi, tôi đã cảnh cáo họ không được nói lại cho Malich biết số tiền thắng bài của hắn ta đã đi đâu.

“Chúng tôi là người tộc Meurasi,” một người trong số họ nói. “Yvet là chị em họ của chúng tôi.” Và mặc dù họ không hứa hẹn gì với tôi, nhưng tôi biết họ sẽ không hớ ra chuyện này.

Đã trưa đến nơi rồi, mà tôi chỉ vừa đặt chân vào khu chuồng trại ở cổng phía nam Tòa Sanctum, Rafe ở cổng phía tây. Trái tim tôi lại thổn thức như bao lần khi tôi nhìn thấy anh ấy, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi mà tôi chợt quên đi mối nguy hiểm anh ấy đang phải đối mặt và những lời nói dối mà tôi đang phải bảo vệ. Tôi chỉ thấy phần gáy của khuôn mặt không cạo râu, mái tóc buộc gọn ra sau, dáng vẻ tự tin của anh ấy trên yên cương, sự vững vàng giống như khi anh ấy bước vào trong quán trọ lần đầu tiên. Ở anh ấy, toát lên một sức lôi cuốn mãnh liệt, và tôi băn khoăn sao không có ai khác nhìn thấy điều đó. Anh ấy không phải là một kẻ tội tở thâm hiểm của một hoàng tử. Anh ấy là một hoàng tử. Có lẽ chúng ta đều chỉ thấy những gì chúng ta muốn thấy. Tôi đã yêu khi nghĩ rằng anh ấy là một người nông dân và tôi cũng không cần đắn đo nhiều để tin tưởng rằng chuyện đó đúng là như vậy.

Anh ấy đang ăn một quả táo, lớp vỏ màu đỏ của nó ánh bóng lên đôi lập

với cái sân chuồng ngựa xám xịt. Tôi đã thấy trái cây quý báu chuyển đến vào sáng nay cùng với một đoàn xe Previzi và Calantha ném cho anh ấy hai trái chiến lợi phẩm ngọt ngào. Tôi đã không có một trái cây nào kể từ khi tôi rời khỏi trại du mục. Thứ gần giống nhất với trái cây ở đây có lẽ là rau ăn củ - cà rốt, củ cải - mà đôi khi mới được phục vụ cùng với món thịt gà hoặc thịt thú săn được trong Tòa Sanctum. Tôi biết táo là một loại quà xa xỉ khác gửi tới các quận trưởng thuộc Hội đồng, và tôi băn khoăn về sự hào phóng của Calantha dành cho Rafe.

Anh ấy đứng đưa thông thả trên yên ngựa khi anh ấy lại gần, đang cắn tiếp một miếng táo khác, và chúng tôi chạm mặt nhau ở giữa sân. Chúng tôi đưa mắt lướt qua nhau chóng vánh và xuống ngựa, chờ đợi những tốp ngựa đang được dồn lên xe để giải phóng đường đi. Mặc dù chúng tôi có chung một khoảnh khắc không vướng bận gì và những người lính bao quanh chúng tôi đều đang lớn tiếng đùa giỡn, giục giã những xà ích xe Previzi mau chóng hoàn thành công việc của họ đi, vẫn còn có quá nhiều người ở trong tầm tai nghe. Tôi không thể nhân dịp này giải thích chuyện tối qua và chuyện nếu tôi từ chối, Komizar có thể dồn Rafe đến tử đài nhanh thế nào. Anh ấy cứ thế bị để cho bối rối về chuyện tôi đã vướng vào. Anh ấy biết rõ tôi khinh miệt Komizar. Anh ấy nhai trái táo, đôi mắt sẫm soi chiếu váy của tôi và sợi dây đai đeo xương lúc lắc bên sườn tôi. Tôi có thể đọc được từng âm tiết từ ánh mắt của anh ấy: *Cô ấy đang ngày càng trở thành người Venda.*

“Nếu anh bạn Jeb của tôi ở đây,” anh ấy nói, “anh ấy sẽ ngợi khen những phụ kiện này, công chúa ạ. Thị hiếu của anh ấy thiên về tính man dại.”

“Giống như Komizar,” một người lính xen ngang, một lời nhắc nhở rằng bọn họ đều đang nghe thấy cả.

Tôi quan sát Rafe thật kĩ càng. Tôi không chắc đó là một lời khen hay là một lời lăng nhục. Giọng điệu của anh ấy quả là kỳ quặc nhưng rồi có một chuyện khác đã thu hút sự chú ý của anh ấy.

Tôi nhìn theo hướng anh ấy nhìn. *Một giao thoa định mệnh.*

Không phải bây giờ. Không phải ở đây. Tôi biết chuyện sẽ không thể diễn ra tốt đẹp.

Đó là Kaden. Anh ta đang cưỡi ngựa về phía chúng tôi cùng với vị thống đốc mà anh ta đã tìm về, sát bên cạnh và có vẻ như có thêm cả một đội quân xốc xếch theo sau ông ta.

Rafe bắt đầu lạng thở, táo rớt khỏi miệng anh ấy. Mắt anh ấy ứa nước.

“Phải nhai chứ, Phái viên,” tôi nói, “trước khi nuốt.”

Anh ấy ho vài tiếng, nhưng mắt vẫn dán chặt vào đội quân đang tiến tới dần.

Tôi nhìn thấy vẻ nhẹ nhõm rõ mồn một trên mặt Kaden khi anh ta nhận ra tôi. Anh ta nhảy xuống từ trên lưng ngựa và những người đi cùng anh ta cũng vậy. Kaden phớt lờ Rafe như thể không có anh ấy ở đó, trên thực tế là như không có bất kỳ ai ở đó. “Cô ổn chứ?” anh ta hỏi, không chú ý thấy sự im lặng đột ngột của những người lính xung quanh chúng tôi. Assassin đã trở về - Assassin vẫn chưa biết tin mới. Tên thống đốc bước tới, hắng giọng.

Kaden bắt đầu dĩ quay về phía ông ta, gật đầu. “Đây là thống đốc mới của tỉnh Arleston và...” anh ta ngừng lại, như thể đang tìm từ ngữ thích hợp, “quân lính của ông ấy.”

Tôi hiểu tại sao chuyện đó khiến anh ta phải ngừng lại. “Quân lính” là một thuật ngữ rộng mở. Bọn họ không ấn tượng gì nhiều. Không đồng phục, quần áo tồi tả, những người nghèo nhất trong số những người nghèo. Nhưng tên thống đốc là một kẻ cục súc đáng sợ, cao lớn với bộ ngực bạnh vạm vỡ và một vết sẹo hằn rõ, kéo dài từ xương gò má tới cằm trên mặt. Ông ta có một nếp nhăn quạu quọ giữa hai lông mày rất đồng bộ nữa.

“Và cô là?” ông ta hỏi. Nụ cười gượng gạo đột ngột nhếch lên trên môi ông ta vẹo vọ còn hơn cả vẻ mặt cau có của ông ấy.

“Không quan trọng đâu,” Kaden nói. “Đi thôi nào...”

“Công chúa Arabella,” tôi trả lời. “Con gái trưởng của Hoàng tộc Morrighan, và đây là Rafe, Phái viên của Hoàng tử Jaxon từ Dalbreck.”

Nụ cười của thống đốc tan biến. “Kẻ thù địch khốn khiếp ở ngay trong Tòa Sanctum?” ông ta nói với hoài nghi.

Ông ta trừng mắt nhìn Rafe và nhổ nước bọt, văng trúng cả vào giày của Rafe. Rafe bắt đầu rướn về phía trước, nhưng tôi đã chen vào giữa bọn họ.

“Đối với vị thế của một người mới bước lên vị trí này, cái miệng của ông quả thực là vô cùng khinh suất, thống đốc ạ,” tôi nói. “Hãy thận trọng hoặc là ông sẽ mất lưỡi đấy.”

Ông ta lắp bắp kinh ngạc và nhìn Kaden. “Anh cho phép các tù nhân của anh nói chuyện với anh với kiểu cách này sao?”

“Cô ấy không còn là tù nhân nữa,” một trong những người lính gần đó lên tiếng.

Và cùng lúc đó Rafe nói với Kaden về vai trò mới của tôi tại Tòa Sanctum.

Chương 44

KADEN

TÔI BẬT TUNG CỬA PHÒNG HỌP CỦA KOMIZAR, ĐẨY CHÚNG VĂNG SẦM VÀO TƯỜNG. Ba đạo hữu đang đứng gần bên cạnh anh ấy rút vũ khí ra. Komizar vẫn ngồi phía sau một chiếc bàn ngồn ngộn những bản đồ, biểu đồ, và mắt chúng tôi khóa vào với nhau. Ngực tôi phập phồng sau khi tôi chạy như bay qua sân chuồng ngựa và Tòa Sanctum.

Những người anh em Rahtan của tôi nắm chắc đoản kiếm của họ trong tay.

“Ra ngoài đi,” Komizar hạ lệnh. Họ đương nhiên ngần ngừ. Anh ấy hét lên, “Ra ngoài”.

Bọn họ miễn cưỡng tra lại kiếm vào vỏ. Khi họ đóng cánh cửa lại sau lưng, anh ấy đứng lên và đi quanh cạnh bàn và đối mặt với tôi. “Vậy là cậu đã nghe tin? Tôi cho rằng cậu đến đây để gửi lời chúc mừng.”

Tôi lao tới. Tôi quật ngã anh ấy xuống sàn, đồ đạc rơi lổng chông quanh chúng tôi. Anh ấy rút dao ra, nhưng tôi đập tay anh ấy xuống sàn, con dao văng bật ra bên kia phòng. Năm tay kia của anh ấy đâm vào quai hàm tôi, tôi ngã bật ra sau, nhưng đầu gối của tôi đã thúc lên mạng sườn của anh ấy khi anh ấy lại gần tôi tiếp đó. Thủy tinh vỡ vụn, giấy tờ, bản đồ tung tóe như mưa quanh chúng tôi nhưng cơn thịnh nộ của tôi cuối cùng cũng thắng thế và tôi ghì chặt anh ấy xuống, nắm lấy một mảnh vỡ ra từ chiếc đèn lồng kê vào cổ anh ấy. Máu rỉ xuống bàn tay tôi khi cạnh sắc cửa vào chính da thịt

tôi.

“Anh đã biết, anh đã biết tôi cảm thấy thế nào với cô ấy. Nhưng mọi thứ anh có vẫn không đủ! Anh phải có cô ấy nữa! Ngay khi tôi quay lưng đi...”

“Vậy thì cậu đang mong đợi điều gì?” đôi mắt của anh ấy lạnh lùng dữ dội. “Cửa cổ họng tôi à. Làm đi.”

Miếng thủy tinh run rẩy trong tay tôi. Một nhát cửa và tôi sẽ là Komizar tiếp theo. Một chuyện đã được dự kiến trước hàng năm, một Assassin kế nhiệm một Assassin khác lên nắm quyền. Chúng tôi đã khóa sổ phận của chính chúng tôi lại với nhau, đã đào tạo những người kế nhiệm mình thông qua các nhiệm vụ quá tốt. Tay tôi chảy máu trên cổ anh ấy.

Đôi mắt của anh ấy không hề dao động. “Phải,” anh ấy nói. “Nghĩ kĩ vào. Cậu luôn vậy mà. Đó là một đức tính mà tôi luôn có thể đặt lòng tin ở cậu. Nghĩ về tất cả những năm chúng ta bên nhau. Cậu đã ở đâu khi tôi tìm thấy cậu. Hãy nghĩ về tất cả những điều mà chúng ta đã gây dựng. Tất cả những điều mà cậu vẫn hằng mong muốn. Một cô gái có thực sự đáng đánh đổi không?”

“Vậy mà, anh vẫn cưới cô ấy sao? Biến cô ấy thành hoàng hậu? Cô ấy chắc hẳn là xứng với anh! Chuyện gì đã xảy ra sau tất cả những gì anh nói về cuộc sống gia đình lãng xẹt? Và hoàng gia nữa? Venda không có hoàng gia.”

“Cơn giận làm lu mờ trí xét đoán của cậu rồi. Đó có phải là những gì mà cô ta đã gây ra cho cậu không? Đầu độc cậu sao? Quyết định của tôi hoàn toàn dựa trên lợi ích dành cho đồng bào của tôi. Quyết định của cậu dựa trên cái gì?”

Chỉ mình Lia thôi. Đối với tôi, Venda không hề tồn tại khi tôi lao vào căn phòng này.

Anh ấy nhìn tôi một cách bình tĩnh, ngay cả khi mảnh thủy tinh lờm chờm đang kề cổ họng. “Tôi đã có thể giết cậu ngay khi cậu bật cửa căn

phòng này rồi. Đó không phải điều tôi muốn, Kaden. Chúng ta đã cùng chia sẻ bên nhau quá lâu rồi. Hãy cùng nói chuyện.”

Tôi trừng mắt nhìn anh ấy, phổi thiêu đốt, bùng bùng từng tích tắc trôi qua, động mạch cổ của anh ấy nằm ngay dưới tay tôi. Chỉ một mạch máu nhỏ ngăn cách tôi và Lia. Nhưng sự thật đúng là vậy - anh ấy có thể lệnh cho các Rahtan bao vây tôi ngay khi tôi bước qua cánh cửa. Thậm chí ngay khi tôi vừa đi qua những cánh cổng. Anh ấy chắc hẳn đã có thể chờ sẵn tôi với thanh đoản kiếm trong tay. *Chúng ta đã cùng chia sẻ bên nhau quá lâu rồi.*

Tôi để anh ấy trở dậy. Anh ấy ném cho tôi một mảnh vải để băng tay lại. Anh ấy xem xét toàn cảnh đổ vỡ tan hoang của căn phòng sau vụ đập phá và lắc đầu.

“Cậu chính là người đã đưa cô ta tới đây. Cậu chính là người đã nói cô ta có ích cho Venda. Cậu đã đúng. Và bây giờ các thị tộc đang chào đón cô ta. Đối với họ, cô ta là một dấu hiệu cho thấy thánh thần đã ưu ái Venda. Cô ta là một biểu trưng cho phương cách và những lời hứa xa xưa. Chúng ta được nhiều hơn chúng ta đòi hỏi và giờ chúng ta phải sử dụng điều đó. Chúng ta có một mùa đông dài đón đợi phía trước, và hầu hết nguồn cung đều phải mang đi nuôi quân đội của chúng ta. Nhưng lòng nhiệt thành của quần chúng sẽ không dao động nếu cô ta nuôi dưỡng sự mê tín của họ.

“Tại sao phải có một cuộc hôn nhân?” Tôi chưa chát nói. “Có những cách khác.”

“Theo mong mỏi của các thị tộc, đạo hữu, không phải của tôi. Nghĩ đi. Tôi có thể hiện bất kỳ hứng thú nào với cô ta từ trước tới giờ không? Các thị tộc chào đón cô ta, nhưng một số cảnh giác, cho rằng đó có thể là chiêu trò của kẻ thù. Họ muốn có bằng chứng về một cam kết thực sự từ phía cô ta. Một cuộc hôn nhân với thủ lĩnh của họ đảm bảo tính vĩnh cửu mà họ khao khát. Tôi đã tham khảo ý kiến Hội đồng. Họ tán đồng việc này. Cậu không chỉ đang chát vấn quyết định của tôi mà là quyết định của toàn Hội đồng.”

Tôi không biết phải nghĩ gì nữa. Tôi không thể tin rằng Hội đồng sẽ thông qua điều này, mà không có mặt tôi ở đây, tại sao không? Malich có lẽ là người đầu tiên hô “Có”. Và kể từ ngày tộc Meurasi chào đón cô ấy, tôi lẽ ra phải biết chuyện này sẽ có khả năng xảy ra. Tộc Meurasi không chào đón người ngoài.

“Đừng lo, mọi thứ sẽ không thay đổi nhiều. Tôi không quan tâm đến cô gái ngoài những gì cô ấy sẽ làm được cho đồng bào của chúng ta. Cậu thậm chí vẫn có thể giữ cô ấy trong khu phòng của mình, bây giờ, miễn là khuất mắt các thị tộc. Họ phải tưởng rằng cuộc hôn nhân là có thật.” Anh ấy ngừng lại khi anh ấy ở bên phải chân ngọn đèn dầu. “Nhưng tôi phải cảnh báo cậu,” anh ấy nói, và quay lại về phía tôi, “cô ta đã gây dựng một mối thân tình thực sự với các thị tộc. Khi tôi cầu hôn, cô ta nắm lấy cơ hội đó. Cô ta thậm chí còn háo hức nữa. Cô ta cũng thấy nó đáng đánh đổi.”

“Nắm lấy? Khi mạng sống bị đe dọa?” Tôi mĩa mai.

“Hãy tự đi mà hỏi cô ta. Cô ta thấy rằng việc đó mang lại cho cô ta hai lợi thế - phạm vi tự do rộng hơn và màn báo thù ngọt ngào gửi tới cha cô ta. Rõ ràng, cậu là người có thể hiểu rõ điều đó hơn ai hết. Bị chính người của mình phản bội là một vết thương không bao giờ lành lại. Ngẫm ta mà nghĩ đến người đi, và tự xâu chuỗi lại, cậu em mù mịt vì yêu của ta.”

Tôi nhìn anh ấy, đã bình tĩnh trở lại. “Tôi sẽ hỏi cô ấy. Anh có thể chắc chắn về điều đó.”

Anh ấy dừng lại như thể chợt nghĩ ra điều gì đó. “Quý tha ma bắt, cô ta sẽ không mang thai con của cậu đấy chứ? Tôi hy vọng cậu không ngu ngốc đến thế.”

Anh ấy giả sử vậy, vì tôi đã khiến anh ấy tin rằng Lia và tôi đang ngủ chung với nhau. Có điều, Rahtan là vị trí buộc phải thận trọng để không phải gánh vác bất cứ trách nhiệm gia đình ủy mị nào, chuyện mà anh ấy rất khinh

miệt.

“Không. Không có đứa nhóc nào cả.” Tôi xoay người và phăm phăm đi ra.

“Kaden,” anh ấy gọi với theo khi tôi ra đến cửa, “đừng buộc tôi phải đi quá xa. Malich cũng có thể trở thành một Assassin giỏi.”

CÔ ẤY CÚI NGƯỜI XUỐNG CÁI CHẬU, TÓE NƯỚC ĐẦY MẮT, VAI CỦA CÔ ẤY cứng lại khi nghe thấy tiếng bước chân của tôi sau lưng cô ấy.

“Anh ấy có ép buộc cô không?” Tôi hỏi. “Tôi biết anh ấy có làm thế. Tôi thậm chí biết tại sao tôi đang hỏi thế.” Cô ấy không trả lời, nhúng tay vào trong nước, rửa sạch tới tận khủy tay. Tôi chớp lấy cánh tay cô ấy, xoay người cô ấy quay lại, cái chậu lật úp. Nó vỡ làm đôi khi nó văng xuống sàn. “Trả lời tôi đi!” tôi hét lên.

Cô ấy nhìn xuống hai nửa chậu vỡ, nước lênh láng dưới chân chúng tôi. “Tôi nghĩ anh đã có câu trả lời cho câu hỏi của mình rồi và không cần phải hỏi tôi nữa.”

“Nói tôi nghe đi, Lia.”

Mắt cô ấy long lanh. “Kaden, tôi xin lỗi. Tôi sẽ không nói dối và bảo rằng tôi không muốn điều này. Tôi có muốn. Anh biết tôi không yêu Komizar mà, nhưng tôi không còn là một cô gái mơ mộng, ngốc nghếch nữa. Sự thật là, tôi đã chấp nhận thực tế rằng tôi không bao giờ thoát khỏi nơi này. Tôi cần thiết lập cuộc sống của chính mình - một cuộc sống tốt nhất mà tôi có thể thiết lập. Đúng như anh đã bảo tôi. Và nếu chúng ta định trung thực với nhau,” giọng cô ấy run run, cô ấy nuốt khan. “Komizar gợi ý cho tôi thứ mà anh không thể cho tôi. Quyền lực. Có những người tôi dần dà đã thực sự quan tâm tới ở đây, như Aster, các thị tộc và những người khác. Tôi muốn

giúp đỡ họ. Nếu có chút ít quyền lực, tôi có lẽ giúp được. Tôi ghi nhớ anh có lần nói rằng anh không có quyền lựa chọn. Tôi nghĩ anh có đấy. Giờ tôi hiểu điều đó. Vì thế, cũng giống như anh, tôi đang tận dụng lợi thế của lựa chọn mà tôi có. Kết hôn với Komizar hứa hẹn cho tôi những lợi ích mà anh không thể mang tới cho tôi.” Mắt cô ấy nheo lại. “Và giống như một phần thưởng thêm, tin tức về cuộc hôn nhân sẽ cứu nát cha tôi tới tận ruột gan, nếu không muốn nói là tất cả người Morrighan. Chuyện đó có chút thú vị. Tin tôi đi khi tôi nói với anh rằng, tôi không bị ép buộc.”

“Chỉ trong vòng có một tuần mà cô đã quyết định xong tất cả chuyện đó?”

Ánh lấp lánh trong mắt cô ấy tắt ngấm dần dần như ánh nắng sân khấu. “Một tuần dài như một đời, Kaden ạ. Một tuần đủ để quét sách toàn bộ thể giới con người trên bề mặt Trái đất khi một ngôi sao sa xuống. Một tuần đủ để đưa một cô phục vụ quán trọ trong một ngôi làng bên bờ biển tới một sa mạc nắng cháy da cháy thịt với những kẻ sát nhân hung bạo làm bạn đồng hành. Thế nên, nếu đem so, thực sự, quyết định cưới một người đàn ông vì quyền lực của anh ta có cần suy nghĩ nhiều đến một tuần đâu?”

Tôi lắc đầu. “Đó đâu phải là cô, Lia.”

Môi cô ấy nhếch lên đầy chán ghét như thể cô ấy đột nhiên hờ hững khi được thông cảm. “Anh bị tổn thương, Kaden ạ. Tôi xin lỗi. Thực lòng. Nhưng cuộc sống khắc nghiệt mà. Hãy tỉnh táo lại đi, cái đầu Venda của anh và tập quen với điều đó. Không phải là chính anh đã phun ra những lời hoàn toàn tương tự như thể với tôi trong xe carvachi của Reena hay sao? Chà, giờ tôi mới ngấm đấy. Nên là anh cũng hãy thấm nhuần đi thôi.”

Giọng cô ấy lạnh lùng, tách bạch - những gì cô ấy nói là thật. Mọi thứ lắng xuống bên trong tôi, sụp đổ như thể cô ấy đã cắt đứt mạch thở của tôi và các cơ của tôi rơi rụng. Tôi nhìn cô ấy, ngay cả những lời nói còn chưa thoát ra khỏi đầu lưỡi tôi giờ cũng trôi mất đâu đó trong hỗn loạn, và tôi

quay đi. Tôi bước ra ngoài, sau cánh cửa, xuôi xuống hành lang, không nhìn thấy bất cứ thứ gì trên đường, bản khoản không hiểu sao cô ấy lại trở nên y như là... một kẻ “hoàng tộc” hoàn hảo đến vậy.

Chương 45

RAFE

TÔI DỰA VÀO TƯỜNG CÔNG SỰ, QUAN SÁT LIA.

Tôi ở một mình, không ai canh chừng, không cả Ulrix hay Calantha. Mặc dù bọn họ để tôi biết rằng họ vẫn để mắt sát sao đến tôi thường xuyên, họ cũng không còn kè kè bên cạnh tôi nữa. Dường như, mọi quy tắc đều được nói lỏng lúc này, khi mà việc hôn nhân đại sự đã được công bố và giờ đây...

Tôi tựa đầu vào hai cánh tay mình.

Mẹ tôi đã mất.

Chuyện đó khiến tôi buồn phát ốm, cái chết của bà càng làm tôi thêm tin yêu bà.

Tôi nên ở nhà. Mọi người ở Dalbreck có lẽ đang tìm kiếm và lo lắng không biết Hoàng tử Jaxon đang ở đâu? Tại sao Ngài ấy lại không ở đây? Tại sao Ngài ấy lại né tránh nghĩa vụ của mình? Đúng, cha tôi chắc có lẽ sẽ lấy đầu của Sven và tôi khi chúng tôi quay về. Đó là, nếu như cha tôi vẫn còn sống.

Đó là những người khó giết được nhất.

Cha tôi là một gã khốn khó đụng tới, đúng như lời Komizar đã nói. Nhưng là một người có tuổi. Một mối. Và ông yêu mẹ tôi, yêu bà nhiều hơn vương quốc của mình hoặc sinh mệnh của chính ông. Mất đi bà ấy sẽ khiến ông mất đi sức mạnh, sẽ khiến ông trở thành con mồi cho những tai ương

mà ông đã từng đẩy lùi trong những khoảng thời gian tốt đẹp hơn một cách nhanh chóng.

Tôi nên ở đó.

Tôi lại trở về với chuyện đó. Tôi ngẩng đầu dậy và nhìn Lia đang ngồi trên bức tường bên trên nhìn xuống quảng trường. Bốn phen của tôi là ở Dalbreck nhưng tôi không tài nào tưởng tượng ra chính mình ở bất cứ đâu ngoại trừ nơi đây cùng với cô ấy.

“Chỉ có những nhóm nhỏ tụ tập khi tôi rời đi.”

Tôi quay lại. Kaden đã tới chỗ tôi một cách âm thầm. Anh ta náu mình trong bóng tối của một cây cột, cũng đang quan sát cô ấy. Sự đồng hành của anh ta là điều cuối cùng mà tôi muốn.

“Họ sùng bái cô ấy.”

“Họ thậm chí còn không biết cô ấy, mà chỉ biết qua những gì Komizar phô trương trên đường phố.”

Anh ta quay sang nhìn tôi, đôi mắt đầy vẻ khinh thường. “Có lẽ chính anh mới là người không hiểu về cô ấy.”

Tôi lại nhìn Lia, vắt vẻo chên vên trên một bức tường cao. Tôi không thích chuyện đó một chút nào. Tôi không muốn chia sẻ cô ấy với Venda. Tôi không muốn bất kỳ thứ gì liên quan đến vùng đất đầy ải này tôn sùng cô ấy. Nó giống như móng vuốt bặm sâu và lời tuột cô ấy vào sào huyết thú dữ tối đen. Nhưng ngày qua ngày, tôi đã thấy nó. Tôi thấy nó qua cái cách mà những mẫu xương vung vẩy bên hông cô ấy khi cô ấy bước đi, cái cách cô ấy mặc trang phục, cái cách cô ấy nói chuyện với bọn họ. Đối với cô ấy họ không còn là một giuộc kẻ thù như trước đây lúc chúng tôi lần đầu tiên đặt chân bước lên cây cầu.

“Đó không chỉ là những lời kinh tưởng nhớ hay những câu chuyện,” tôi nói. “Họ đặt câu hỏi cho cô ấy. Cô ấy nói với họ về thế giới bên kia sông Cả,

một thế giới cô ấy sẽ không bao giờ còn thấy lại lần nữa nếu cô ấy cưới Komizar của anh.”

“Cô ấy nắm lấy cơ hội. Cô ấy đã nói vậy với tôi.”

Tôi cười. “Vậy thì chắc là đúng như thế. Chúng ta đều biết Lia luôn nói sự thật.”

Anh ta nhìn tôi, đôi mắt chết lặng, các suy nghĩ đang dồn đuổi trong đầu như thể anh ta đang sục sạo ký ức lần tìm những lời nói dối trước kia của Lia. Tôi để ý thấy vết bầm trên hàm anh ta và bàn tay anh ấy băng kín. Đó là những dấu hiệu tốt, Sự chia rẽ trong cùng một hàng ngũ. Có lẽ Komizar sẽ giết anh ta trước khi tôi xuống tay.

Tôi ngược nhìn, và Kaden cũng vậy. Chúng tôi đã nhìn thấy họ cùng một lúc.

Khắp mọi ngả trên các sân thượng cao, các thống đốc và binh lính đều đổ dồn ra để xem Lia, và trên cao, tháp phía bắc, trong khung cửa sổ, bản thân Komizar cũng đang theo dõi tất cả. Hẳn ta ở quá xa đến mức chúng tôi không nhìn rõ biểu cảm của hẳn nhưng tôi đã nhận ra ngay từ trong tư thế của hẳn, quyền sở hữu, lòng kiêu hãnh, những sợi dây mà hẳn chắc chắn đã nghĩ rằng hẳn đã buộc được vào để điều khiển con rối nhỏ xinh của mình.

Lời cô ấy nói lan tỏa khắp quảng trường, rồi vọng ngược từ những bức tường, vang lên trong trẻo, và sự tĩnh lặng kỳ lạ len lỏi trong không trung. Bầu không khí yên lặng một cách vô cùng kỳ quái, ngoại trừ cô ấy.

“Chính là bầu không khí ở thung lũng khi cô ấy chôn cất anh trai mình,” Kaden nói. “Nó khiến tất cả các binh lính lặng lại.”

Nguyễn vì:

Những vương quốc vươn lên từ đống tro tàn của cha ông,

Đắp bồi bằng xương cốt của những người đã khuất,

Chúng con xin trở về theo nguyện ý của Cõi trời.

Cho mãi mãi mai sau.

Cho mãi mãi mai sau.

Những lời cuối cùng cứ day dứt trong tôi - chỉ là một “mãi mãi mai sau” mong manh nếu như tôi không đưa cô ấy thoát khỏi nơi này ngay. Tôi đã thấy Kaden quan sát cô ấy tỉ mỉ.

“Nhưng Komizar sẽ đối tốt với cô ấy, đúng không?” Tôi nói. “Đám cưới sẽ là ngày mà cả hai ta ăn mừng. Cuối cùng, chúng ta cũng có thể buông tay với cô ấy. Cô ấy là một núi rắc rối, không phải sao?”

Tôi nhìn quai hàm của anh ta siết chặt lại, đôi vai anh ta hầu như không co lại chút nào. Anh ta muốn nhảy bổ vào tôi vì tôi đã ném sự thật vào thẳng mặt anh ta. Tôi gần như đã ước rằng anh ta cứ làm vậy. Tôi muốn giải quyết với anh ta bằng cách đó một lần dứt khoát hẳn trong đời nhưng tôi còn có nỗi lo lắng lớn hơn phải suy tính mà thời gian để giải quyết thì chẳng có bao nhiêu. Đám cưới đã rút ngắn hạn định của tôi còn lại một tuần - giờ này, những người khác đã ở đây rồi. Tôi quay lưng bỏ đi.

“Giờ, anh đi lại tự do dọc ngang Tòa Sanctum rồi nhỉ, Phái viên?”

“Rất nhiều thứ đã thay đổi trong một tuần, Assassin ạ, cho cả hai chúng ta. Chào mừng anh về nhà.”

Chương 46

TÔI MỚI CHỈ Ở ĐÂY MỘT THỜI GIAN NGẮN NGỦI CÓ BẤY NHIÊU THÔI, NHƯNG CẢM GIÁC như dài bằng cả một cuộc đời. Từng giờ trôi qua với nỗi sợ hãi giằng xé, và tôi phải kiềm nén làm những điều mình muốn làm hơn bất cứ điều gì khác. Nhiệm vụ dường như đúng là của tôi cũng như tình yêu tưởng như đã tìm thấy của tôi suốt mấy tháng trời sau khi tôi chạy trốn khỏi thủ phủ Civica. Định mệnh của tôi có vẻ như đã an bài rõ như giấy trắng mực đen. *Cho đến khi một người khác tìm tới, một người mạnh mẽ hơn.* Một vài lời chứa đựng quá nhiều hứa hẹn. Hoặc có lẽ chỉ là một vài lời lừa nhảm diên khùng.

Tôi lấy ra một dải ruy băng trong cái giỏ và buộc nó vào thanh xà ngang bên trên chiếc đèn lồng trên đầu. Tôi đã hạ thấp chiếc đèn bằng một sợi dây thừng cốt để nó nằm trong tầm với của tôi, hy vọng tâm trí tôi bận rộn bởi điều gì đó khác trong vài phút may mắn. Điều gì đó đưa tôi tới thế giới bên ngoài tòa Sanctum. Nhưng suy nghĩ của tôi vẫn cứ hướng trở lại một chuyện.

Giết một con người khó khăn hơn giết một con ngựa.

Thật thế sao? Tôi không biết nữa.

Nhưng có hàng trăm phương cách, và tất cả đều bùng cháy trong tôi. Vung một cái nôi văng vào sọ. Cắm một con dao dài ba tấc vào khí quản. Đẩy ngã từ trên tường cao. Mỗi một lần tôi bỏ qua một cơ hội, ngọn lửa lại bùng lên thiêu đốt hơn, tuy nhiên niềm khao khát đó bùng cháy cùng với một nhu cầu cháy bỏng khác, cứu lấy người tôi yêu trong khi tôi buộc phải để cho một

người khác nữa khổ sở vì thất vọng tốt cùng.

Nếu tôi giết Komizar, sẽ xảy ra một cuộc tắm máu. Tôi không có gì để tặng cho các thống đốc, Rahtan, hoặc Chievdar; không có liên minh, thậm chí không có lấy một thùng rượu để khiến cho tôi đáng được sống. Đồng minh chắc chắn và duy nhất của tôi trong Hội đồng là Kaden, nhưng một mình anh ta không thể xóa sổ mục tiêu mà tôi sẽ tiếp tay sau lưng. Hiện tại, không chỉ là tôi muốn sống vì Rafe, mà tôi cần phải sống vì anh ấy. Cuộc hôn nhân này có thể không giải phóng anh ấy được, nhưng ít nhất nó sẽ không rút ngắn cuộc đời anh ấy. Komizar sẽ luôn cần anh ấy để nắm giữ tôi - lòng nhiệt thành sẽ bay hơi nếu hắn ta làm hại Rafe - một cuộc hôn nhân giúp cả hai chúng tôi kéo dài thời gian. Đó mới là tất cả. Không có đảm bảo nào ngoài điều đó.

Tôi nhớ lại lần nói chuyện với dì Berdi sau khi chị Greta bị sát hại, không màng đến sự bảo đảm mà chỉ đau đầu rằng tôi sẽ kết hôn kể cả đó là ác quỷ cũng được nếu chuyện đó mang lại cơ hội sống sót dù là mong manh nhất để cứu được chị Greta và đứa bé. Bây giờ dường như người mà tôi sắp kết hôn với, chính xác là một tên ác quỷ như thế rồi. Tôi dựa vào gờ cửa sổ, nhìn lên bầu trời. Thánh thần thích trêu ngươi một cách độc địa.

Tôi buộc dải ruy băng cuối cùng và kéo dây để nâng đèn chùm lên một lần nữa. Một cầu vồng màu sắc bay lượn trên đầu, và tôi tự hỏi Kaden sẽ nghĩ sao khi nhìn thấy nó. Cảm giác tội lỗi đau nhói trong tôi vì tôi đã lừa dối anh ta. Anh ta đã bị một kẻ quý tộc như tôi đối xử vô cùng tàn tệ và hết sức sai trái. Lòng trung thành là tất cả những gì có ý nghĩa với anh ta. Bây giờ tôi đã hiểu điều đó. Người ta có thể mong đợi điều gì khác từ một cậu bé đã bị chính cha ruột của mình vứt bỏ như rác rưởi cơ chứ? Tôi thở dài và lắc đầu. *Một quận trưởng Morrighan.* Giờ đây, giống như cha anh ta, tôi cũng đã phản bội Kaden rồi. Ở nhiều mức độ, tôi biết anh ta cảm thấy thế nào về tôi, và lạ lùng thay, tôi bận lòng vì anh ta, ngay cả khi tôi tức giận với lòng trung

thành mà anh ta dành cho Komizar. Giữa chúng tôi có một sự kết nối mà tôi gần như không hiểu nổi. Nó không giống như cảm giác tôi dành cho Rafe nhưng tôi đã biết rằng, với nụ hôn cuối cùng của chúng tôi, tôi đã làm cho Kaden tin tưởng rằng nó có ý nghĩa nhiều hơn thế.

Đứng trước sự sống còn, không có quy tắc nào tồn tại cả, tôi tự nhắc nhở mình. Nhưng tôi ước gì có quy tắc nào đó. Sự phản bội cứ tiếp diễn không hồi kết. Ngay khi Komizar ra lệnh cho tôi phản bội lại những người đã chào đón tôi, đưa mắt với họ và “nhồi nhét” cái thứ hy vọng mà hẳn ta phù phép cho họ, và tôi chắc rằng chuyện đó có lợi cho hẳn ta nhiều hơn cho mọi người.

Cô phải giữ mồm giữ miệng và nói với họ những gì tôi mớm cho cô.

Tôi ngồi trên giường và nhắm mắt lại, bỏ ngoài tai tiếng hí và tiếng vó ngựa chạy qua mải bên dưới cửa sổ, tiếng lách cách của cánh cổng đang đóng lại, tiếng la hét của người đầu bếp đang đuổi theo một con gà mái lồng dây khác muốn giữ lại mạng mình. Thay vào đó, tôi đang ở trên đồng cỏ với những dải ruy băng tung bay trên cây cối, với những ngọn núi tím ngắt phía xa, với tinh dầu hoa hồng được chà thấm vào lưng tôi, và đang hít thở hương thơm ngọt ngào từ cách đây cả ngàn dặm.

Thế giới này, nó hút con vào bên trong... chia sẻ con.

Xin hãy chia sẻ ý nghĩ của con với Rafe. *Em làm điều này vì anh. Chỉ dành cho anh.*

Có tiếng gõ cửa thuyền thuyền bất chợt ở phòng tôi. Kaden đã ra khỏi phòng với vẻ kinh tởm lộ rõ trên mặt. Tôi biết, nếu anh ta có quay về thì cũng không thể quá sớm đến thế. Có thể nào là Ulrix mang một mệnh lệnh mới của Komizar tới không? Sẽ ra sao nếu đó là đêm nay? Hãy mặc cái váy màu xanh lá! Màu nâu! Bất cứ điều gì hạ lệnh cho tôi!

Một cảnh chớp nhoáng xấu xí về triều đình Morrighan bất chợt lóe lên

trong óc tôi. Một bối cảnh khác, nhưng là hàng năm đăng đẵng chịu đựng những mệnh lệnh y hệt nhau. *Mặc cái này. Trật tự. Ký vào đây. Về phòng con đi. Giữ mồm giữ miệng chứ. Lạy thánh thần, Công chúa Arabella, không ai hỏi ý kiến Người đâu. Chúng tôi không muốn nghe thấy Người nói về vấn đề này nữa.*

Tôi chộp lấy cái bình trên chiếc hòm và ném mạnh nó sang tận bên kia căn phòng. Những mảnh gốm rơi lả tả xuống sàn, và tôi run rẩy bởi một sự thật - các vương quốc không khác nhau nhiều cho lắm.

Một tiếng gõ cửa khác, lần này nhẹ nhàng và dè dặt.

Tôi dụi mắt và đi ra cửa.

Mắt của Aster mở to. “Chị ở trong này vẫn ổn chứ. Miz? Bởi vì em có thể đuổi gã vợ vẩn này đi và quay lại vào lúc khác nhưng Calantha bảo em đưa ông ta và xe đẩy của ông ta tới đây, chiếc xe đẩy ngất ngưỡng nhưng không có nghĩa là chị phải cho ông ta vào phòng ngay bây giờ bởi vì chị trông có vẻ rất ấm áp với đôi má ửng hồng và...”

“Aster, em đang nói về ai vậy?”

Cô bé tránh sang một bên, và một người đàn ông trẻ tuổi rụt rè bước vào trong tầm mắt. Anh ta bỏ mũ ra khỏi đầu, giữ rịt nó gần bụng. “Tôi tới để cấp thêm nhiên liệu đốt sưởi?”

Tôi nhìn ngoái lại chỗ cái thùng cạnh lò sưởi. “Tôi vẫn có củi và bánh phân khô. Tôi không cần...”

“Thời tiết đang chuyển lạnh hơn và tôi được lệnh làm vậy,” anh ta nói “Komizar nói cô cần thêm chất đốt.”

Komizar bận tâm đến sự ấm áp của tôi ư? Không thể nào chứ. Tôi nhìn anh ta - một người gom phân ngựa khô nhàu nhĩ - nhưng ở anh ta có gì đó không đúng lắm. Đôi mắt nâu nhạt của anh ta quá sắc sảo. Có một nguồn năng lượng không ngừng tỏa ra sôi sục trong đôi mắt đó và thậm chí mặc dầu quần áo của anh ta dơ dáy, mặt anh ta không cạo râu, hàm răng của anh

ta lại đều và trắng.

“Calantha bảo em quay lại ngay, Miz,” Aster nói. “Em có thể để ông này ở lại đây với chị không?”

“Được, không sao cả, Aster. Cứ đi đi.” Cô bé chạy đi. Tôi bước sang một bên, vẫy tay người đàn ông trẻ tuổi đó tới chỗ cái thùng bên cạnh lò sưởi.

Anh ta đẩy xe vào trong phòng nhưng dừng lại ngay giữa chừng và quay mặt lại phía tôi. Anh ta nhìn tôi một cách tò mò rồi cúi đầu thấp. “Thưa công nương.”

Tôi nhú mày. “Anh đang giấu cọt tôi đấy à?”

Anh ấy lắc đầu. “Điện hạ, người có lẽ muốn đóng cửa phòng lại đấy.”

Miệng tôi há hốc. Anh ta nói những lời cuối cùng này bằng tiếng Morrighan và đã đổi giọng nói mà không bị trật một nhịp nào. Đa số người dân Venda bên ngoài Tòa Sanctum không nói được thứ tiếng này, còn những người sống ở bên trong như thành viên Hội đồng, người hầu, lính gác đều phát âm với chất giọng nặng nề và rời rạc nếu họ có phải thốt ra từ nào.

“Anh nói tiếng Morrighan,” tôi nói.

“Chúng tôi gọi nó là tiếng Dalbreck, nơi tôi đến, nhưng đúng vậy, ngôn ngữ của các vương quốc chúng ta gần như giống hệt nhau. Cánh cửa?”

Tôi hít vào một hơi đầy kinh ngạc, nhanh chóng đóng sầm cửa lại và xoay người về phía anh ta. Nước mắt tôi trào ra. Bàn bệ của Rafe vẫn chưa chết.

Anh quỳ một gối xuống và nắm lấy tay tôi, hôn vào đó. “Thưa công nương,” anh ta nói lần nữa, lần này với sự nhấn mạnh rõ ràng hơn. “Chúng thần đã ở đây để đưa Điện hạ về nhà.”

CHÚNG TÔI NGỒI TRÊN GIƯỜNG VÀ NÓI CHUYỆN LÂU HẾT MỨC CÓ THỂ. Tên anh ấy là Jeb. Anh ấy bảo với tôi rằng hành trình tới Venda thật là gian nan, nhưng họ đã ở thành phố này được vài ngày rồi. Họ đang bắt tay vào chuẩn bị. Anh ấy hỏi tôi những câu hỏi liên quan đến Cánh Hội đồng và sơ đồ bố trí của Tòa Sanctum. Tôi kể cho anh ấy mọi hành lang và con đường mà tôi biết, đặc biệt là những nơi ít người qua lại nhất, và những đường hầm trong hang động bên dưới. Tôi đã nói với anh ấy ai là người Venda khát máu nhất trong Hội đồng, và về những người có thể hữu ích, như Aster, nhưng chúng tôi không thể làm bất cứ điều gì có khả năng đẩy con bé vào nguy hiểm. Tôi cũng đã đề cập đến Griz và cách anh ta đã bảo vệ Rafe, nhưng tôi nghi ngờ đó chỉ là sự đền đáp vì tôi đã cứu mạng anh ta.

“Người đã cứu mạng anh ta?”

“Tôi đã cảnh báo anh ấy về một vụ bò rừng giẫm đạp.”

Tôi nhìn thấy sự bối rối trong mắt anh ấy. “Tôi không thể kiểm soát hoặc triệu hồi nó, Jeb ạ. Nó là một năng lực, một điều gì đó được truyền lại từ Những người cổ xưa sống sót, thế thôi. Đôi khi, thậm chí chính bản thân tôi còn không tin tưởng vào năng lực đó - nhưng tôi đang học cách.”

Anh ấy gật đầu. “Tôi sẽ dò la xung quanh, để xem liệu tôi có thể tìm ra bất cứ điều gì về anh bạn Griz này không.”

“Những người khác,” tôi hỏi, “Họ đâu rồi?”

Anh ấy ngần ngừ. “Ẩn náu trong thành phố. Người sẽ không thấy họ cho tới đúng thời cơ. Chỉ có Rafe hoặc tôi sẽ cảnh báo Người.”

“Và tất cả chỉ có bốn người các anh thôi?” Tôi cố gắng hết sức để giọng nói tỏ vẻ lạc quan nhưng con số được nói ra đã tự sở hữu sức tác động riêng và tự nói về chính nó.

“Vâng,” anh ấy nói một cách đơn giản, và tiếp tục câu chuyện như thể tỉ lệ chọi đó là một cái vực thẳm mà bọn họ sẽ điều hướng tránh được bằng

một cách nào đó. Anh ấy không biết chính xác khi nào thì họ sẵn sàng hành động nhưng bọn họ hy vọng rằng các chi tiết sẽ được triển khai sớm. Bọn họ vẫn đang điều tra phương thức tốt nhất để hoàn thành nhiệm vụ của mình và sẽ có vài nguồn cung cấp mà họ gặp khó khăn mới có thể kiếm được.

“Chợ *Jehendra* ở quận Capswan có gần như đủ mọi loại nguồn hàng.” Tôi nói.

“Tôi biết, nhưng chúng tôi không có tiền Venda, và ở đó quá tấp nập khó mà thó tay không được bất cứ thứ gì?”

Tôi cúi xuống tìm cái túi da dưới giường mình. Nó kêu leng keng khi tôi đặt nó vào tay Jeb. “Tiền thẳng bài.” Tôi giải thích. “Nó chỉ nên mua những gì anh muốn. Nếu anh cần thêm, tôi có thể kiếm được.” Không có gì khiến tôi thỏa mãn hơn chuyện biết rằng Malich có lẽ sẽ đóng một vai trò nào đó trong cuộc trốn thoát của chúng tôi.

Jeb cảm nhận được trọng lượng của cái túi và đảm bảo với tôi rằng thế này là quá đủ rồi. Anh ấy nói rằng anh ấy sẽ ghi nhớ không bao giờ nên chơi bài với tôi. Kể từ lúc đó, anh ấy nói chuyện một cách tích cực nhẹ nhàng theo đúng cung cách của một người lính đã qua huấn luyện thuần thục. Một người lính khác tên là Tavish sẽ điều phối toàn bộ các chi tiết và anh ấy sẽ ra tín hiệu khi mọi thứ đã sẵn sàng. Jeb nói giảm nhẹ về các mối nguy hiểm nhưng từ ngữ mà anh ấy né tránh cứ dập dềnh ngay bên dưới bề mặt, chúng nói về các nguy cơ và khả năng mà chúng tôi không thể cùng nhau trốn thoát tất cả.

Anh ấy còn trẻ, chỉ ngang tầm tuổi Rafe, một người lính không giống như bất kỳ ai trong số những người anh của tôi. Bên dưới lớp quần áo tồi tàn và bẩn thỉu, tôi đã thấy một con người ngọt ngào. Thực tế, anh ấy khiến tôi nhớ đến Bryn với nụ cười thường trực trên khóe môi. Có lẽ, ở nhà cũng có một người chị em gái đang chờ anh ấy quay trở về.

Tôi chớp mắt rưng rưng. “Tôi xin lỗi,” tôi nói. “Tôi rất xin lỗi.”

Lông mày anh ấy nhăn lại có vẻ hoảng hốt. “Người không có gì phải xin lỗi, thưa Công nương.”

“Anh chắc có lẽ đã không ở đây nếu không phải vì tôi.”

Anh ấy đặt cả hai bàn tay lên vai tôi. “Người bị bắt cóc bởi một quốc gia thù địch và hoàng tử mà gọi tên tôi để giao nhiệm vụ. Ngài ấy không phải là người hay hành động nông nổi. Tôi sẽ phụng mệnh bất cứ điều gì Ngài ấy yêu cầu và tôi thấy nhận định của Ngài ấy luôn đúng đắn. Cô đúng như mọi điều Ngài ấy đã kể.” Vẻ mặt của anh ấy trở nên nghiêm nghị. “Tôi chưa bao giờ thấy Ngài ấy kích động đến thế khi chúng tôi truy đuổi theo khắp Cam Lanteux. Người cần phải biết, Công nương ạ, Ngài ấy không định lừa dối Người. Điều đó giằng xé Ngài ấy.”

Chính những lời đó đã khiến tôi không kiềm chế nổi, ngay trước mặt Jeb - đại diện cho tất cả mọi người, gần như là một người xa lạ hoàn toàn, tôi cuối cùng cũng vỡ òa. Tôi ngã vào vai anh ấy, quên mất rằng tôi nên ngưng ngừng và thốn thức. Anh ấy đỡ tôi, vỗ về vào lưng tôi, và thì thầm, “Sẽ ổn thôi.”

Cuối cùng, tôi đẩy anh ấy ra và lau nước mắt. Tôi nhìn anh ấy, chờ đợi vẻ ngưng ngừng của chính anh ấy nhưng thay vào đó tôi chỉ thấy nỗi băn khoăn trong mắt anh ấy. “Chắc anh có người chị em gái nào đó chứ?” Tôi hỏi.

“Ba người,” anh ấy trả lời.

“Tôi có thể đoán được. Có lẽ đó là lý do mà tôi...” Tôi lắc đầu. “Tôi không muốn anh nghĩ rằng tôi hay làm thế này?”

“Khóc ư? Hay bị bắt cóc?”

Tôi mỉm cười. “Cả hai.” Tôi vươn tay ra và siết chặt bàn tay anh ấy. “Anh phải hứa với tôi một điều. Khi nào đến thời điểm, hãy bảo vệ Rafe trước khi nghĩ đến tôi. Hãy đảm bảo rằng anh ấy trốn thoát khỏi đây với những người lính đồng đội của anh nữa. Bởi vì tôi không thể chịu đựng nổi nếu như...”

Anh ấy đặt ngón tay lên môi tôi. “Suyt. Chúng ta sẽ bảo vệ lẫn nhau. Chúng ta sẽ cùng nhau thoát khỏi đây.” Anh ấy đứng dậy. “Nếu Người gặp lại tôi, cứ giả vờ như không biết tôi. Người thu gom bánh phân khô không đáng để nhớ mặt.”

Anh ấy gom trên cái xe đẩy và bỏ vài bánh phân khô vào trong cái thùng đựng chất đốt lò sưởi, rồi quay lại, nhoẻn miệng cười ranh mãnh khi anh ấy rời đi, thoải mái và vênh váo, nhún vai ra khỏi chốn nguy hiểm. Quá giống Bryn. Người gom bánh phân khô này là người mà tôi sẽ không bao giờ quên được.

*Bão bụi rực lửa toan tính
Cuồn cuộn khắp đất trời
Tột cùng dữ dội và mênh mang
Tranh đấu quyền lực
Tận diệt nhân loại
Tàn sát muông thú
Tàn phá cánh đồng
Hủy hoại cỏ hoa
Xóa sổ cả con đường bão qua
Kẻ mắc bẫy thét gào
Trời cao ngập trào nước mắt.*

– Sách Thánh văn Morrighan, Chương II

Chương 47

TỐI NAY, TÒA SANCTUM RÕ RÀNG LÀ YÊN TĨNH HƠN. Tôi có thể dự cảm được điều đó thậm chí từ xa khi chúng tôi bước xuôi theo hành lang. Những cuộc chèn lấn náo nhiệt lan dần theo sàn đá với tới chúng tôi. Nhưng tối nay thì không.

Tôi muốn dò la xem Calantha có nghi ngờ người mà cô ta cử tới phòng tôi là ai không nhưng cô ta không nói gì, thế nên tôi cũng bỏ qua việc này. Tôi không muốn gieo rắc hoang mang và hồ nghi khi cô ta không hề bận tâm.

Khi chúng tôi tới gần Sảnh hơn, bầu không khí yên lặng càng đậm đặc. “Họ đã đánh nhau sao vậy?” Tôi hỏi.

“Cũng có thể nói là như thế,” Calantha trả lời.

“Tôi đã nhìn thấy vết thương trên tay Kaden.”

“Và mọi người đang chờ xem Komizar thế nào,” cô ta nói. Tôi liếc xéo sang cô ta. Cô ta bặm môi dưới.

“Tại sao, Komizar không giết anh ta vì điều đó?” Tôi hỏi. “Ngài ấy dường như không dung thứ cho hành vi nổi loạn và luôn đe dọa sẽ giết tất cả những người khác.”

“Assassin là một nhân vật nguy hiểm. Để Kaden sống là chủ ý ưu ái của Ngài ấy. Không ai biết rõ điều đó hơn Ngài ấy.”

“Nhưng nếu Kaden nguy hiểm...”

“Anh ấy có thể bị thay thế bởi một ai đó nguy hiểm hơn. Ai đó không

trung thành bằng. Giữa họ cũng có một sợi dây tình cảm mạnh mẽ. Họ cũng từng chia sẻ một thời gian dài với nhau.”

“Cô và Komizar cũng vậy,” tôi nói, đào sâu thêm và hy vọng khai thác nhiều thông tin hơn nữa.

Cô ta chỉ trả lời cụt lủn. “Đúng vậy, thưa công chúa. Giống như chúng tôi.”

Bầu không khí tĩnh lặng đến khó xử khi tôi bước vào Sảnh Sanctum. Thiếu vắng tiếng âm ĩ hỗn loạn thường lệ, toàn bộ căn phòng dường như trống trải hoặc có lẽ đó chỉ bởi vì tối nay các thị tộc, các quận trưởng, và những vị khách đặc biệt khác không lấp đầy mọi góc ngách còn trống ở nơi này nữa. Chỉ có Hội đồng và người hầu. Rafe đang đứng ở đầu bàn phía xa chính giữa căn phòng, nói chuyện với Eben. Hiển nhiên là cả Komizar và Kaden đều chưa đến.

Và rồi tôi bỗng thấy Venda.

Bà ấy di chuyển qua căn phòng, rõ nét như bất kỳ ai trong chúng tôi, tay bà ấy lướt dọc theo bàn như thể bà ấy đang gạt đi những mảnh vụn trên nó, như thể hàng thế kỷ và một cú đẩy từ một bức tường chẳng là gì đối với mục đích của bà ấy. Dường như, không một ai khác ghi nhận sự hiện diện của bà ấy, và tôi tự hỏi liệu họ có nhầm bà ấy với một người hầu hay không. Tôi bước lại gần, không thể rời mắt, sợ rằng bà ấy sẽ tan biến thành sương mù nếu như tôi chớp mắt. Bà ấy mỉm cười khi tôi dừng lại đối diện với bà ấy từ bên kia chiếc bàn.

“Jezelia,” bà ấy gọi, như thể bà ấy đã gọi tên tôi hàng trăm lần, như thể bà ấy đã biết tôi từ khi tôi còn đỏ hỏn và các linh mục nâng tôi lên để thánh thần chứng giám.

Mắt tôi nhoi nhoi. “Cô đã đặt tên con?” Tôi hỏi.

Bà ấy lắc đầu. “Vũ trụ đã hát vang tên con với ta. Ta chỉ đơn giản là hát

lại nó.” Bà ấy đi vòng quanh bàn cho đến khi bà ấy chỉ cách tôi một sải tay. “Mọi nốt nhạc đều nảy sinh ở đây,” bà ấy nói, và bà ấy đặt năm tay vào xương ức của mình.

“Cô đã hát tên con cho mẹ con nghe?”

Bà ấy gật đầu.

“Cô đã hát cái tên đó với nhầm người rồi. Con không phải...”

“Đó là một hình thức tin tưởng, Jezelia ạ. Con có tin tưởng vào tiếng nói bên trong mình không?”

Giống như bà ấy có thể đọc được suy nghĩ của tôi. *Tại sao lại là tôi mới được?*

Bà ấy mỉm cười. “Hẳn phải là một ai đó. Tại sao không thể là con?”

“Vì cả một trăm lý do chính đáng. Có thể là một nghìn.”

“Quy luật lý trí dựng nên những ngọn tháp cao hơn những ngọn cây. Quy luật niềm tin dựng nên những tòa tháp cao vượt cả các vì sao.”

Tôi nhìn quanh, tự hỏi liệu có ai khác đang nghe thấy không. Mọi con mắt trong Sảnh Sanctum đều dồn chặt về phía tôi, ánh lên cái vỏ sợ hãi bao quanh lòng tôn sùng - thậm chí cả đôi mắt của Rafe. Tôi quay lại phía Venda, nhưng bà ấy đã biến mất.

Tôi và sự điên khùng đáng sợ. Đó là tất cả những gì họ đã chứng kiến và tôi tự đặt câu hỏi về sự tỉnh táo của chính mình. Tôi đã thấy vài tên lính kéo chiếc bùa hộ mệnh ngay bên dưới áo của họ ra và xoa tay vào chúng. Hẳn phải là một ai đó. Tôi dựa vào một chiếc bàn như lấy điểm tựa và Rafe bước tới chỗ tôi, quên mất mình là ai. Tôi nhanh chóng trấn tĩnh lại, đứng thật vững vàng.

Một cô hầu gái rút rè tiến lên phía trước. “Người đã thấy gì vậy, công chúa?”

Ba tên Chievdar đứng ngay sau lưng cô ấy, trừng mắt nhìn cô ấy vì đã

thừa nhận cho dù chỉ là một chút quyền năng của tôi mà họ đã không có khả năng nắm giữ. Nếu không có các thị tộc ở đây, họ không cần phải giả vờ. Tôi sắp xếp lại từ ngữ của mình một cách thận trọng vì e sợ cô gái sẽ phải chịu giày vò với câu hỏi khẩn thiết của mình. “Tôi chỉ thấy những vì tinh tú ngoài vũ trụ và chúng tỏa sáng lên tất cả các người.”

Câu trả lời mơ hồ của tôi dường như đã xoa dịu cả những người chống đối lẫn những người tin tưởng, và họ quay trở lại cuộc trò chuyện yên tĩnh của mình, lại tiếp tục chờ đợi sự xuất hiện của Komizar.

Mắt của Rafe vẫn không rời tôi, và tôi nhìn thấy sự lo lắng trong đôi mắt ấy. Nhìn ra chỗ khác đi, tôi cầu nguyện, bởi vì tôi không thể tự dứt ánh mắt của tôi đi một cách hoàn toàn được, nhưng rồi tôi liếc nhìn hai bàn tay anh ấy, hai bàn tay đã dịu dàng nâng niu khuôn mặt tôi. *Sẽ thật không may nếu anh ta bắt đầu mất dần những ngón tay mãi mãi. Hãy làm cho họ tin.*

Trước con mắt của tất cả mọi người, tôi đã có một lượng khán giả đông đảo cần chinh phục lòng tin. Tôi quay đi ngay khi Komizar bước vào sảnh. “Hôn thê của ta đâu rồi?” Hắn gọi lớn, mặc dù tôi sờ sờ ngay trước mắt hắn ta. Một người hầu vội vàng cúi vào tay hắn ta chiếc cốc vại; cả các Rahtan lẫn các thống đốc đều bước sang bên tránh đường khi hắn ta đi tới chỗ tôi. “Cô ấy đây rồi,” hắn ta nói, như thể đôi mắt hắn mới vừa phát hiện ra tôi vậy. Tôi nhìn vết thương nhỏ trên cổ hắn ta và không còn nghi ngờ gì về chuyện ai là người đã gây ra chuyện đó. “Đừng lo lắng, tình yêu của ta,” hắn ta nói. “Chỉ là một vết xước khi cạo râu. Có lẽ, ta đã quá bồi hồi vì tha thiết mong mỗi được đứng trước mặt nàng thật bảnh bao.”

Đôi mắt của hắn ta nhấp nháy cảnh cáo ngay cả khi hắn ta mỉm cười với tôi. *Hãy nói gì đó, là một mệnh lệnh mà tôi đã thấy trong đôi mắt hắn. Chỉ được nói điều đúng đắn thôi đấy.*

“Không đáng bị tổn thương dù chỉ là xây xước nhỏ, Ngài lúc nào cũng thật bảnh bao đối với em, Komizar.”

“Con bồ câu nhỏ xinh yêu dấu của ta,” hắn ta nói và vươn tay ra sau đầu tôi, kéo tôi về phía hắn. Hắn thì thầm, “Làm ra trò đi.”

Hắn ta đang cố gắng đánh lừa ai? Hội đồng đã biết rõ cuộc hôn nhân này chỉ là một trò giả tạo và tôi chỉ là một công cụ trục lợi của hắn ta nhưng rồi tôi đã nhận ra, chuyện này còn vì một mục đích khác nữa. Hắn ta muốn thể hiện hắn ta không bị đánh bật ra trong cuộc tấn công của Assassin và rằng hắn ta vẫn nắm giữ quyền lực một cách chắc chắn trong tay.

Hôn hắn ta khi chuyện đó có lợi cho tôi là một chuyện nhưng khi nó có lợi cho hắn ta lại là một chuyện khác hẳn. Tôi thu hết tinh thần khi môi hắn chạm vào môi tôi, ngạc nhiên rằng hắn rất dịu dàng, thậm chí khẽ khàng nhưng có vẻ qua loa thể nào đó. Thật là một màn trình diễn hoàn hảo nhưng rồi vào khoảnh khắc cuối cùng, bàn tay hắn bám chặt vào tóc tôi và môi hắn nhấn mạnh hơn, đầy say đắm. Tôi nghe thấy tiếng cười thô thiển xung quanh và cảm thấy hai bên thái dương của mình ửng đỏ lên. Cuối cùng, hắn cũng buông tôi ra, và thế chỗ ngay bằng sự tính toán lạnh lùng của hắn, tôi đã nhìn thấy khao khát bất chợt bùng lên trong đôi mắt hắn. Đó là điều mà tôi không muốn nhìn thấy nhất trong đôi mắt đó. Tôi cố ý điều chỉnh sắc độ của khuôn mặt.

Hắn ta quay đi như thể rất phấn chấn và gọi lớn, “Đồ ăn đâu rồi!”

Đám người hầu nhốn nháo, chúng tôi ngồi vào chỗ của mình nhưng sự vắng mặt dễ nhận thấy của Assassin treo lơ lửng trong căn phòng như một đám mây có độc dè chừng những lời bông đùa thường lệ. Tôi đọc lời kinh tạ ơn trước khi tôi chuyển đĩa xương đi, tôi nhặt lấy một mẫu để giữ cho tay và mắt mình bận rộn, mặc dù sợi dây đeo của tôi đã lủng lẳng nặng nề.

Đó là một khúc xương nhỏ, được tẩy trắng và phơi khô dưới ánh nắng mặt trời như bình thường, sau khi những người đầu bếp vùi chúng trong thùng bột thô cùng với bột hưng để chúng ăn hết từng mẫu thịt và tủy còn lại. Ấu trùng của bọ cánh cứng cũng được sử dụng để làm mồi đánh cá ở cửa

sông, từ đó tiếp tục thu được nhiều xương hơn. Đó là một chu kỳ hy sinh tiếp nối hy sinh vô tận. Tôi loay hoay với khúc xương, ước gì có thể xóa sạch mùi vị môi Komizar trên môi mình. Tôi sợ hãi khi nhìn lên và bắt gặp ánh mắt của Rafe, bởi vì tôi biết mình sẽ thấy gì, trạng thái căng thẳng lan rộng như triệu chứng sốt trên khuôn mặt anh ấy. Nếu, tôi phải chứng kiến cảnh anh ấy hôn một cô hầu gái hay bị cô ấy kéo vào lòng âu yếm, ngày này qua ngày khác, tôi sẽ phát điên thực sự mất.

“Nàng không ăn sao, công chúa,” Komizar nói.

Tôi đưa tay ra, lấy một lát củ cải và nhấm nháp để xoa dịu hần ta.

“Ăn nhiều một chút,” hần ta nài nỉ. “Ngày mai sẽ là một ngày đáng nói với hai ta đây. Ta không muốn nàng bị yếu lả đi.”

Mỗi ngày đều là một ngày trọng đại đối với Komizar. Tôi không nghi ngờ gì chuyện nó có nghĩa là diễu hành nhiều hơn qua thành phố hoặc nông thôn. Thật kỳ lạ, chỉ có một quận mà hần ta không đưa tôi đến - quận Tomack ở cực nam của thành trì.

Tiếng bước chân nặng nề đột ngột vang vọng cả đại sảnh, đủ khiến Komizar mất tinh thần, bữa ăn ngừng lại - không ai muốn bỏ lỡ sự xuất hiện của Assassin và tất cả đều háo hức muốn thấy liệu anh ta có dấu vết gì chứng tỏ một cuộc ẩu đả hay không. Ai nấy đều nhanh chóng nhận ra có rất nhiều tiếng bước chân đang tiến về phía chúng tôi. Tay của bọn họ chuyển từ những chiếc đĩa tới vũ khí giắt bên hông. Được bảo vệ bởi sông Cả không có đường sang, họ chắc chắn không sợ kẻ thù từ bên ngoài, vậy thì họ chắc chắn là luôn sẵn sàng đối phó với kẻ thù bên trong. Những cuộc tắm máu, như Kaden vẫn nói.

Kaden đi vào từ hành lang phía đông. Mọi người đều nhìn thấy những gì họ muốn thấy, bằng chứng của một cuộc ẩu đả, nếu không muốn nói là một lần thách thức. Một vết bầm tím đen cả quai hàm của anh ta, và tay anh ta bị quần băng, nhưng anh ta không cầm vũ khí đã tuốt trần, và họ yên vị

trở lại chỗ ngồi của mình. Có vẻ như Komizar vượt trội hơn Assassin của anh ta. Vị thống đốc mới đáng ghét và cận vệ riêng của ông ta đi bên cạnh Kaden. Có tiếng cười ghen tị từ cuối bàn nơi Malich cầm cốc vai ngồi giữa xung quanh toàn các Rahtan. Kaden quyết đoán hồi đáp thẳng thừng với Komizar. “Thống đốc mới của tỉnh Arleston, như Ngài đã hạ lệnh,” anh ta nói, như thể đang đặt một thùng hàng hóa xuống dưới chân Komizar. Anh ta vội vàng quay sang vị thống đốc. “Thống đốc Obraun, đây là quốc chủ của ông. Bây giờ hãy uốn gối và tuyên thệ lòng trung thành của ông.”

Thống đốc đã làm theo lời anh ta, và trước khi Komizar kịp phản ứng, Kaden đã bước tới giữa chúng tôi và dựa một cánh tay vào bàn. Anh ta giận đến điên cuồng, và mặc dù anh ta thì thầm, lời anh ta nói vẫn đủ lớn để những người ngồi gần chúng tôi có thể nghe thấy.

“Và cô, *kính thưa Điện hạ*, sẽ ngủ trong phòng của tôi đêm nay, anh ra rít lên. “Komizar nói rằng không có lý do gì mà cô lại không phục vụ cả hai chúng tôi - và nhất là sau hành trình dài của tôi, tôi muốn được phục vụ. Cô hiểu không?”

Tôi không nói gì, nhưng má tôi bừng lửa. Tôi chưa từng thấy anh ta tức giận đến vậy kể từ cái đêm anh ta ném tôi vào trong xe ngựa bởi vụ tấn công Malich. Không, đêm nay anh ta còn tức giận hơn nhiều. Tự tôi đã phản bội anh ta. Tôi đại diện cho mọi quý tộc Morrighan đúng như tất cả những đánh giá thấp kém của anh ta, nhưng bây giờ, chỉ với một vài lời nói, anh ta cũng đã trở nên đúng như mọi đánh giá của tôi. Tôi không nhận kiểu mệnh lệnh như thế này cho dù là từ bất kỳ ai.

Tôi nhìn Komizar và hắn ta gật đầu, điều đó cho thấy hắn đã tán thành cách dàn xếp chung này. Đôi mắt hắn ta âm ỉ sự thỏa mãn, hài lòng với cơ thịnh nộ của Assassin đổ dồn xuống tôi. Kaden lùi xa khỏi chiếc bàn và tìm được một ghế trống ở giữa, đối diện với Rafe. Căng thẳng luôn chực chờ bùng lên giữa họ nay càng dâng cao hơn, ánh mắt như thiêu như đốt của họ

dán chặt vào nhau quá đủ lâu. Rafe không thể nghe thấy những gì Kaden nói với tôi, nhưng có lẽ khuôn mặt đỏ bừng của tôi là tất cả những gì anh ấy cần thấy. Ghế được trượt sang một bên để tên thống đốc mới và cận vệ của ông ta có thể ngồi gần quốc chủ của mình.

Komizar và thống đốc dường như bắt chuyện ngay lập tức, nhưng đối với tôi cuộc trò chuyện của họ trở thành một mớ âm thanh hỗn tạp, những lời nói rời rạc, tiếng cười và những tiếng chạm cốc. Tôi nhìn tay thống đốc nhấp máy môi, nhưng chỉ nghe thấy những lời Kaden đã nói. “Và cô, *kính thưa Điện hạ*, sẽ ngủ trong phòng của tôi đêm nay.”

“Vậy là, bây giờ, Ngài sẽ kết hôn với ‘đồ heo giặc’?” Ánh mắt tôi chĩa thẳng vào đôi mắt soi mói ngạo mạn của tên thống đốc.

Tôi bật dậy, túm lấy áo khoác của hắn, giật mạnh để mặt hắn ghé sát vào mặt tôi. “Nếu người nói ‘đồ heo giặc’ thêm một lần nữa, ta sẽ dùng tay không xé thịt trên mặt người ném cho lợn trong sân chuồng trại ăn đấy! Người có hiểu ta nói gì không, thống đốc?”

Komizar nắm lấy cánh tay tôi và kéo tôi trở lại chỗ ngồi của mình.

Cả thống đốc và cận vệ của ông ta tròn xoe mắt nhìn tôi giật mình hốt hoảng.

“Xin lỗi, công chúa,” Komizar ra lệnh. “Thống đốc là một thành viên trung thành mới của Hội đồng và chưa có nhiều thời gian để thích ứng với chuyện kẻ thù đang bước đi trên mặt đất Venda.”

Tôi trừng mắt nhìn hắn ta. Nếu những quyền tự do cứ cho là mới có được của tôi chẳng có ích gì cho tôi cả, thì tôi sẽ phải gỡ ra và giành lấy chúng mỗi lúc một chút. “Ông ta gọi hôn thê của Ngài là ‘đồ heo giặc’!” Tôi cự cãi.

“Đó là một cụm từ phổ biến mà chúng ta dùng để gọi kẻ địch. *Xin lỗi nàng*.” Những ngón tay của hắn ta bấu vào đùi tôi ở dưới mặt bàn.

Tôi nhìn lại thống đốc. “Ta khẩn khoản mong ông tha thứ, Quý ngài cao sang. Ta thực sự sẽ không xé mặt của ông cho lợn ăn đâu. Có thể mấy con lợn sẽ nôn ra mặt.”

Có tiếng thở mạnh và thời gian dường như ngừng trôi, như thể đây là khoảnh khắc cuối cùng của tôi trên Trái đất, như thể cuối cùng tôi cũng đã đẩy câu chuyện đi quá xa. Sự im lặng căng thẳng như một sợi dây mảnh bất chợt đứt giữa chừng khi Griz bật cười hô hố ngay giữa bàn. Tiếng cười ngạo nghễ của anh ta cắt qua sự im lặng kinh ngạc, rồi Eben, thống đốc Faiwell cũng cười theo, và ngay sau đó, khoảnh khắc chết chóc thấy rõ bị cuốn trôi bởi ít nhất một nửa số người ngồi tại bàn đều hòa vào “trò chế nhạo” của tôi.

Về phần Thống đốc Obraun, như thể ông ta cảm thấy mình đang bị mắc kẹt trong một cuộc náo loạn ập đến bất ngờ, cũng bật cười, và cho rằng lời lăng mạ đó chỉ là một trò đùa. Tôi mỉm cười để xoa dịu Komizar, mặc dù trong lòng tôi, cơn thịnh nộ vẫn còn đó.

Suốt phần còn lại của bữa ăn, tên thống đốc đã quá khoa trương khi gọi tôi là Hôn thê của Komizar và càng thu hút được nhiều tiếng cười hơn. Cận vệ của hắn vẫn yên lặng, tôi biết chắc hắn ta bị câm - một chọn lựa quái lạ đối với vị trí cận vệ có lẽ cần lên tiếng cảnh báo - mà có thể anh ta cũng bị điếc luôn nữa và chắc là người duy nhất có thể chịu đựng được những câu chuyện tầm phào dai dẳng liên hồi của gã thống đốc.

Ngón chân tôi bầu chặt rồi lại thả lỏng bên trong giày của tôi, những ngọn lửa ở hai đầu hành lang dường như rực cháy quá nóng. Toàn bộ bên trong tôi rấm rứt. Có lẽ, là vì biết rằng ở đâu đó trong thành phố này, Jeb và đồng đội của anh ấy đang cố gắng tìm cách thoát thân cho tất cả chúng tôi. Bốn người. Bốn là một con số mà tôi đã chế nhạo nhưng bây giờ con số đó dường như là một cơ hội quý giá xảy ra trong chưa đầy tích tắc mà tôi có được khi phải đối mặt với đàn bò rừng giẫm đạp. Mạo hiểm nhưng xứng đáng.

Tôi đã nghĩ rằng buổi tối này không thể tồi tệ hơn nữa, nhưng tôi đã nhầm.

Khi họ bắt đầu dọn đĩa và tôi trông đợi để rời đi, một đoàn người chạy xe rùa bắt đầu đẩy xe vào trong phòng.

“Cuối cùng thì đây rồi,” Komizar nói như thể hẳn ta đã biết chúng sẽ tới. Tôi thấy Aster giữa những người đẩy xe, vật lộn với một chiếc xe đẩy chất đầy áo giáp, vũ khí và những chiến lợi phẩm khác. Bụng tôi chùng xuống. Một đội tuần tra khác bị thảm sát.

“Mất mát của họ, của cái của chúng ta,” Komizar nói một cách vui vẻ.

Miếng củ cải nhỏ mà tôi đã nuốt dường như nghẹn lại ở ngực tôi. Phải mất một lát, tôi mới thực sự tập trung vào những thứ họ mang về, nhưng khi tôi định hình được, tôi thấy màu xanh và đen biểu tượng của Dalbreck nổi rõ trên những chiếc khiên và biểu ngữ - và con sư tử - mà móng vuốt của nó vẫn còn trên lưng tôi. Mẻ chiến lợi phẩm thu được này cũng phải tương đương với số lượng thu được từ trung đội của anh trai tôi và thậm chí mặc dù đây không phải là những người đồng hương của tôi, tôi vẫn thấy đau xót như lần đó. Xung quanh tôi, lòng tham lóe lên trên khuôn mặt của các Chievdar và thống đốc. Ngay cả hành động này bởi đích thân Komizar cũng không phải chỉ vì chiến lợi phẩm, mà còn vì lòng nhiệt thành nữa. Một phương diện khác. Nó giống như là lấy mùi máu để nhử bầy chó săn.

Khi những người chạy xe đẩy cuối cùng dỡ hàng của họ xuống, chiếc ghế của Rafe rít lên và lật nhào sau lưng anh ấy khi anh ấy đứng dậy. Tiếng đổ sầm bất chợt khiến tất cả mọi người đều quay đầu về hướng anh ấy. Anh ấy bước tới một chiếc xe đẩy, lồng ngực phập phồng, mắt nhìn tất cả đồng đội bên trong. Anh ấy kéo một thanh gươm dài từ bên trong đồng đồ ra, tiếng thép rổn rang trong không khí.

Komizar từ từ đứng dậy. “Anh có điều gì đó muốn nói, Phái viên?”

Đôi mắt của Rafe sáng rực, ánh băng xanh của chúng cắt thấu vào Komizar.

“Đây là những người đồng hương của tôi và Ngài đã giết họ,” anh ấy nói, giọng điệu bằng giá như ánh mắt của anh ta. “Ngài đã thỏa thuận với hoàng tử.”

“Ngược lại, Phái viên. Tôi có lẽ hoặc có lẽ không có thỏa thuận nào với hoàng tử của anh. Thỉnh cầu của anh vẫn chưa được chứng tỏ là xác thực. Mặt khác, tôi rõ ràng là không có thỏa thuận nào với Đức vua của anh. Ông ta vẫn là kẻ thù của tôi, và ông ta là người đã phái những đội tuần tra ra ngoài để tấn công lính của tôi. Ngay tại thời điểm này, tất cả những điều đó vẫn là hiện trạng chung giữa chúng ta, ngay cả vị trí rất mong manh của anh.” Hắn ta đưa một bàn tay về phía một tên lính gác và người đó quăng cho Komizar một thanh gươm.

Hắn ta quay lại nhìn Rafe, thản nhiên, thử thanh gươm đang nắm trong tay mình. “Nhưng có lẽ anh chỉ muốn có trận thi đấu nào đó? Đã lâu rồi chúng ta chưa có bất kỳ hoạt động tiêu khiển nào bên trong những bức tường này.” Hắn ta tiến một bước về phía Rafe. “Ta chỉ không biết một phái viên triều đình có thể cũng là một gươm thủ giỏi đến thế nào.”

Tiếng khúc khích cười khẩy lan dần khắp căn phòng.

Ôi trời ơi, lay thánh thần. Bỏ thanh gươm xuống đi Rafe. Bỏ xuống ngay đi.

“Không giỏi lắm,” Rafe trả lời nhưng anh ấy không đặt thanh gươm xuống. Thay vào đó anh ấy thử thanh gươm nắm trong tay tỏ ra không kém nguy hiểm so với Komizar.

“Nếu vậy, tôi sẽ để Assassin tiếp đấu với anh. Cậu ấy cũng có vẻ háo hức thi đấu và không thuần thực với loại vũ khí cơ bản này bằng tôi.” Hắn tung thanh gươm cho Kaden, bằng một phản xạ chớp nhoáng, Kaden đứng lên và chụp lấy nó. Anh ta còn hơn cả thuần thực (có thể nói là tinh nhuệ) ấy chứ.

“Luật là: ai đổ máu trước người đó thua,” Komizar nói.

Tôi vô thức đứng lên khỏi ghế ngồi và tiến tới chỗ họ, nhưng rồi bị giữ chặt lại bởi gọng tay sắt của Thống đốc Obraun. “Ngồi xuống đi, cô gái,” ông ta rít lên và ấn tôi ngồi xuống chiếc ghế.

Kaden bước về phía Rafe, tất cả những thanh niên chạy xe đẩy dạt ra bên lề hành lang. Rafe liếc nhìn tôi, và tôi biết anh ấy đã nhìn thấy ánh mắt van xin của tôi - *Đặt gươm xuống đi* - nhưng anh ấy đã nắm chặt chuôi gươm bằng cả hai tay một cách chắc chắn và bước tới, bất chấp, đón đầu Kaden ở chính giữa phòng.

Mỗi thù hận kìm nén từ lâu giữa họ bốc lên đậm đặc cả bầu không khí. Miệng tôi khô khốc. Kaden giờ kiểm lên bằng cả hai tay, ngưng lại một chút trong khi họ đánh giá lẫn nhau, và sau đó cuộc chiến đấu bắt đầu. Tiếng lưỡi thép va lanh canh khốc liệt vang vọng khắp đại sảnh, các chiêu đòn tung hứng liên tiếp. Không có vẻ gì giống một trận đấu chỉ nhằm lấy được một giọt máu của đối thủ.

Động tác vung gươm của Rafe rất mạnh mẽ, trí mạng, tựa những cú đòn giáng xuống liên hồi dữ dội. Kaden chống đỡ được những đòn tấn công đó nhưng sau vài lượt, liền bắt đầu mất thế. Anh ta khéo léo bước tránh sang hai bên, xoay người, vung gươm lên, gần như đã chém sượt qua mạng sườn của Rafe nhưng Rafe khóa được lưỡi gươm một cách tài tình với tốc độ đáng ngạc nhiên và đánh bật Kaden về phía sau. Tôi có thể cảm nhận được cơn giằng phùng phùng bốc lên từ Rafe như tóe lửa rừng rực. Anh ấy vung gươm, đầu lưỡi gươm của anh ấy chạm vào áo của Kaden và rạch một đường ở bên sườn, nhưng không làm đổ máu. Kaden trụ vững lại, nhanh chóng và điên cuồng, tiếng gươm va nhau chát chúa khiến tôi thấy ghê rợn.

Đám người đứng xem không còn giữ im lặng được nữa. Tiếng bình phẩm om sòm tẻ nhạt của họ theo sau mỗi một đòn tấn công văng cả tai, rồi, tự nhiên, tên thống đốc hét to lên, át hết tiếng họ, “Coi chừng bước chân kìa,

đồ heo giặc!” và phá lên cười lớn.

“Câm họng lại!” Tôi hét lên, e sợ điều đó làm Rafe phân tâm, rồi sau đó, có vẻ như ý chí của anh ấy bị yếu đi, đòn tấn công của anh ấy không còn nhanh và mạnh nữa, cho đến lúc cuối cùng, khi Kaden dồn anh ấy vào tường, ra đòn tới tấp, Rafe bị đánh cho văng gươm, va xoảng xuống sàn nhà. Kaden ấn đầu lưỡi gươm chỉ ngay dưới cằm Rafe. Lồng ngực của cả hai người đều phập phồng bởi dồn sức chiến đấu, ánh mắt của họ khóa vào nhau. Tôi sợ hãi đến không thốt nổi lời nào, bởi e rằng chỉ cần tôi lên tiếng, Kaden sẽ lao gươm vào cổ họng Rafe ngay.

“Ai đổ máu trước, người đó thua. Anh nông dân Ạ.” Kaden nói và anh ấy trượt thanh gươm xuống phía dưới, xứa một rạch vào vai Rafe. Một vệt máu đỏ tươi loang trên áo Rafe, và Kaden bỏ đi.

Có tiếng reo hò mừng chiến thắng trong đám chiến hữu của Kaden, Komizar chúc mừng cả hai bọn họ sau cuộc thi đấu tiêu khiển. “Khởi đầu, mạnh, Phái viên Ạ. Kết thúc, yếu. Tuy nhiên, đừng cảm thấy tệ quá. Ta chỉ mong đợi bấy nhiêu ở một quan chính sự thôi. Hầu hết những nỗi lo lắng và các trận đấu của họ đều chỉ có tính chóng vánh và không sánh được với khả năng chịu đựng bền bỉ của lính Venda.”

Tôi ngả lưng vào ghế. Lông mày tôi ướm đẫm, và vai tôi nhức nhối. Tôi thấy thống đốc và cận vệ của ông ta đang quan sát tôi, không nghi ngờ gì cho rằng tôi đã tích cực cô vũ cho cái đồ heo giặc - đồng bọn của mình. Tôi trừng mắt nhìn cả hai. Komizar bảo Calantha chăm sóc vết rạch trên vai Rafe, vì không muốn phái viên của hắn chết vì nhiễm độc máu, và hắn ta nâng cốc chúc mừng Kaden. Tôi đã thấy một kẻ tự mãn, và ánh mắt trao đổi giữa bọn họ. Bất kể họ đã cãi vã nhau như thế nào mới đây, mâu thuẫn đó giờ đã được khắc phục. Tôi sẽ *phải phục vụ cả hai bọn họ*.

Nhục đến muốn chết đi, tôi sẽ như vậy.

Một thanh kiếm luyện tập có thể đập mạnh vào cái sọ dừa của anh ta dễ

dàng như một thanh kiếm thép. Lần này tôi sẽ không nhắm vào ống quyển của anh ta nữa. Tôi đứng dậy và bỏ đi, những người hộ tống được chỉ định bám gót tôi.

Chương 48

KADEN

TÔI THẤY CÔ ẤY RỜI ĐI, BUỔI TỐI CỦA CHÚNG TÔI CÒN LÂU MỚI KẾT THÚC. Tôi cố gắng đi theo nhưng mọi người muốn chia sẻ niềm hả hê về chiến thắng dễ dàng của tôi trước Phái viên.

Dễ dàng.

Cứ nghĩ đến đó là máu tôi lại sôi lên.

Đến lần vung gươm thứ ba, tôi biết tôi đang không chiến đấu với một phái viên. Đến lần thứ năm, tôi biết anh ta không phải là một người lính bình thường. Đến chiêu thứ mười, tôi biết tôi sẽ thua. Nhưng đột nhiên, đòn tấn công của anh ta dịu đi, và anh ta mắc những lỗi lầm ngu xuẩn. Anh ta không thua. Anh ta để cho tôi thắng. Bảo toàn danh tính của mình như một phái viên thích khoe mẽ, đối với anh ta, quan trọng hơn cắt đầu tôi là khỏi xác - và tôi biết đó là một phần thưởng mà anh ta vô cùng khao khát.

Tôi nốc ừng ực cho xong ngụm bia cuối cùng và bỏ lại Chierdar Detrik còn đang dở dang câu chuyện, để đi theo Lia. Hành lang vang vọng tiếng bước chân. Vừa tới phòng mình, tôi đẩy tung cửa. Cô ấy đang đứng đó, chờ tôi sẵn, tay cầm thanh kiếm tập, khí thế chiến đấu bùng bùng trong mắt cô ấy, có một trận chiến trong mắt cô ấy.

“Đặt nó xuống!” Tôi ra lệnh.

Cô ấy nâng nó lên cao trong không trung, sẵn sàng tấn công. “Ra ngoài!”

Tôi bước lại gần và nói từng từ một cách chậm rãi, cốt để cô ấy không hiểu lầm những lời đó là hăm dọa. “Đặt thanh kiếm xuống. Ngay.”

Tư thế của cô ấy vẫn thách thức như cũ. Cô ấy sẽ giết tôi trước khi cô ấy đặt thanh gươm sang bên. “Thế ra tôi có thể phục vụ anh?” cô ấy nhạo báng.

Tôi sẽ không cho qua việc này với cô ấy một cách dễ dàng nữa. Tôi sẽ khiến cô ấy quay cuồng, rồi mặc kệ muốn ra sao thì ra cho đến khi mệt lử như tôi đã từng. Tôi bước tới một bước nữa và cô ấy vung kiếm lên, suýt sượt qua đầu tôi. Cơn thịnh nộ của tôi bùng lên và tôi lao vào cô ấy, tay tôi túm lấy lưỡi kiếm khi cô ấy lại vung lên lần nữa. Chúng tôi ngã xuống nền và ngã lăn vòng, mắc kẹt cùng thanh kiếm. Tôi cuối cùng cũng vặn xoắn cổ tay cô ấy cho tới khi cô ấy thét lên vì đau đớn và buông rơi nó. Tôi quăng thanh kiếm sang bên kia phòng. Cô ấy loạng choạng muốn tránh đi nhưng tôi đã ném phịch cô ấy xuống và ghì chặt lại.

“Dừng lại, Lia! Dừng lại ngay!”

Cô ấy nhìn tôi chằm chằm, hơi thở nặng nề và giận dữ.

“Ngài sẽ không làm cô ấy đau chứ, Ngài Kaden! Xin hãy để cô ấy dậy! Bởi vì tôi biết cách dùng cái này!”

Lia và tôi đều nhìn ra cửa. Đó là Aster, và mắt con bé sợ hãi đến đại đi.

“Ra ngoài!” Tôi hét lên. “Trước khi ta lột da ngươi.”

Aster nâng thanh kiếm lên cao hơn, đứng vững lại. Cánh tay cô bé run run bởi trọng lượng của thanh vũ khí.

“Anh nói thế mà nghe được à!” Lia nói. “Đe dọa một đứa trẻ con. Không phải anh là Assassin dũng cảm sao?”

Tôi buông cô ấy ra và đứng lên. “Dậy đi!” Tôi ra lệnh, và khi cô ấy đứng vững dậy, tôi chỉ vào Aster. “Bây giờ hãy bảo con bé rời đi, vậy thì tôi không cần phải lột da con bé nữa.”

Lia trừng mắt nhìn tôi, đợi tôi lùi xuống. Tôi với lấy đoạn kiếm của

mình. Cô ấy miễn cưỡng quay sang phía Aster, nét mặt dịu lại. “Không sao đâu. Chị có thể tự giải quyết với Assassin. Anh ta quá bức tức thôi, không phương hại gì đâu. Đi ngay đi.”

Cô bé vẫn ngập ngừng, đôi mắt long lanh. Lia hôn hai ngón tay và giơ lên trời như một mệnh lệnh im lặng dành cho Aster. “Đi đi,” cô ấy nói khẽ, và cô bé miễn cưỡng rời đi, đóng cửa lại sau lưng.

Tôi nghĩ Lia đã bình tĩnh lại, nhưng ngay sau khi cô ấy quay lại phía tôi, cơn thịnh nộ của cô ấy lại phục hồi. “*Điện hạ? Cô sẽ ngủ trong khu của tôi tối nay, Điện hạ?*”

“Cô biết là bản thân tôi chưa bao giờ bức hiếp cô mà.”

“Vậy tại sao anh lại nói điều đó?”

“Tôi cáu tiết,” tôi nói. “Tôi tổn thương.”

Bởi vì tôi biết tất cả những điều cô ấy nói với tôi về Komizar và mong muốn quyền lực đều là giả dối và tôi muốn bảo cô ấy là đồ lừa gạt. Bởi vì tôi muốn Komizar tin rằng đã có một rạn nứt không thể lành lại trong mối quan hệ của chúng tôi. Bởi vì tôi đang cố gắng giữ cô ấy ở lại trong phòng của tôi, an toàn thêm một đêm nữa. Bởi vì mọi thứ đang trượt xa ra ngoài tầm kiểm soát. Bởi vì cô ấy đúng - tôi muốn tin tưởng cô ấy nhưng tôi không thể. Bởi vì khi tôi rời đi cách đây một tuần, cô ấy đã hôn tôi.

Bởi vì tôi đã yêu cô ấy đến mù mị đầu óc.

Tôi thấy cơn hoảng loạn trong mắt cô ấy, những đợt sóng tính toán ập đến, dồn nén, đè nặng lên từng từ mà cô ấy có thể và không thể nói ra. Đêm nay, trong thâm tâm cô ấy, sẽ không còn chút trung thực nào nữa.

“Trò mà cô đang chơi thực sự nguy hiểm đấy, Lia.” Tôi nói. “Và nó không phải là trò mà cô sẽ thắng được đâu.”

“Tôi không chơi trò gì hết, Kaden. Tôi gây chiến. Đừng để tôi phải gây chiến với anh.”

“Những lời táo bạo dừng cảm đó vô nghĩa với tôi.”

Môi cô ấy hé ra, sẵn sàng cho một màn trở lại đầy cay đắng. “Tôi không...” Nhưng rồi cô ấy tự hãm mình lại và từ chối nói tiếp, gần như thể cô ấy không tin tưởng chính mình để nói thêm. Cô ấy quay đi và chộp lấy một tấm chăn trên cái thùng, ném cho tôi. “Tôi sẽ đi ngủ, Kaden. Anh cũng nên ngủ đi.”

Cô ấy đã đi ngủ. Tôi gần như có thể thấy được gánh nặng trên hai vai cô ấy. Mi mắt của cô ấy trĩu nặng bởi mệt mỏi, như thể, không còn lại trận chiến nào bên trong cô ấy nữa. Cô ấy chẳng màng đến chuyện thay đồ. Cô ấy nằm trên giường, kéo chăn bông trùm qua vai.

“Chúng ta có thể...”

“Chúc ngủ ngon.”

Chúng tôi đi ngủ mà không nói thêm bất cứ từ nào khác, nhưng khi tôi nằm đó, trong bóng tối, tôi âm thầm hồi tưởng lại cuộc trò chuyện ban nãy với cô ấy trong đầu mình. Cô ấy đã đánh lên tất cả các nốt nhạc khi cô ấy giải thích về quyết định kết hôn với Komizar của mình - nhần nhục, cay đắng, ném lại những lời của chính tôi vào thẳng mặt tôi, hối tiếc, đôi mắt long lanh, từng cung bậc như thể cô ấy đang hát bài kinh tạ ơn. Màn bọc lộ gần như hoàn hảo không tì vết nhưng nó không hàm chứa một chút mệt mỏi thực sự nào như tôi vừa mới thấy ngay đây. *Tôi sẽ không nói dối đâu, Kaden.*

Nhưng, cô ấy đã nói dối. Tôi chắc chắn. Tôi nhớ những lời đắng cay dành cho tôi khi chúng tôi rời khỏi trại du mục, lúc tôi gọi cô ấy là kẻ nói dối tội nghiệp. *Không, thực sự thì, tôi có thể trở thành một người nói dối rất tài tình nhưng vài lời nói dối cần nhiều thời gian hơn mới đánh lừa được người khác.*

Và giờ đây khi tôi hồi tưởng lại những ngày đã qua, lời tuyên bố của cô ấy về chuyện sẽ xây dựng một cuộc sống mới ở đây, nụ hôn của cô ấy, tôi chỉ băn khoăn.. không biết cô ấy mất bao lâu mới thêu dệt nên một sự lừa dối

như thế?

Chương 49

RAFE

“ANH MẤT TRÍ SAO VẬY?” TÔI RÍT LÊN.

Tôi ngồi trong một kho thực phẩm tối tăm tách riêng với gian bếp nóng nực mùi hành và mỡ ngỗng. Calantha đã bỏ lại tôi ở đây, chờ đợi trong lúc đầu bếp đun sôi cao đắp chống viêm sưng cho vết thương của tôi.

“Cơ hội trên trời rơi xuống chỗ chúng tôi thôi mà. Chúng tôi không thể đều xuất hiện trong vai người gom bánh phân ngựa khô hay phải viên được. Vai của Người sao rồi?”

Tôi đẩy tay anh ấy ra. “Thật là điên rồ. Orrin có thể đóng vai người cầm bao lâu chứ? Anh đang nghĩ gì vậy? Và những người lính khác đã đi cùng anh, họ là ai vậy?”

“Đều là những cậu bé khiếm sợ thôi. Đúng như họ đã biết, tôi thực sự là thống đốc mới của tỉnh Arleston. Chúng tôi phục kích bọn chúng trên đường. Bị đánh tan tác dễ dàng. Tên thống đốc vã mồ hôi như chuột lột. Anh bạn bắn thủ gần như không biết mình đựng độ phải cái gì. Những người được gọi là cận vệ của hãn giao nộp vũ khí của họ cho chúng tôi hoàn toàn trong một nhịp thở và cam kết trung thành với đời thống đốc tiếp theo.

Tôi lắc đầu.

“Thôi nào, chàng trai. Đây là một vị trí “thơm thơm” mà. Tôi có thể đường đường chính chính mang theo vũ khí mà không kẻ nào làm khó được.”

“Và nhổ vào mặt tôi nữa chứ.”

“Vào giày của Người,” anh ấy sửa lại. “Đừng phỉ báng chủ đích của tôi.” Sven cười lục cục. “Tôi nghĩ Người sắp ghen thở khi thấy tôi cơ.”

“Tôi ghen thở thật mà. Tôi vẫn còn một miếng táo mắc trong cổ họng đây này.”

“Hầu như, trên mọi nẻo đường tới đây, tôi không chắc rằng chúng tôi có cơ hội nào tìm thấy Người còn sống không. Tôi kích tên Assassin đó nói ra hàng dặm đường nhưng hắn quả là một người đồng hành kín miệng, đúng nhỉ? Không hở ra bất cứ điều gì, và bọn lính đi theo hắn ta cũng chẳng khá hơn gì. Cuối cùng, tôi nghe lỏm bọn chúng nói chuyện với nhau quanh đồng lửa trại về một tên phái viên thích khoa trương nào đó của hoàng tử.”

Orrin đứng cạnh cửa nhà bếp, trông chừng người đầu bếp, thì thào, “Tên Assassin đó là người đầu tiên mà chúng ta phải lấy mạng.”

“Không,” Tôi nói. “Tôi sẽ tự xử lý hắn.”

Sven hỏi chi tiết về chuyến đi đến đây của tôi và tôi kể cho họ nghe về đề nghị của tôi với Komizar, và cách mà tôi chơi chiêu hòng lợi dụng lòng tham và tính tự mãn của hắn.

“Và hắn đã mắc môi?” Sven hỏi.

“Lòng tham là một thứ ngôn ngữ mà hắn ta hiểu được. Khi tôi nói với hắn về phần chia hứa hẹn cho chúng ta chỉ là một bến cảng và một vài ngọn đồi, nó nghe có vẻ rất thật.”

Vẻ mặt của Sven tối sầm lại. “Người biết chuyện đó?”

“Tôi không bị điếc, Sven. Đó là những gì họ mong muốn trong suốt nhiều năm.”

“Cô ấy có biết không?”

“Không. Chuyện đó không thành vấn đề. Tôi không bao giờ để cô ấy biết.”

Sven lộ trái vết rách đâm máu trên áo sơ mi của tôi và cầu nhàu. “Tối nay, Người đã đi một bước thật sự là ngớ ngẩn.”

“Tôi đã lùi lại.”

“May còn có tôi.”

Tôi biết anh ấy ám chỉ chuyện đó. *Coi chừng bước đi kìa*. Nếu bọn họ nghi ngờ thân phận của tôi không phải là cái người mà tôi đã tuyên bố, điều đó sẽ không mang lại lợi lộc gì cho bất kỳ ai trong số chúng tôi - đặc biệt là Lia. Chúng tôi chết chắc nhưng cô ấy có thể sẽ vẫn kết hôn với một con thú và hầu hạ thêm một con thú khác theo mệnh lệnh của hắn. Đám cưới sẽ diễn ra trong ba ngày nữa. Chúng ta sẽ phải tiến hành nhanh.

“Tavish đâu?” tôi hỏi.

“Vẫn đang vạch vẽ chi tiết cho chiếc mảng. Anh ấy cần mua những cái thùng để cột chúng lại với nhau.”

Những chiếc thùng. Trong chưa đầy một tích tắc hôm nay, Jeb đã thì thầm ngắn gọn về cuộc trốn chạy có khả năng nhờ vào một chiếc mảng nhưng tôi hy vọng tôi đã nghe nhầm những gì anh ấy nói. Tôi lắc đầu. “Phải có một cách khác.”

“Nếu có, Người nói xem là cách nào,” Sven nói. Anh ấy bảo tôi, họ đã tham khảo ý kiến của những người khác và chắc chắn rằng cây cầu không thể nào là một phương cách khả dĩ. Phải cần đến rất nhiều nhân lực mới nâng được cây cầu lên và như vậy sẽ thu hút rất nhiều sự chú ý. Đi hàng dặm trên đất liền tới hạ lưu sông cũng không phải là một phương án tốt. Chúng ta sẽ bị săn hạ trước khi chúng ta tới được vùng nước lặng và ở những khu vực đó của con sông, có những loài thú lớn tự săn mỗi. Orrin đã nếm mùi rồi. Bắp chân của anh ấy đã bị cắn nát trước khi Jeb và Tavish xoay xở để giết được con quái vật đu bám theo cái chân anh ấy.

Họ khẳng định bè mảng là phương án duy nhất. Tavish đã nghiên cứu

con sông. Anh ấy nói chiếc mảng sẽ hữu dụng. Mặc dầu dòng nước trôi sụt, cuộn trào tạo ra một màn sương mù khắc nghiệt, chính màn sương mù đó lại là lớp nguy trang tuyệt vời, và có những xoáy nước chậm hơn ở bờ tây. Chỉ cần điều động chiếc mảng đó vào đúng thời điểm. Một chuyện khả thi. Lợi thế khác của dòng sông là nó sẽ xô chúng ta ra khỏi tầm với của Venda rất nhanh chóng, chúng ta sẽ trôi hàng dặm thậm chí trước khi bọn chúng kéo đến và nâng được cây cầu lên để cố gắng truy đuổi chúng ta và rồi sau đó bọn chúng không biết chúng ta đã thoát khỏi con sông bằng con đường nào. Orrin đã nói họ từng bỏ lại ngựa của họ, và một vài con ngựa Venda mà chúng tôi chiếm được vẫn còn cột dây thừng trong một chuồng trại kín đáo cách hạ lưu sông khoảng hai mươi dặm. Thật là một kế hoạch hoàn hảo. Đúng như những gì họ nói. Nếu những con ngựa vẫn còn đó. Nếu một trăm điều khác không trật hướng. Tôi cố nhắc nhở chính mình rằng Tavish luôn là kiến trúc sư dựng nên mọi thứ. Tôi phải tin tưởng anh ấy nhưng tôi chắc sẽ cảm thấy yên tâm hơn nếu chính bản thân tôi có thể nhận thấy sự bảo đảm trong mắt anh ấy. Tôi thậm chí không biết liệu Lia có biết bơi không.

“Chân anh sao rồi?” Tôi hỏi Orrin.

“Tavish khâu lại giúp tôi rồi. Tôi sẽ sống thôi.”

“Nhưng nó cần băng bó nữa,” Sven nói chắc nịch.

Orrin nâng cả chiếc chân trong ống quần lên, nhún vai. Hàng tá đường khâu lộ ra ngay trên gày của anh ấy đỏ lựng và mưng mủ, chuyện này có thể giải thích tại sao anh ấy đi hơi khập khiễng. Nhưng vết thương đó lại mang đến cho Thống đốc Obraun và tên cận vệ bị thương của ông ta một cái cớ chính đáng để gia nhập một hội với tôi ở đây. Sven đã bảo Calantha rằng cận vệ của anh ấy bị một con báo tấn công trong khi đi săn và cũng cần một ít thuốc cao trị viêm tấy.

Trong khi chúng tôi đang thì thầm, Jeb lén vào từ một cánh cửa khác. “Có ai trong đây cần một bánh phân khô không?”

Tôi mỉm cười, quan sát anh ấy từ đầu đến chân. Anh ấy là người duy nhất trong chúng tôi quan tâm đến một thời trang thời thượng nhất theo mùa và liệu những chiếc nút áo của anh ấy có sáng bóng hay không. Giờ đây anh ấy đang mặc một đồng giẻ rách, tóc anh ấy rối bù, và trông anh ấy hoàn toàn giống như cái vai một người thu gom bánh phân khô. “Sao mà anh lại hăm hở với công việc đó được nhỉ?” Tôi hỏi.

“Mọi người, rất vui khi được mở cửa cho một người gom phân khô giao hàng. Ít nhất là vui mừng trong vài giây.” Khóe miệng anh ấy phát ra tiếng lích tích, giống như tiếng răng rắc khi xoay cổ. “Có thể chúng ta cần đưa một vài người ra khỏi phòng bọn họ một cách lặng lẽ trước khi chúng ta đi?”

“Và anh nói tiếng Venda nghe như người bản địa,” Sven thêm vào.

Jeb cũng như Lia, có năng khiếu ngôn ngữ. Anh ấy dường như thích thú cảm giác ngoại lai trên đầu lưỡi mình cũng như tấm vải ngoại lai phủ trên lưng mình. Nhưng Sven đã học tiếng Venda rất vất vả - khi anh ấy đang trong quân ngũ, có vài năm anh ấy bị tổng giam suốt cùng với hai người Venda, tại Vương quốc Lesser. Họ bị bắt làm nô dịch theo như anh ấy kể, làm việc hai năm trong các mỏ khai thác cho đến khi anh ấy và những người Venda cuối cùng cũng chạy thoát được.

“Tôi nghe bàn tán rằng giờ Người cũng chuyện trò được đôi chút?”

“Tôi xoay xở thôi,” tôi nói. “Tôi không nói tốt nhưng tôi có thể hiểu khá nhiều. Như anh thấy, Komizar và một vài thành viên Hội đồng nói tiếng Morrighan, Lia giúp tôi hiểu vài cụm từ.”

Jeb bước tới phía trước, bẻ các khớp ngón tay. “Tôi đã nói chuyện với cô ấy,” anh ấy nói.

Bây giờ, anh ấy đã có toàn bộ sự chú ý của chúng tôi, bao gồm cả Orrin, đang ngoái lại nhìn chúng tôi. Jeb nói anh ấy gặp cô ấy chỉ ngay trước bữa tối tại Sảnh Sanctum. Anh ấy đã xoay xở để giao hàng tới phòng cô ấy. “Cô ấy

biết, giờ, tất cả chúng ta đang ở đây.”

“Cả bốn người ư?” Tôi nói. “Cô ấy không được ấn tượng cho lắm với quân số của chúng ta khi tôi kể với cô ấy.”

“Người làm sao có thể trách cô ấy được? Tôi cũng không ấn tượng nữa là,” Jeb trả lời.

Orrin khịt mũi, “Chuyện đó chỉ khiến người ta xiên xỏ...”

“Gã Assassin là phần tôi,” tôi nhắc nhở anh ta. “Đừng quên đấy nhé.”

Cô ấy đã cung cấp cho tôi thông tin hữu ích,” Jeb tiếp tục, “đặc biệt là các đường đi lối lại trong Tòa Sanctum. Đường lối ở nơi này chẳng chặt chẽ và nhiều cái là đường cụt. Tôi từng bị kẹt trong một vài lối cụt rồi và suýt rơi xuống dưới từ một lối khác. Cô ấy cũng đưa cho tôi tiền thắng cược từ một ván bài để mua vật dụng.”

“Cô ấy gọi thế sao? Tiền thắng cược?” Tôi nói. “Tiền gian lận thì đúng hơn. Tôi mất năm cân mỡ hôi tối hôm đó đấy?”

Sven đảo mắt. “Thế là cô ấy giỏi chơi bài và cào mặt người khác à.”

“Mặt một số người thôi.” Tôi quay lại nhìn Jeb. “Cô ấy có nói gì nữa không?”

Anh ấy ngáp ngừng một lát, xoa xoa gáy mình. “Cô ấy nói mẫu hậu của Người đã mất.”

Những lời nói đó lại khiến tôi đau đớn. Mẹ tôi đã qua đời. Tôi kể với họ những gì Komizar đã nói và hẳn ta cũng nói rằng các kỵ mã Venda đã tận mắt chứng kiến giàn hỏa táng. Sven khựng lại, bảo chuyện đó là không thể, rằng Hoàng hậu vẫn nồng nhiệt và sẽ không thể dễ dàng và nhanh chóng bỏ cuộc như thế nhưng sự thật là chúng tôi đã đi xa quá lâu, chúng tôi không biết tin tức gì về những chuyện đang diễn ra ở quê nhà và trong tôi, một làn sóng tội lỗi mới lại dâng trào. Tất cả bọn họ đều bác bỏ câu chuyện, cho rằng đó chỉ là một lời nói dối của người Venda để hành hạ tôi và tôi để họ giữ ý

nghĩ đó - có lẽ tôi cũng muốn giữ lại ý nghĩ đó - nhưng tôi biết Komizar chẳng có lý gì phải nói dối. Hẳn ta không biết bà là mẹ tôi, chỉ là Hoàng hậu của tôi thôi và hẳn nói với tôi để củng cố lời tuyên bố trước đó của tôi.

“Còn một chuyện nữa,” Jeb nói, rồi lắc đầu như thể đang nghĩ nói sao thì tốt hơn về chuyện đó.

“Tiếp đi. Nói đi,” tôi nói.

“Tôi thích cô ấy, thế thôi. Và tôi hứa với cô ấy rằng chúng ta đều sẽ thoát khỏi đây. Thế nên, tốt hơn là chúng ta nên giữ lời hứa chết tiệt đó.”

Tôi gật đầu. Tôi không thể tìm ra bất kỳ lựa chọn nào khác.

Orrin thở dài sườn sượt, thổi tung mái tóc bù xù của mình. “Cô ấy làm tôi sợ,” anh ấy nói, “nhưng tôi cũng thích cô ấy, và treo cổ tôi đi, cô ấy...”

“Đừng nói điều đó, Orrin,” tôi cảnh báo.

Anh ấy thở dài. “Tôi biết rồi mà. Cô ấy là hoàng hậu tương lai của tôi.” Anh ấy quay lại cửa để trông chừng người đầu bếp.

Chúng tôi cập nhật cho Jeb về các chi tiết khác bao gồm cả sự mất mát đi những lính Dalbreck, trận đấu giữa tôi và Assssin và khuôn mặt của Sven suýt bị đem cho lợn ăn thế nào.

“Gần như một cái siêu nước sắp sôi chuẩn bị phát nổ ở đó.” Sven nói. “Nhưng lại an toàn hơn khi mà cô ấy ghét chúng ta thực sự vào lúc này - an toàn hơn cho cô ấy và cho chúng ta - đặc biệt là từ khi Orrin và tôi lộ diện quá rõ ràng. Cứ để yên như thế một thời gian đã.” Sven đưa tay lên vuốt bên má đầy sẹo của mình. “Cô ấy mới mười bảy nhỉ?”

Tôi gật đầu.

“Cô ấy mang gánh nặng quá lớn trên vai đối với một người tuổi đời còn quá trẻ.”

“Cô ấy có lựa chọn nào khác đâu?”

Sven nhún vai. “Có lẽ là không, nhưng tối nay, cô ấy đã suýt ‘thò tay ra

ánh sáng' rồi. Tôi đã phải đẩy cô ấy trở lại ghế của mình.”

“Anh xô cô ấy à?” Tôi đã nói.

“Nhẹ nhàng mà,” anh ấy giải thích. “Cô ấy bắt đầu bằng qua phòng để đến giữa anh và tên Assassin đó.”

Tôi nhồm người về phía trước, cào ngón tay qua tóc mình. “Cô ấy hành động bốc đồng y như tôi vậy. Căng thẳng đã khiến cả hai chúng tôi bất cần.”

“Cô ta đây rồi,” Orrin thì thầm và ngồi lại xuống chiếc ghế dài cạnh tôi.

Cánh cửa mở tung ra, cô đầu bếp đưa mắt nhìn căn phòng đầy người. Cô ấy lăm bắm một câu nguyên rửa và vút toẹt một đôi kẹp và một xô nước bốc hơi ở cuối ghế băng dài. Cô ấy kéo một chồng vải từ dưới cánh tay ra và thả chúng bên cạnh những chiếc kẹp. “Năm lớp. Để qua đêm. Mang trả những tấm vải khi nào dùng xong. Nhớ giặt sạch.”

Cô ấy đẩy cửa ngược ra khi đã hoàn thành những lời hướng dẫn quyến rũ và chúng tôi bị bỏ lại với làn khói ngọt ngào bốc lên từ hỗn hợp xanh vàng um cả phòng. Jeb lưu ý rằng mùi khó chịu của phân ngựa còn dễ chịu hơn mùi thuốc độc mà cô đầu bếp đã bào chế. Làm sao mà cái thứ này có thể trị thương được. Tôi không chắc lắm. Nhưng Sven dường như rất tin tưởng vào công dụng của nó. Anh ấy hít một hơi nồng nặc của cái chất đã ủ mục đó.

“Tôi thà là dùng một liều thuốc chữa đau mắt đỏ của anh,” tôi nói.

“Thì tôi cũng vậy,” anh ấy nói một cách khao khát, “nhưng chúng đau mắt đỏ đã khỏi từ lâu rồi.”

Anh ấy thoải mái nhúng những miếng vải vào trong chất lỏng nóng và áp chúng lên vết rạch của tôi, và cả vết thương ở cái chân mừng mủ của Orrin nữa.

“Vì đã lôi cô ấy theo suốt dọc đường bằng qua Cam Lanteux, tên Assassin đó dường như không có vẻ quá thích cô ấy tối nay.” Sven nhận định.

“Hắn còn hơn cả thích cô ấy. Tin tôi đi.” Tôi nói. “Chỉ là hắn giận điên

lên khi cô ấy đồng ý kết hôn với Komizar trong khi hấn vắng mặt. Tôi biết cô ấy không được lựa chọn. Komizar đang nắm giữ thứ gì đó để khống chế cô ấy - Tôi chỉ không biết thứ đó là gì.”

“Tôi biết,” Jeb nói. “Cô ấy đã nói với tôi.”

Tôi nhìn anh ấy.

Tôi nhìn anh ấy, nỗi sợ hãi tràn ngập bao phủ tôi, chờ đợi.

“Người đấy,” anh ta nói. “Komizar nói nếu cô ấy không thuyết phục được mọi người rằng cô ấy đã nắm lấy cuộc hôn nhân, thì Người sẽ bắt đầu mất đi từng ngón tay một. Hoặc nhiều hơn. Cô ấy kết hôn với hấn ta là để cứu Người.”

Tôi dựa lưng vào tường và nhắm mắt lại.

Cho người. Chỉ cho người thôi.

Lẽ ra, tôi nên hiểu ra khi cô ấy thêm những lời đó vào bài kinh tạ ơn. Chúng đã ám ảnh tôi kể từ khi cô ấy nói ra.

“Đừng lo lắng, chàng trai, chúng ta sẽ đưa cô ấy đi khỏi đây trước đám cưới.”

“Ba ngày nữa là đám cưới,” tôi nói.

“Đến lúc đó chúng ta đã đang chèo xuôi dòng con sông rồi.”

Chèo sông.

Trên những cái thùng.

Chương 50

NGÀY TRỌNG ĐẠI MÀ KOMIZAR HỨA HẸN VỚI TÔI BẮT ĐẦU BẰNG màn thử váy cưới. Tôi đứng trên một bục gỗ trong một phòng trưng bày dài không xa khu phòng hắc ta ở. Một ngọn lửa bùng lên trong lò sưởi ở cuối phòng, xua tan nốt chút hơi lạnh. Càng ngày trời càng lạnh hơn, một vũng nước nhỏ bên dưới gờ cửa sổ từ trận mưa đêm qua đã đóng băng.

Tôi quan sát những lưỡi lửa la liếm trong không khí, như bị thôi miên. Đêm qua, tôi gần như không nói chuyện với Kaden. Tôi đến gần hơn, nhưng anh ta nói rằng nó là một trò chơi mà tôi không thể thắng được, tôi e sợ rằng anh ta nói đúng. Chỉ cần tôi đi trật một bước thôi.

Tôi đã suýt thú thật nhưng rồi hình ảnh cái chạm cốc giữa Kaden và Komizar lúc cuối buổi tối lóe lên trong đầu tôi. *Có một sợi dây liên kết mạnh mẽ giữa họ. Họ đã chia sẻ cùng nhau một thời gian dài.*

Tôi gần như có lẽ đã ngưỡng mộ Komizar vì sự tinh anh của hắc ta.

Hắc ta làm sao có thể tìm được một Assassin tốt hơn Kaden cho mình, trung thành sâu sắc, quá tận trung đến mức anh ta sẽ không bao giờ thách thức Komizar? Quá tận trung đến mức anh ta có thể vứt con dao sang bên cạnh dù nó đã nằm chắc chắn trong một nắm tay cuồng nộ. Kaden mắc nợ anh ta mãi mãi, một Assassin không thể nào quên sự bội bạc của người cha ruột là người sẽ không bao giờ đi lại vết xe đổ bội phản ấy cho dù anh ta có phải trả giá bằng cả đời của mình.

“Xoay nào,” Effiera hướng dẫn. “Đó, thế được rồi.”

Cả một đội thợ may hóa ra lại thành thêm rối trí. Mặc dù đám cưới theo phong tục tập quán của Venda không yêu cầu một chiếc váy cưới đặc biệt nhưng Komizar đã ra lệnh may một chiếc và hẳn ta muốn xem thử váy trong khi nó đang được thực hiện. Hẳn ta sẽ duyệt thiết kế cuối cùng trước khi thợ bắt đầu may. Nó sẽ là một chiếc váy được nhiều bàn tay may thành để tôn vinh tộc Meurasi, nhưng hẳn đã chỉ định màu phải là sắc đỏ, một chỉ thị mà Effiera và các thợ may khác đã nung nấu nghĩ suy mọi buổi sáng, cố gắng tìm ra đúng các loại vải vóc phù hợp để phối được với nhau, và dường như không thỏa mãn với bất cứ dạng phối hợp nào. Họ đã ghép từng miếng vải lông nhung, gấm thêu kim tuyến và da hoẵng nhuộm màu với nhau.

Họ áp vào và đính các miếng vải lại với nhau, cuối cùng cũng thành hình một chiếc váy trên người tôi sau không biết bao nhiêu lần ghim vào, gỡ ra. Thật là một công đoạn căng thẳng tốn sức lực trong công việc của họ. Họ đã quen với việc may vá váy vóc trong căn lều ở chợ *Jehendra*, mà không phải chịu sự áp đặt sát sao của Komizar.

Mỗi lần hẳn nói “hừm” và lắc đầu, một người thợ may sẽ gỡ hết ghim. Nhưng hẳn ta không bình phẩm cay nghiệt hay giận dữ - hẳn thực sự có vẻ như đã bị một điều gì đó khác chiếm trọn tâm trí. Đó là một khía cạnh của hẳn ta mà tôi chưa từng nhìn thấy. Tất cả chúng tôi đều biết ơn khi Ulrix mời hẳn ta đi tham dự một chuyện chính sự nhưng hẳn hứa sẽ quay lại ngay. Họ đã may nhanh chóng trong khi hẳn ta đi vắng để hoàn thành xong những tay áo dài xinh xắn - lần này, ít nhất, tôi cũng có hai tay áo - nhưng vai của tôi vẫn bị để trần một cách có tính toán sao cho hình kavah phô ra.

“Các cô biết gì về hình móng vuốt và dây nho?” tôi hỏi.

Tất cả những người phụ nữ bỗng nhiên im bật. “Chỉ biết những gì mẹ chúng tôi kể cho chúng tôi nghe thôi.”

Effiera cuối cùng cũng nhỏ nhẹ nói. “Chúng tôi được dặn dò hãy trông chừng dấu hiệu đó, rằng đó là lời hứa hẹn về một ngày mới cho Venda -

móng vuốt tượng trưng cho sự nhanh chóng và mãnh liệt; dây nho tượng trưng cho sự chậm rãi và kiên định; cả hai đều mạnh mẽ như nhau.”

“Thế còn *Bài hát của Venda* thì sao?”

“Bài nào cơ?” Ursula hỏi.

Họ nói có hàng trăm bài hát của Venda, đúng như Kaden từng nói với tôi. Những bài hát được ghi chép đã bị hủy từ lâu lắm rồi nhưng chuyện đó không giết chết được lời hát của bà ấy trong ký ức và những câu chuyện, cho dù, bây giờ, chẳng mấy ai còn nhớ tới nữa. Ít nhất, họ cũng biết về móng vuốt và dây nho, và các thị tộc mà tôi đã gặp ở vùng đầm lầy hay cao nguyên cũng biết đến cái tên Jezelia. Trong thâm tâm họ, nỗi nghi ngại đang âm ỉ. Những đoạn bài hát của Venda lưu truyền vẫn còn đó, trong không trung, và bén rễ ăn sâu vào tiềm thức sâu sắc của họ. Họ đều biết chúng.

Tất cả những bài hát được ghi chép lại đều đã bị tiêu hủy. Ngoại trừ bài hát mà tôi đã có. Và ai đó cũng đã cố tiêu hủy bài hát đó.

Cánh cửa mở ra, và tất cả bọn họ đều giật mình, ngỡ sẽ thấy Komizar nhưng đó lại là Calantha.

“Komizar về trễ. Có lẽ một lúc thôi. Ngài ấy muốn các thợ may đợi ở phòng bên cạnh cho đến khi Ngài ấy cho gọi lại.” Đám phụ nữ lập tức làm theo chỉ dẫn và nhốn nháo mang theo cả ôm vải trên cánh tay đi sang phòng bên cạnh.

“Còn tôi thì sao?” tôi hỏi. “Tôi có phải đợi không, trong khi tôi đang bị kẹt cứng trong một chiếc váy đầy ghim nhọn cho đến khi Ngài ấy quyết định quay lại.”

“Có.”

Tôi găm gù một hơi thở bực bội.

Calantha mỉm cười. “Quá nhiều thù địch. Không phải là một sự chờ đợi khó chịu xứng đáng dành cho người mình yêu sao?”

Tôi nhìn cô ta, chán ngấy lời chế nhạo của cô ta, và định đáp lại vài lời cay đắng, nhưng đột nhiên, chưa ra khỏi môi, chúng đã bị thu hồi lại khi tôi nhìn chăm chăm vào cô ta. Cô ta luôn luôn cố gắng ghét bỏ tôi. Những lời của chính tôi xoay vòng trở lại quanh tôi. *Tôi nghĩ cô có chút ít quyền lực nhưng không biết làm gì với nó.* Một quyền lực mà cô ta e ngại vượt quá lên. Cô ấy giống như một con mèo hoang vờn quanh một cái hố, cố gắng tìm cách lấy miếng mồi mà không rơi vào bẫy.

Cô ta quay người đột ngột định bỏ đi, như thể cô ta biết tôi đã nhìn ra bí mật của mình.

“Chờ đã,” tôi nói, trong khi nhảy từ trên bậc xuống. Tôi chớp lấy cổ tay cô ta và cô ta trừng mắt nhìn bàn tay tôi như thể cử chỉ đụng chạm của tôi làm cô ta phải bối. Tôi nhận ra rằng, ngoài cú huých lạnh lùng vào lưng tôi, tôi chưa bao giờ thấy cô ta chạm vào bất cứ ai.

“Lý do mà cô giúp Komizar giết cha đẻ của mình là gì?” Tôi hỏi.

Làn da của Calantha vốn đã tái nhợt, nay càng trắng bệch ra. “Đó không phải là chuyện cô có thể hỏi.”

“Tôi muốn biết, và tôi biết cô muốn nói với tôi.”

Cô ta giật mạnh cổ tay mình ra. “Đó là một câu chuyện gớm ghiếc, công chúa ạ. Quá gớm ghiếc đối với đôi tai thanh nhã của cô.”

“Vì cô yêu anh ta phải không?”

“Komizar?” Một tiếng cười nhỏ bật khỏi môi cô ta. Cô ta lắc đầu và tôi gần như đã nhìn thấy điều gì đó mênh mang và cơn choáng váng chết lặng buột ra bên trong cô ta.

“Làm ơn đi,” tôi nói. “Tôi biết cô vừa giúp đỡ lại vừa cản trở tôi. Cô đang phải đấu tranh với điều gì đó. Tôi sẽ không phản bội cô, Calantha. Tôi thề.”

Không khí căng thẳng. Tôi nín thở, e ngại rằng chỉ cần cử động nhẹ nhàng nhất của tôi cũng sẽ đẩy cô ta ra xa lần nữa.

“Đúng, tôi yêu anh ấy,” cô ta thừa nhận, “nhưng không phải theo kiểu cách mà cô đang nghĩ.” Cô ta bước qua căn phòng và nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc lâu, rồi cuối cùng cũng quay lại và nói với tôi. Giọng cô ta lãnh đạm, trống rỗng như thể cô ta nói về một ai đó khác. Cô ta là con của Carmedes, một thành viên đội ngũ Rahtan. Mẹ cô đã từng là một đầu bếp trong Tòa Sanctum và đã qua đời khi cô ta còn nhỏ. Năm cô ấy mười hai tuổi, Carmedes tiếm quyền và trở thành Komizar đời 698 của Venda. Ông ta là một người đa nghi, thô bạo, tính khí nóng nảy nhưng cô ta đã cố để né tránh được hầu hết các cơn giận của ông ta. “Tôi lên mười lăm thì phải lòng một cậu trai cùng trong tộc Meurasi. Cậu kể những câu chuyện của thị tộc trong những thời đại khác, những vùng đất khác giúp tôi quên đi cuộc sống khổ sở của mình. Chúng tôi thận trọng giữ bí mật mối quan hệ chung và xoay xở như thế gần một năm trời như một kỳ tích.” Ngực cô ta phập phồng vài hơi thở chậm rãi trước khi tiếp tục. “Nhưng một ngày nọ, cha tôi bắt gặp chúng tôi ở cùng nhau trong chuồng ngựa của những người hầu. Ông ta chẳng việc gì phải bực tức cả. Ông ta rất ít quan tâm đến tôi, thế nhưng ông ta lại nổi cơn thịnh nộ điên cuồng.”

Cô ấy ngồi lên một chiếc ghế đầu dùng để may chiếc váy cưới và kể với tôi rằng, lúc đó Komizar bây giờ đang là Assassin. Hắn ta là một thanh niên mười tám tuổi, và hắn ta đã tìm thấy cả hai người bọn họ bê Bett máu giữa đồng rơm. Chàng trai đã chết, cô ta nửa sống nửa chết. Assassin đã bế xốc cô ta lên và gọi người chữa chạy cho cô ta. Những vết bầm tím đã tan đi, xương cốt đã lành lại, những mảng tóc bị xén đi đã mọc trở lại, nhưng có những thứ đã mất mãi mãi. Chàng trai và...”

“Con mắt của cô.”

“Cha tôi tới thăm tôi một lần trong suốt những tuần tôi nằm liệt giường đó. Ông ta nhìn xuống tôi và nói nếu tôi định làm điều gì như thế lần nữa, ông ta sẽ móc nốt con mắt kia của tôi và cả hàm răng nữa. Ông ta không

muốn có thêm bất kỳ kẻ khố rách áo ôm nào chạy qua Tòa Sanctum nữa. Khi tôi có thể bước đi trở lại, tôi đã đi tới chỗ Assassin, xòà bàn tay anh ấy ra, đặt chìa khóa phòng họp riêng của cha tôi vào đó và thể sẽ trung thành. Mãi mãi. Sáng hôm sau, cha tôi đã chết.”

Cô ta đứng dậy, vai so lại, trông như thể đã kiệt quệ sinh lực.

“Vậy nên nếu cô thấy tôi vừa thúc đẩy vừa cản trở, công chúa ạ, đó là bởi vì có ngày nào đó tôi thấy con người mà Komizar đã trở thành và ngày nào đó tôi nhớ lại con người đã từng là anh ấy.”

Cô ta quay đi và bước ra cửa nhưng tôi đã gọi với theo ngay khi cô ta mở cửa ra.

“Mãi mãi là quá lâu.” Tôi nói. “Khi nào thì cô nhớ ra cô đã từng là ai, Calantha?”

Cô ta khựng lại đột ngột mà không phản hồi, rồi đóng cửa lại sau lưng.

TÔI ĐÃ ĐỢI QUÁ LÂU ĐẾN NỖI TÔI HẦU NHƯ KHÔNG CHÚ Ý CỦA ĐẤY MỞ RA. Đó là Komizar. Ánh mắt của hắn ta đổ dồn lên chiếc váy trước tiên, rồi tới khuôn mặt tôi. Hắn đóng cửa lại và nhìn ngằm thêm một lúc lâu nữa.

“Đến lúc rồi sao,” tôi nói.

Hắn ta phớt lờ lời nhắc nhở của tôi, cứ thế tiến lại gần. Đôi mắt của hắn lướt khắp người tôi, âu yếm tôi theo những kiểu cách khiến mặt tôi nóng bừng lên.

“Ta nghĩ ta đã lựa chọn một cách đúng đắn. Màu đỏ hợp với cô.”

Tôi cố gắng hết sức để làm như không quan trọng lắm. “Tại sao vậy, Komizar, Ngài đang thực sự cố tỏ vẻ tử tế chăng?”

“Ta có thể tử tế, Lia, nếu cô cho phép ta.” Hắc ta bước lại gần hơn. Đôi mắt đắm đuối.

“Tôi sẽ gọi đám thợ may quay lại vào phòng chứ?” Tôi hỏi.

“Chưa,” hắc nói, sải bước tới gần hơn nữa.

“Cử động trong bộ váy đính bằng ghim thật không dễ dàng gì.”

“Ta không muốn cô cử động.” Hắc dừng lại trước mặt tôi và lướt ngón tay nhẹ nhàng xuống theo tay áo của tôi. Ngực hắc nhô lên theo hơi thở sâu có kiểm soát. “Cô đã tiến được một chặng đường dài từ chiếc váy vải bố mà cô mặc lúc mới đến.”

“Đó không phải là một chiếc váy. Nó là một cái bao tải.”

Hắc mỉm cười. “Quả đúng là vậy.” Hắc với tay lên tháo một chiếc ghim trên chiếc váy. Tấm vải ở trên vai rơi ra. “Thế này không phải tốt hơn sao?”

Tôi nổi điên lên. “Để dành lời dụ dỗ quyến rũ của Ngài cho đêm diễn ra đám cưới của chúng ta.”

“Ta đang tỏ ra quyến rũ à? Ta sẽ gỡ thêm một chiếc ghim nữa nhé?”

Tôi miễn cưỡng lùi lại một bước vì sợ câu nói đó sẽ cổ vũ hắc ta. Tôi cố gắng thay đổi chủ đề và chú ý thấy hắc đã thay đồ sang quần áo cưới ngựa. “Không có chuyện gì mà Ngài định làm ngay bây giờ sao? Nơi nào đó mà Ngài cần phải đến?”

“Không.”

Hắc ta bước tới, với lấy một chiếc ghim khác, nhưng tôi hất tay hắc ra. “Cô đang cố quyến rũ ta hay ép buộc bản thân phải thích ta? Vì chúng ta đã đồng ý trung thực với nhau, ta muốn biết trước để còn biết nên quyết định tiếp tục ra sao.”

Hắc ta chụp lấy cánh tay tôi và tôi nhắm mắt khi đầu nhọn của chiếc ghim chọc vào da thịt mình. Hắc kéo tôi lại gần, áp môi hắc vào tai tôi. “Tại sao cô dành hết tình yêu mến cho Assassin mà không phải cho vị hôn phu

của mình chứ?”

“Bởi vì Kaden đã không miễn ép tình cảm của tôi. Anh ta đã để tôi tự nguyện dâng hiến tình cảm cho mình.”

“Ta có chỗ nào không tốt với cô, Jezelia?”

“Ngài đã từng tử tế.” Tôi thì thào vào má hắn ta. “Tôi biết Ngài đã từng như vậy. Và Ngài cũng có một cái tên. *Reginaus*.”

Hắn ta giật lùi ra như thể tôi vừa tạt nước lạnh vào người hắn.

“Một cái tên thực sự,” tôi tiếp tục, cảm nhận được một lợi thế hiếm có. “Một cái tên do chính mẹ Ngài đặt cho.”

Hắn bước tới chỗ lò sưởi, ngọn lửa mới bùng lên trong hắc biến mất. “Ta không có mẹ,” hắc cau kỉnh.

Rõ ràng là tôi đã chạm đến một vài mạch máu ấm trong con người hắc ta.

“Thật là dễ dàng để tôi tin điều đó là sự thật,” tôi nói. “Phần nhiều giống như là Ngài được sinh ra bởi một con ác quỷ và một cái hốc mắt gỗ nào đó. Ngoại trừ việc tôi đã nói chuyện với người phụ nữ đã giữ anh lại khi mẹ anh cần nhả về chuyện anh được sinh ra trên đời này. Bà ấy nói rằng mẹ anh đặt tên cho anh trước khi trút hơi thở cuối cùng.”

“Chuyện đó có gì đặc biệt đâu, công chúa. Ta không phải là người Venda đầu tiên có mẹ qua đời trong khi sinh nở.”

“Nhưng nó là một cái tên. Một điều gì đó bà ấy đã làm cho Ngài. Tại sao Ngài từ chối được gọi bằng cái tên mà mẹ Ngài đã thốt ra trên môi như lời trăng trối cuối cùng?”

“Chính vì một cái tên chẳng có nghĩa lý gì cả.” Hắn ta phản bác. “Nó chẳng mang lại cho ta thứ gì! Ta chỉ là một đứa ma cà bông dơ dáy trên đường phố. Ta chẳng là cái thá gì cho đến khi trở thành Assassin. Cái tên đó mà có ý nghĩa gì ư? Có duy nhất một cái tên hay hơn cả. Komizar. Tại sao

phải bằng lòng với cái tên Reginaus, đây rầy như bụi bặm và chỉ để gọi tên trong khi có một cái tên khác mà chỉ một người duy nhất được mang thôi?”

“Đó là lý do mà Ngài đã giết Komizar đời trước? Chỉ vì một cái tên? Hoặc để báo thù cho trận đòn tàn nhẫn dội lên Calantha?”

Cơn giận của hắn ta lụi tắt và hắn ta nhìn tôi chòng chọc một cách thận trọng. “Cô ta kể cho cô sao?”

“Đúng vậy.”

Hắn ta lắc đầu. “Thế không giống Calantha tí nào. Cô ta chưa bao giờ nói về cái ngày hôm đó.” Hắn ta ném một khúc gỗ khác vào đồng lửa và nhìn chăm chăm vào ngọn lửa. “Ta mới mười tám tuổi. Còn quá trẻ để trở thành Komizar tiếp theo. Ta vẫn chưa thiết lập đủ các đồng minh. Nhưng ta khao khát vị trí đó. Mỗi ngày. Ta đã mừng tượng. *Komizar*.” Hắn tay xoay người và ngồi xuống thêm trước lò sưởi nhô cao. “Và rồi xảy ra chuyện của Calantha. Hầu hết các thành viên Hội đồng đều ưa chuộng cô ta. Lúc đó, cô ta là một bông hoa nhỏ xinh xắn nhưng họ không dám lại gần cô ta vì sợ Komizar. Cô ta đã bị hủy hoại sau trận đòn, sẹo chẳng chịt bên ngoài cũng như bên trong, nhưng nhiều người trong Hội đồng đã ưu ái tôi sau đó vì đã cứu mạng cô ta. Khi Calantha cam kết lòng trung thành của cô ta với ta, nhiều người trong Hội đồng cũng vậy. Những người không theo, ta thủ tiêu. Ta đã học được rằng để thiết lập được đồng minh, không chỉ thông qua lời gọi, mà phải tính kế bày mưu một cách cẩn thận.” Hắn ta đứng lên và đi tới gần tôi hơn. “Trả lời cho câu hỏi của cô, một mũi tên trúng hai mục đích. Báo thù trận đòn của cô ta cũng mang lại cho ta một cái tên mà ta khao khát.”

Hắn lạnh lùng xem xét chiếc váy thật kĩ càng. “Hãy bảo những người thợ may rằng một người sẽ hoàn thành chiếc váy,” hắn nói, và chốt ý kiến phê duyệt của mình. “Và, công chúa ạ, chắc cô cũng biết, nếu cô nhắc lại cái tên Reginaus thêm lần nữa, ta sẽ phải đến thăm bà đỡ không biết giữ mồm giữ miệng đấy. Cô hiểu chứ?”

Tôi gật đầu chắc chắn. “Tôi không biết ai mang cái tên đó?”

Hắn ta mỉm cười và rời đi.

Và tôi đã nói sự thật. Rõ ràng là cậu bé mang tên Reginaus đã chết lâu rồi.

Chương 51

“NGÀY MAI, TA SẼ CHUYỂN CÔ SANG MỘT CĂN PHÒNG GẦN KHU PHÒNG CỦA TA. Người hầu sẽ tới thu dọn đồ đạc của cô. Chỗ ở này sẽ thuận tiện hơn một khi đám cưới của chúng ta đã tổ chức xong xuôi.”

Thuận tiện. Da tôi sồn gai ốc. Tôi biết thuận tiện có nghĩa là gì.

Thật kỳ lạ khi mà tôi thấy thoải mái khi ở trong khu phòng của Kaden, nhưng đúng là vậy. Tôi biết Kaden ít ra thì cũng đáng tin trong một số chuyện - ngay cả khi anh ta say rượu bí tỉ. Khu phòng của anh ta cũng có một lối đi bí mật nữa. Tôi e rằng phòng mới của tôi chắc gì đã có.

Chúng tôi để lại ngựa cùng mấy người lính ở ngoài rìa của một bụi cây và Komizar đã dẫn tôi đi qua khu rừng. Những cái cây thân mảnh và san sát nhau nhưng tôi có thể thấy có một lối mòn chạy xuyên qua chúng. Đây là một điểm ghé thăm thường xuyên. Hẳn ta gọi nó là con đường riêng tư của mình. Sau vài phút đi bộ, hàng cây dừng lại, chúng tôi đã lên trên một đỉnh dốc bao quát cả một thung lũng mênh mông. Tôi nhìn chăm chăm, không chắc chắn lắm về những gì mà tôi đang thấy.

“Thật là hùng vĩ, phải không?”

Tôi nhìn hẳn ta, khuôn mặt của hẳn sáng bừng lên. Đây là nơi cảm xúc của hẳn ta đọng lại. Anh mắt của hẳn ta bỗng bệnh khắp thung lũng. Nó là một thành phố nhưng không có chút gì giống với thành phố mà chúng tôi vừa đi qua.

Nó là một thành phố của binh lính. Hàng ngàn người. Hẳn không để ý

rằng tôi không trả lời hẳn hay thậm chí lên tiếng mà đã bắt đầu chỉ trỏ các khu vực thuộc thành phố của hẳn một cách hệ thống như đã được lên danh sách.

Có những khu gậy giống chăn nuôi.

Có những xưởng luyện kim.

Có những lò rèn.

Có những xưởng đúc vũ khí.

Có những khu doanh trại quân đội.

Có những xưởng làm tên.

Có những xưởng đóng thùng.

Có những kho thóc.

Có những trận địa thử nghiệm.

Hẳn ta cứ say sưa kể mãi.

Tất cả đều là “có những”.

Thành phố trải dài tới tận đường chân trời.

Hẳn ta cứ miên man và miên man.

Tôi không cần hỏi những thứ đó để làm gì. Quân đội chỉ phục vụ hai mục đích - phòng vệ hoặc tấn công. Họ đã không ở đây nếu phải phòng vệ trước bất cứ điều gì. Không ai muốn bước chân vào trong lãnh thổ Venda. Tôi cố gắng nhìn xem những gì đang diễn ra ở khu thử nghiệm nhưng nơi đó quá xa. Tôi nheo mắt và thở dài. “Tất cả những gì mà tôi thấy từ đây là một thành phố khổng lồ. Chúng ta có thể nhìn gần hơn không?”

Hẳn vui vẻ dẫn tôi xuống một con đường mòn ngoằn ngoèo dẫn xuống đáy thung lũng. Tôi nghe tiếng quai búa rèn sắt ồn ã trên đe. Rất nhiều đe rèn. Tiếng vang rèn của thành phố xung quanh tôi, tiếng vang rèn của sự chuyên tâm và tính mục đích.

Hắn ta dẫn tôi đi giữa những người lính, và tôi thấy những khuôn mặt trẻ măng cả nam lẫn nữ, nhiều người ít tuổi như Eben.

Hắn ta bước đi nhanh nhẹn tới mức tôi không thể dừng lại để nói chuyện với bất kỳ ai trong bọn họ, nhưng hắn đảm bảo rằng họ biết tôi và tôi đại diện cho điều gì - một dấu hiệu cho thấy thánh thần ưu ái Venda. Những khuôn mặt trẻ măng của họ chuyển sang hiếu kỳ khi chúng tôi đi qua.

“Họ đông quá.” Tôi nói một cách ngu ngốc, nói với chính tôi nhiều hơn là nói với Komizar.

Độ bao la của thành phố này thật đáng kinh ngạc.

Những người lính tuần tra đang bị tàn sát. Họ đang che giấu điều gì đó. Điều gì đó trọng đại.

Đội này. Một đội quân lớn gấp đôi so với quân đội của bất kỳ vương quốc nào.

Hắn ta đưa tôi lên một con gò bằng phẳng nhìn ra toàn cảnh một dải thung lũng khác. Hào hẫm và thành lũy bao quanh nó. Tôi quan sát những người lính đẩy những thiết bị lớn tới giữa bãi trận địa cho đến khi họ bắt đầu sử dụng chúng. Tên bay với tốc độ chóng mặt, một vệt mờ lao vào trong không khí ngay khi một người lính quay tay quay. Cả một bức tường tên đều được bắn đi chỉ bởi một người. Nó không giống như bất cứ thứ gì tôi từng thấy.

Tiếp đó là một trận địa thử nghiệm khác. Và một thiết bị khác. Những vũ khí này đạt đến một độ phức tạp không tương ứng với đời sống thô tục, sơ sài của người Venda.

Hắn sốt sắng kéo tôi tới khắp chốn, và đó là trận địa thử nghiệm cuối cùng, nó khiến tôi đông cứng cả người vì sợ hãi. “Chúng là gì vậy?” Tôi hỏi. Tôi nhìn chăm chăm vào những con ngựa sọc vàng có chu vi lớn gấp đôi các con ngựa khác và cao khoảng 4 mét, đôi mắt màu đen của chúng hoang dại

với những lỗ mũi phả ra hơi nóng dữ dội vào trong bầu không khí lạnh lẽo.

“Brezalot,” hắn ta trả lời. “Chúng có tính khí khó chịu và không hay lắm nếu để cưỡi, nhưng chúng chạy đường thẳng và trực hướng khi bị kích động. Da của chúng dày dặn. Không có gì ngăn cản được chúng, Hầu như không có gì.”

Hắn ta gọi một người lính để xem một màn thể hiện. Người lính buộc một gói nhỏ lên lưng con ngựa và sau đó dùng một vật nhọn đánh vào phần thân sau của nó. Máu túa ra từ mông con ngựa, nhưng con ngựa chạy thẳng và đúng đường như Komizar đã nói, và ngay cả khi những người lính dọc bên trận địa trút mưa tên vào nó, đám tên cũng không thể xuyên qua lớp da dày của nó được, và con ngựa không dừng lại. Nó chạy thẳng băng qua trận địa, trực hướng giữa những đụn cỏ khô, rồi chợt có một một tiếng nổ đinh tai nhức óc, và một quả cầu lửa chói lòa. Cỏ khô bén lửa rơi lả tả như mưa. Những mảnh gỗ vụn cùng với thịt vụn của con ngựa cùng nhau rơi ục ịch xuống mặt đất. Giống như một nồi dầu bùng nổ thành một đám cháy nhưng tỏa ra sức mạnh gấp cả ngàn lần. Tôi chớp mắt, quá sốc đến nỗi sững sờ bất động.

“Không gì ngăn cản được chúng. Một con ngựa có thể hạ được cả một trung đội lính. Thật đáng ngạc nhiên về sức công phá khi kết hợp các thành phần với nhau. Bọn ta gọi nó là Chiến mã Tử thần.”

Băng giá lan dọc sống lưng tôi. “Ngài đã học cách kết hợp các thành phần như thế nào?” tôi hỏi.

“Nó vẫn ở ngay trước mũi chúng ta thôi.”

Hắn ta không cần phải nói thêm. *Những người chuyển tải kiến thức.* Đó là lý do tại sao họ âm thầm trong các hang động và hầm mộ. Họ đang mở khóa bí mật của Người xưa và đưa cho Komizar công thức hủy diệt Morrighan. Hắn ta đã hứa hẹn cho họ những gì để đánh đổi sự cống hiến của họ? Mảnh đất Morrighan của riêng họ? Cho dù là phần thưởng nào đi nữa, dù lớn hay

nhỏ, nó cũng không bao giờ đáng giá bằng những sinh mệnh sẽ bị mất đi.

CHÚNG TÔI LẠI ĐI TỚI NHIỀU TRẬN ĐỊA THỬ NGHIỆM NỮA, NHƯNG GIỜ TÔI HẦU NHƯ KHÔNG THẤY HỌ, và cố tưởng tượng ra xem có cách nào để bất kỳ một đội quân khác có thể chống đỡ nổi những gì mà tôi đã chứng kiến. Cuối cùng chúng tôi đã đứng ở căn cứ của năm tháp trữ lương thực có tường bằng thép sáng bóng, lóa lên dưới ánh mặt trời. Có những kho dự trữ lương thực khổng lồ ngay bên rìa thành phố trong tình trạng sẵn sàng sử dụng.

“Tại sao?” Tôi hỏi.

“Những đội quân vĩ đại hành quân với cái dạ dày của họ. Người và ngựa đều phải được nuôi ăn. Có gần đủ lương thực ở đây để duy trì một trăm ngàn lính hành quân.”

“Hành quân tới đâu?” Tôi hỏi, hy vọng rằng nhờ một số phước lành của thánh thần, có thể tôi đã sai.

“Cô nghĩ là tới đâu, công chúa?” Hấn ta hỏi. “Chẳng bao lâu nữa người Venda sẽ không chịu để cho người Morrighan thương hại nữa.”

“Một nửa số binh lính này là trẻ con.”

“Trẻ, nhưng không phải trẻ con. Chỉ có người Morrighan mới có cái quyền dung dưỡng trẻ em tới phính má một cách xa xỉ thôi. Ở đây, chúng buộc phải căng cơ và đổ mồ hôi như những bất kỳ người nào khác, làm phần việc của mình để góp phần vun đắp tương lai cho tất cả chúng ta.”

“Nhưng còn mất mát. Ngài vẫn sẽ mất người,” tôi nói. “Đặc biệt là những người trẻ tuổi.”

“Có lẽ sẽ tới một nửa bọn họ. Nhưng có một thứ mà Venda không thiếu,

đó là con người. Khi họ chết, họ sẽ vui mừng vì đã chết cho đại nghiệp, và luôn có nhiều người hơn để thế chỗ họ.”

Tôi đứng đó, chết lặng trước quy mô những kế hoạch của hắn. Tôi đã đoán bọn họ đang lên kế hoạch gì đó. Một cuộc tấn công vào một tiền đồn. Một kế hoạch nào đó. Nhưng không phải kế hoạch này.

Tôi kiếm tìm điều gì đó để nói nhưng tôi biết lời khẩn cầu của tôi chẳng ích gì ngay từ khi nó còn chưa ra khỏi đầu lưỡi. Tuy vậy, những lời đó vẫn tuôn ra, yếu ớt và đã bị chế ngự. “Tôi có thể thỉnh cầu cha tôi và các vương quốc khác. Tôi đã thấy Venda khó khăn như thế nào. Tôi có thể thuyết phục họ. Có đất đai màu mỡ ở Cam Lanteux. Tôi biết tôi có thể tìm ra một phương thức để các người định cư tại đó. Có những vùng đất tốt để canh tác. Đủ cho tất cả các người để...”

Tôi nắm lấy hai cánh tay anh ấy, buộc hắn ta nhìn tôi. “Không nhất thiết phải sử dụng cách này giữa các vương quốc.”

Một nụ cười yếu ớt thoáng bùng lên trên mặt hắn ta. “Đúng, công chúa của tôi, đúng thế. Chuyện vẫn cứ luôn như vậy và sẽ luôn luôn như vậy, chỉ có điều bây giờ là chúng tôi dùng sức mạnh quân sự để áp đảo họ.”

Hắn gỡ cái nắm tay của tôi ra, và ánh mắt hắn quay lại hướng vào thành phố, ngực hắn ta rướn lên, tầm vóc của hắn ta ngày càng lớn hơn trước mắt tôi. “Giờ, đến lượt ta, ngồi trên ngai vàng của Morrighan và thưởng thức những trái nho ngọt ngào trong mùa đông rồi. Và nếu có bất kỳ kẻ hoàng tộc nào sống sót sau cuộc càn quét, ta rất lấy làm hân hạnh khóa chân họ ở bên này địa ngục để giành giật với gián và chuột nếu họ muốn làm đầy cái dạ dày của mình.”

Tôi nhìn chăm chăm vào thứ quyền lực ám ảnh đang lấp lánh trong mắt hắn ta. Nó được bơm qua tĩnh mạch của hắn ta thay cho máu, và đập trong lồng ngực của hắn ta thay cho trái tim. Lời cầu xin thỏa hiệp của tôi chỉ là lời lảm nhảm bên tai hắn, một thứ ngôn ngữ đã bị xóa khỏi trí nhớ của hắn lâu

rồi.

“Chà?” hẳn ta hỏi.

Một tấm vóc vĩ đại hùng tráng đang tràn qua vùng đất này.

Một tấm vóc vĩ đại hùng tráng mới mẻ.

Tôi đã nói điều duy nhất tôi có thể nói ra. Những gì tôi biết là điều hẳn muốn nghe. “Ngài đã nghĩ đến mọi chuyện, Ngài Komizar. Tôi rất ấn tượng.”

Và nói với nỗi sợ hãi và sự u ám của tâm trạng.

Chương 52

RAFE

TÔI LẮNG VẮNG GẦN BẾP LỬA TRONG LỀU LỚN NUÔI ĐIỀU HẬU. Ulrix mang cho tôi ít đồ để thay đổi nhưng trong đó không có bất kỳ cái găng tay nào. Thế cũng được. Vậy tôi lại có cớ đứng đây với Sven, cũng đã “quên” đeo găng tay để vào khu lều lớn. Chúng tôi xem những người trông giữ huấn luyện điều hậu. Orrin đứng đối diện chúng tôi như một người canh chừng cẩn mật để phòng bất kỳ ai lại gần.

“Anh ấy có tám cái thùng trong một cái hang phía dưới dòng sông,” Sven thì thầm, mặc dù những người lính gác gần nhất đứng tận phía xa, sau lưng chúng tôi, ở bên kia của sân. “Anh ấy bảo anh ấy chỉ cần thêm bốn chiếc nữa.”

“Anh ấy định kiếm chúng bằng cách nào?”

“Người không muốn biết đâu. Chỉ có thể nói rằng, công lý Venda sẽ chẳng để lại cho anh ấy ngón tay nào hết.”

“Kỹ nghệ trộm cắp của anh ấy tốt nhất là không tì vết bởi anh ấy cần đủ các ngón tay để ghép cái mảnh đó an toàn.

“Anh ấy đã kiếm lấy những sợi thừng một cách trung thực, nhờ Công chúa và số tiền mà cô ấy đưa cho. Loại thừng anh ấy cần chỉ có thể tìm được ở chợ *Jehendra*, chỗ đó thì khó mà nâng được thứ gì, vậy nên tạ ơn thánh thần vì cô ấy chơi bài giỏi.”

Tôi nghĩ lại về ván bài và số máu mà tôi đã trào nghẹn khi tôi xem cô ấy

chơi. Vâng, tạ ơn thánh thần và các anh trai của cô ấy, cô ấy đã chơi giỏi.

“Jeb lợi dụng những bánh phân khô để ngụy trang trên đồng dây thùng ở đáy xe đẩy và lén chuyển đến cho Tavish.” Sven giơ tay gần đồng lửa và hỏi tôi về các thông lệ sinh hoạt trong Tòa Sanctum.

Tôi đã nói với anh ấy nhiều hơn những gì tôi biết được trong vài tuần qua - giờ đổi gác ở lối vào, có bao nhiêu lính trong hành lang vào bất kỳ thời điểm nào, khi nào thì Lia gần như chắc chắn không thể vắng mặt, các thống đốc có vẻ hòa nhã hơn những người khác, những người cạo cổ vai của họ một cách nặng nề, các Rahtan và Chievdar mà anh ấy đừng nên giơ lưng mình về phía họ và nơi tôi đã giấu vũ khí - ba thanh gươm, bốn chủy thủ, và một chiếc rìu chiến.

“Người chôn chĩa vũ khí ngay dưới mũi bọn họ ư? Một cái rìu chiến?”

“Chỉ cần nhấn nài thôi mà.”

Tôi không thể trách cứ anh ấy vì đã giấu cọt chua cay.

“Người ấy à? Nhấn nài?” Sven làu bàu.

Tôi không thể trách anh ấy vì sự giấu cọt của anh ấy. Tôi là người đã dẫn dắt họ vòng vèo với một kế hoạch nhiều sơ hở. Tôi nghĩ về vài ngày trước và tất cả những quãng thời gian và tôi phải nén lại những thôi thúc tự nhiên của mình, sự chờ đợi khổ sở khi tất cả những gì tôi muốn chỉ là hành động, nhấm nháp khoảnh khắc chiến thắng thỏa mãn đối lấy một đời bên Lia, tính toán từng bước đi và lời nói để đảm bảo nó mang lại cho cô ấy và chúng tôi cơ hội khả thi nhất. Nếu có một hình thức tra tấn nào đặc biệt dành cho tôi dưới địa ngục, thì chắc hẳn nó là cái này rồi.

“Đúng, *nhấn nài*,” tôi nói. Nó là một vết sẹo đau đớn như bất kỳ vết sẹo chiến trận nào khác. Tôi đã nói với anh ấy rằng Calantha và Ulrix là hai người canh chừng tôi chủ chốt và rằng không có gì lọt khỏi mắt Calantha, thế nên tôi có rất ít cơ hội xung quanh cô ấy nhưng sau khi hạ tôi đo ván vài

lần và thấy rằng tôi chỉ có những năm đám yếu ớt, Ulrix ngày càng chú quan rằng Phái viên là một kẻ không cần phải lo lắng nhiều. Cơ hội nảy ra, và tôi chậm chậm vứt những thứ vũ khí bị thất lạc vào trong những góc tối bị lãng quên, để sau đó lấy lại và chuyển sang một góc tối khác lần lần cho đến khi tôi đã cất được chúng ở nơi mà tôi chắc chắn không ai tìm thấy được.

“Không ai phát hiện mình mất vũ khí à? Ngay cả một cái rìu chiến ư?”

“Lúc nào chẳng có vài thanh gươm bỏ quên suốt những đêm muộn và những ván bài trong Tòa Sanctum. Khi những kẻ thua cuộc bắn loạn thần kinh, họ nốc thêm vào, và khi họ uống vào họ quên mọi thứ. Đến sáng ra, người hầu chuyển lại tất cả những thứ vũ khí bị bỏ lại đó cho xưởng đúc quân trang. Rìu chiến đó là một may mắn. Tôi thấy nó dựa vào quầy chuồng lợn nái trong một buổi dễ chịu hơn. Khi thấy dường như không có ai bị mất cái đó, tôi ném nó ra sau đồng cũi.”

Sven gật đầu tán thành như thể tôi vẫn là thiếu sinh quân do anh ấy phụ trách huấn luyện. “Thế còn đêm qua thì sao? Người có đánh hơi thấy sự nghi ngờ về trận so gươm không?”

“Tôi dò dẫm. Tôi thua cuộc. Vai tôi chảy máu trước. Đến giờ, đó là tất cả những gì họ ghi nhớ. Tất cả những kỹ năng dùng gươm đều bị chiến thắng của Kaden che phủ rồi.”

Chúng tôi thấy Orrin ở bên kia đồng lửa ra hiệu cho chúng tôi rằng ai đó đang tới, và chúng tôi ngừng nói chuyện.

“Chào buổi sáng, Thống đốc Oobraun. Cho chim ưng ăn chuột chẳng?”

Chúng tôi quay người lại. Đó là Griz. Anh ta nói tiếng Morrighan, thế mà trước đó anh ta bảo rằng anh ta không biết. Tôi nhìn Sven nhưng anh ấy không phản ứng gì. Thay vào đó cục sữa đông đó tái mặt lại.

Orrin và tôi đều biết có chuyện không hay rồi. Orrin bắt đầu rút gươm, nhưng tôi vẫy tay ra hiệu không cần. Griz mang hai thanh đoản kiếm và tay

anh ta nắm chặt chuỗi cả hai. Anh ta đứng quá gần Sven đến mức chúng tôi không thể nào nhúc nhích nổi một bước. Griz nhăn nhó, nhăm nháp phản ứng của Sven. “Sau hai mươi lăm năm vậy mà chiến tích trên khuôn mặt anh đó, tôi đã không nhận ra ngay lập tức nổi. Chỉ đến khi anh cất giọng nói, nó đã tiết lộ toàn bộ thân phận của anh.”

“Falgriz,” Sven cuối cùng cũng thốt lên, như thể anh ấy đang nhìn thấy một con ma. “Nhìn giống như anh cũng giành được một chiến tích xấu xí từ chân đến đầu. Và một một phần ruột khá lớn ở bên dưới.”

“Tâng bốc sẽ không giúp cứu được anh thoát khỏi chuyện này đâu.”

“Lần trước, nó đã cứu được đó thôi.”

Một nụ cười làm nhăn khóe mắt gã khổng lồ, bất chấp vẻ cau có trên đôi mày đầy sẹo của anh ta.

“Anh ta là người đã nói dối Komizar giúp tôi,” tôi nói.

Giriz ném cho tôi một cái trừng mắt. “Tôi không bao che cậu, đồ ẻo lả. Nói thẳng ra nhé. Tôi nói dối vì cô ấy.”

“Anh là gián điệp của vương quốc cô ấy sao?” Tôi hỏi.

Môi anh ta cong lại đầy ghê tởm. “Tôi là gián điệp cho vương quốc cậu, cậu đúng là đồ ngốc.”

Lông mày của Sven nhướng lên. Đây rõ ràng cũng là một bước phát triển mới đối với anh ấy.

Griz hất đầu về phía Sven. “Tất cả những năm tháng gắn bó với kẻ cục mịch này đã mang lại cho tôi một ít kiến thức về các triều đình, và rất nhiều hiểu biết về ngôn ngữ. Tôi không phải là kẻ phản bội vương quốc của chính mình nếu đó là những gì cậu đang nghĩ, nhưng tôi đã gặp người chiêu mộ của các người. Tôi cung cấp các thông tin vô dụng từ vương quốc này cho một vương quốc thù địch khác. Nếu các vị hoàng thân muốn vung tiền ra để theo dấu các đội quân, tôi vui lòng tuân mệnh. Chuyện đó đảm bảo cho

người thân của tôi khỏi chết đói.”

Tôi nhìn Sven. “Đây là người mắc kẹt chung với anh trong hầm mỏ?”

“Trong suốt hơn hai năm. Griz đã cứu mạng tôi,” anh ấy trả lời.

“Hãy nói cho đúng,” Griz gầm gừ. “Anh đã bảo vệ cái cổ của tôi, và cả hai chúng ta đều biết điều đó.”

Orrin và tôi liếc nhìn nhau. Không người nào trong số bọn họ vui mừng rằng họ đã được cứu mạng hay đồng ý về chuyện ai là người đã cứu mạng ai.

Sven chà đám râu mọc lởm chởm của anh ấy, quan sát Griz thật kĩ càng. “Vậy thì, Falgriz ạ. Chúng ta có vấn đề gì không?”

“Anh vẫn là một tên khốn chậm hiểu nhỉ,” Griz trả lời. “Có, chúng ta có vấn đề đấy. Tôi không muốn cô ấy rời đi và tôi đoán chắc rằng đó là lý do mà các người ở đây.”

Sven thở dài. “Chà, anh phần nào đúng đấy!” Anh ấy gật đầu về phía tôi. “Tôi ở đây chỉ là để “nặng cái con người tối dạ này, chỉ thế thôi. Anh có thể giữ cô gái lại.”

“Sao cơ?” Tôi nói.

“Xin lỗi, chàng trai. Lệnh của Đức vua. Có một đoàn hộ tống chờ ngay bên kia con sông.”

Tôi lao vào Sven, tóm lấy áo gi-le mặc trong của anh ấy. “Anh đã nói dối, đồ bẩn thỉu...”

Griz giật mạnh tôi ra khỏi Sven và ném tôi xuống đất. “Đừng gây rối với thống đốc mới của chúng ta, Phái viên.”

Các lính canh Tòa Sanctum bắt đầu chạy đến sau khi thấy tôi nhảy chồm vào Sven.

“Không quá giống một người cận vệ nhỉ, anh đấy.” Griz nói với Orrin, anh ấy đã không hề nhúc nhích để bảo vệ Sven. “Ít nhất, tỏ vẻ như là anh biết rõ mình đang làm nhiệm vụ gì đi chứ, hoặc là anh sẽ không tồn tại lâu

quanh đây đây.” Orrin rút gươm và nắm chắc với vẻ đe dọa ngay phía trên tôi. Griz ném cho tôi một cái nhìn cau có, cảnh cáo khác. “Chỉ để chúng ta đều hiểu nhau. Tôi không quan tâm liệu các anh có chết đuối dưới sông hay chiến đấu với nhau một cách vô nghĩa nhưng cô gái phải ở lại đây.” Và sau đó, chỉ nói với mỗi Sven. “Kỹ nghệ khâu vá được cải thiện rồi đây.”

“Cũng như kỹ nghệ khâu vá trên hộp sọ của anh thôi vậy.”

Sven và tôi nhìn nhau. “Chúng tôi đã có một rắc rối,” Griz dậm mạnh chân, bảo với toán lính gác tới gần hãy quay lại vị trí của họ, rắc rối đã được giải quyết, nhưng khi tôi nhìn anh ta bước đi, tôi lưu ý thấy Assassin đang đứng trong bóng tối của dãy cột. Anh ta đứng đó, không có đích đến rõ ràng. Chỉ quan sát chúng tôi. Và thậm chí sau khi Griz đã đi lâu rồi, anh ta vẫn tiếp tục nhìn về hướng chúng tôi.

Chương 53

NÓ ĐÃ XẢY RA KHI TÔI CỞI GIÀY RA. TIẾNG LENG KENG RỒN RANG THEO GÓT CHÂN CHẠM SÀN. *Đôi giày.* Tiếng thì thầm. Ký ức. Cảm giác ớn lạnh quen thuộc đọng trên vai tôi ngay khi tôi vừa nghe thấy tiếng bước chân. *Sùng kính và kiểm nén.*

Nó đột ngột ủa vào tôi một cách bạo liệt và tôi nghĩ tôi sắp nôn.

Tôi nhô người trên cái chậu vệ sinh trong phòng, một giọt mồ hôi ướt rỉ ra trên lông mày tôi.

Họ đã thay đổi mọi thứ chỉ trừ có đôi giày.

Tôi nuốt cái vị buồn nôn mằn mằn trên đầu lưỡi và nổi giận bùng bùng thay vào đó. Cơ giận bốc lên thành cơn thịnh nộ thúc đẩy tôi về phía trước. Tôi đi vòng qua các lính gác, dùng lối đi bí mật của mình. Nơi tôi định tới, tôi không thể mang theo người hộ tống.

LẦN NÀY KHI TÔI SẴI BƯỚC QUA HẦM MỘ VÀ RỒI ĐI XUỐNG hang động chứa hàng đồng sách đang chờ tiêu hủy, tôi không quan tâm đến tiếng ồn bước chân mình nữa. Khi tôi đến đó, không có ai ở trong căn phòng phân loại sách bên ngoài, nhưng căn phòng ở phía xa vẫn được thắp sáng mờ mờ. Tôi thấy ít nhất một dáng hình người mặc áo choàng bên trong, đang khom người với qua cái bàn.

Căn phòng bên trong cũng gần lớn bằng căn phòng đầu tiên với vài đồng sách riêng đang chờ chuyển đi để đốt bỏ. Có tám người mặc áo choàng ở bên trong. Tôi đứng ở lối vào, quan sát họ nhưng họ quá mải mê vào công việc nên đã không để ý thấy tôi. Mũ trùm đầu của họ được kéo lên, như một thông lệ biểu lộ tính khiêm tốn và lòng tận tụy, nhưng tôi biết mục đích của nó là để chặn tầm nhìn của người khác càng nhiều càng tốt nhằm giúp họ duy trì sự tập trung vào công việc gay go của mình. Công việc chết chóc của họ.

Vị linh mục mà tôi từng gặp ở mãi Terravin đã cảm thấy có điều gì đó không ổn, mặc dù ông không biết chính xác đó là điều gì. Tôi sẽ không nói chuyện với các vị linh mục khác về chuyện này. Họ có lẽ không thể hoàn toàn đồng ý về điểm đối trá của lòng trung thành. Bây giờ, tôi đã nhận ra rằng ông ấy đã cố cảnh báo tôi, nhưng nếu Komizar đã mua chuộc những người này ở đây bằng những hứa hẹn về của cải, Tôi cũng có thể xoay chuyển lòng tham của họ bằng những món vật báu lớn hơn.

Tôi nhìn xuống giày của họ, gần như bị áo choàng che khuất cả. Họ có vẻ lạc lõng ở nơi này nếu không phải đang nép mình sau những chiếc bàn bóng loáng.

Tôi đã chộp lấy một ôm lớn từ một trong những đồng thái loại khi tôi bước vào, và bây giờ tôi ném xuống đất. Các cú va đập lớn vang vọng khắp phòng, và các học giả cả đang ngồi và đang đứng đều quay lại nhìn tôi. Họ không hề tỏ ra hoảng hốt, thậm chí không ngạc nhiên, nhưng các học giả đang ngồi đã rời ghế để đứng lên cùng những người khác.

Tôi dừng lại trước mặt họ, khuôn mặt họ vẫn khuất trong bóng tối của chiếc mũ trùm đầu. “Ta sẽ mong đợi ít nhất một cái cúi đầu khể khàng từ các thần dân của Morrighan khi công chúa của họ cất lời với họ.”

Người cao nhất đứng ở giữa đã lên tiếng thay tất cả. “Tôi đã tự hỏi phải mất bao lâu để cô tìm thấy chúng tôi ở dưới đây. Tôi vẫn nhớ rất rõ những

chuyển đi lang thang của cô ở Civica.” Giọng ông ta mơ hồ quen thuộc.

“Hãy trưng bộ mặt phản bội của ông ra đi,” tôi ra lệnh. “Với tư cách là thành viên hoàng gia có vị trí cao nhất và duy nhất của ông tại vương quốc khốn khổ này, ta ra lệnh.”

Người cao lớn bước tới phía trước. “Cô không thay đổi một chút nào, phải không vậy?”

“Nhưng chắc tất cả các người đã thay đổi. Trang phục mới của các người rõ ràng là đơn điệu hơn.”

Ông ta thở dài. “Đúng, tôi thực sự nhớ những chiếc áo choàng lụa thêu của chúng tôi, nhưng chúng tôi buộc phải bỏ chúng lại phía sau. Những cái áo này thực dụng hơn ở nơi này.”

Ông ta đẩy chiếc mũ trùm ra phía sau, và bụng tôi quặn thắt lại, muốn nôn ọe. Ông ta là gia sư năm tôi lên mười tuổi, Argyris. Từng người một, những người khác cũng kéo mũ ra sau. Những người không chỉ là các học giả bất kỳ từ các vùng xa xôi nào đó. Họ là một nhóm tinh tuệ nội bộ, do chính Học giả Hoàng gia đích thân đào tạo. Trợ lý thứ hai của Học giả Hoàng gia, ngọn đèn chủ đạo, gia sư năm tám tuổi và gia sư năm năm tuổi của tôi, thủ thư, hai gia sư của các anh trai tôi, tất cả các học giả đã rời bỏ vị trí từng nắm giữ mọi vị trí liên quan đến học thuật trên khắp lãnh thổ Morrighan. Bây giờ tôi biết nơi mà thực sự họ đã tới và có lẽ tệ hơn, tôi đã sớm biết từ trước rằng họ không đáng tin tưởng. Trở lại Civica, tôi đã cảm thấy lo âu trước sự hiện diện của họ. Những học giả này là những người mà thông thường tôi ghét cay ghét đắng, những người luôn khiến tôi khiếp đảm, những người nhồi nhét Thánh văn vào đầu chúng tôi cùng tất cả vẻ uyển chuyển của một con bò đực mà không hề có một chút nào sự dịu dàng hay chân thành như tôi nghe thấy trong giọng hát của Pauline mỗi khi cô ấy ngân lên bài kinh tưởng nhớ. Những con người này, đứng trước mặt tôi, đã xé nát các văn bản thành những mảnh vụn lịch sử rách bươm.

“Komizar đã hứa hẹn gì để các người quay lưng lại với đồng bào quê hương của chính mình?”

Argyris mỉm cười với vẻ ngạo mạn như tôi vẫn còn nhớ từ những ngày khi ông ta còn nhòm qua vai tôi, trách móc tôi về khoảng cách của các chữ tôi viết. “Chính xác thì chúng tôi không phải là những kẻ phản bội, Arabella. Chỉ đơn giản, chúng tôi được phái đến chỗ Komizar theo lệnh của Vương quốc Morrighan.”

“Đồ dối trá.” Tôi cười khinh bỉ “Cha ta sẽ không bao giờ phái đến vương quốc này bất cứ thứ gì, càng không bao giờ phái các học giả đến...” Tôi nhìn vào đồng sách xung quanh mình. “Giờ, các người đang nghiên cứu mối đe dọa mới nào đây?”

“Chúng tôi chỉ đơn thuần là các học giả, thừa công chúa, và đang làm những gì chúng tôi phải làm,” Argyris trả lời. Ông ta và các học giả khác cùng nhìn nhau bật cười tự mãn.

“Người ta làm gì với những phát kiến của chúng tôi không còn là việc của chúng tôi nữa. Chúng tôi đơn giản là giải mã thế giới mà những cuốn sách này đang nắm giữ, thế thôi.”

“Không phải mọi thế giới. Các người đốt hết đồng sách này đến đồng khác trong bếp lò Tòa Sanctum.”

Ông ấy nhún vai. “Vài văn bản không hữu dụng như những loại khác. Chúng tôi không thể chuyển ngữ tất cả.”

Cái cách mà ông ta nhấn nhá từ ngữ và biện hộ cho các học giả khỏi tội phản quốc khiến tôi nhức nhối đến muốn xé toạc lưỡi ông ta ra, nhưng tôi tự kiềm nén. Tôi vẫn cần những câu trả lời. “Không khi nào là cha ta, người không phái các người tới Venda. Ai đã làm việc này?” Tôi cắn vắn. Họ chỉ nhìn tôi như thể tôi vẫn là người mà duy nhất họ chịu trách nhiệm và cười khẩy.

Tôi dần bước vượt qua họ, đẩy họ ra khỏi đường đi, phớt là sự giận dữ đầy cảm phẫn của họ và đi tới chiếc bàn nơi họ đang làm việc. Tôi sục sạo giữa đồng sách vở và giấy tờ, cố gắng tìm ra một vài bằng chứng cho thấy ai là người đã phái họ đến đây. Tôi mở một cuốn sổ cái ra, thì có một cánh tay choàng áo hồ hững vươn qua và sập cuốn sổ lại.

“Tôi nghĩ là dừng, thưa công chúa.” Ông ta nói, hơi thở của ông ta nóng hổi bên tai tôi.

Ông ta ép quá sát, tôi gần như chỉ cần xoay người là thấy được đó là ai. Ông ta dồn tôi dựa vào cái bàn không cựa quậy được và mỉm cười, chờ biểu hiện công nhận lộ ra trên mặt tôi.

Quả thực là như vậy.

Tôi không thở nổi.

Ông ta với tay lên, chạm vào cổ tôi, sờ vào vết màu trắng nhỏ nơi tên thợ săn tiền thưởng đã xía vào. “Chỉ có một vết khía thôi sao?” Ông ta nhú mày. “Ta biết lẽ ra ta nên cử một ai đó khác. Cái mũi hoàng tộc nhạy cảm của cô có lẽ đã đánh hơi ra hắc đang tới từ cách xa một dặm.”

Chính là người xà ích trên sân chuồng ngựa. Và bây giờ tôi đã chắc chắn, vị khách ở quán trọ mà Pauline từng nhắc tới với tôi là ai. *Cô đã không thấy anh ta sao? Anh ta bước vào ngay sau hai người kia. Một người gầy nhằng, một gã lôi thôi. Hắc nhiều lần ở trong tầm mắt cô rồi nhưng là nhìn nghiêng.*

Và cũng là gã thanh niên lôi thôi mà tôi từng thấy một đêm nọ cùng với Đại pháp quan.

“Garvin, vinh dự phục sự Người,” ông ta nói, cùng với cử chỉ cúi đầu thượng lưu giả tạo. “Thật thú vị khi quan sát thấy những bánh răng đang xoay tròn trong đầu cô.”

Ở ông ta không có điểm gì nổi bật. Thân hình vừa phải, tóc lòa xòa màu tro. Ông ta có thể hòa lẫn vào bất cứ đám đông nào.

Điều khiến tôi ấn tượng không phải là vẻ bề ngoài của ông ta. Chính là biểu hiện thẳng thốt của Đại pháp quan khi tôi vấp vào ông ta và hai học giả trong góc tối tĩnh lặng dưới mái cổng phía đông. Tôi lỗi ngập tràn trên khuôn mặt họ nhưng tôi đã không để ý đến, cho tới sau này. Đó là nửa đêm, và tôi lén vào sau một trận bài, và bởi thế tôi đã quá mải bận tâm tới chuyện bản thân tôi có thể bị phát hiện hơn là đặt câu hỏi đối với hành vi kỳ quặc của họ.

Tôi trừng mắt nhìn ông ta. “Chắc hẳn Đại pháp quan thất vọng biết nhường nào khi thấy ta chưa chết.”

Ông ta mỉm cười. “Tôi đã không gặp ông ta nhiều tháng rồi. Như tôi biết, ông ấy nghĩ rằng cô đã chết. Thợ săn của chúng tôi chưa bao giờ thất bại và Đại pháp quan cũng được tin rằng Assassin đang lần theo vết cô nữa. Nên chẳng mấy bần khoản về chuyện ai đó sẽ kết liễu cô. Cứ chờ cho tới khi ông ấy biết sự thật vậy.” Ông ta lục khục cười. “Nhưng chuyện thù dật về tội phản bội có tầm cỡ lớn hơn của cô đối với Morrighan khi cưới Komizar có lẽ có lợi cho mục đích của ông ta hơn bao giờ hết. Làm tốt lắm, thưa công chúa.”

Mục đích của ông ta? Tôi nghĩ tới tất cả những món trang sức bằng đá quý làm đẹp cho các đốt ngón tay của Đại pháp quan. Những món quà, ông ta đã gọi chúng như vậy. Ông ta đã nhận lại được gì khi giao những xe chở rượu và biệt phái các học giả tới chỗ Komizar? Một vài món đồ trang trí lấp lánh cho những ngón tay của ông ta hầu như không đáng với cái giá phải trả cho tội mưu phản. Liệu đó có phải là một mưu đồ chiếm đoạt quyền lực cao hơn không? Komizar còn hứa hẹn với ông ta gì nữa?

“Ta muốn nói với Đại pháp quan là đừng tiêu xài của cải của mình trước khi ông ta thực sự nắm được chúng trong lòng bàn tay tham lam của ông ta. Ta nhắc cho người rõ, ta vẫn chưa chết.”

Garvin bật cười, và khuôn mặt ông ta lơ mờ sát bên tôi. “Ở đây ư?” Ông

ta thì thâm. “Vâng, ở đây cô sống cũng như chết thôi. Cô sẽ không bao giờ thoát khỏi đây - ít nhất thì là thoát khỏi đây mà vẫn còn sống.”

Tôi cố gắng đẩy ra để thoát khỏi ông ta, nhưng ông ta đã ghì chặt tôi vào cái bàn.

Ông ta không phải là một người đàn ông to lớn, nhưng ông ta dẻo dai và bền bỉ. Tôi nghe thấy tiếng cười khẩy của các học giả, nhưng tôi chỉ có thể nhìn thấy những cọng râu lởm chởm trên cằm Garvin và cảm thấy đùi ông ta áp sát vào đùi của tôi.

“Ta cũng nhắc cho người nhớ, mặc dù ta có thể là tù nhân của Komizar nhưng ta cũng là hôn thê của Ngài ấy nữa, nên, trừ khi ông muốn thấy bộ da mỏng manh của mình bị muối chua trên đĩa bàn ăn, ta có lẽ khuyên ông nên bỏ tay ra ngay bây giờ.”

Nụ cười của ông ta tắt ngấm, và ông ta bước sang một bên. “Hãy tiếp tục con đường của cô, và tôi khuyên cô không nên đi theo con đường này nữa. Những hầm mộ này có nhiều quặng bị lãng quên và nguy hiểm. Người ta có thể dễ dàng bị lạc lối vĩnh viễn.”

Tôi lướt qua ông ta và các học giả, ném hết cay đắng từ sự phản bội của họ, nhưng khi đã cách đó vài thước, tôi dừng lại và từ từ quan sát họ kĩ lưỡng.

“Cô định làm gì vậy?” Argyris hỏi.

“Ghi nhớ từng khuôn mặt của các người và trông các người ra sao vào đúng lúc này - và tưởng tượng ra các người trông sẽ ra sao một năm sau kể từ lúc này khi các người đối mặt với cái chết. Bởi vì như các người đã biết rất rõ, ta thực sự có năng lực, và ta đã thấy từng người trong số các người chết.”

Tôi quay người lại và bỏ đi, không nghe thấy tiếng xáo trộn hay tiếng thì thầm theo gót chân nữa.

Đó là lần thứ hai trong vòng chưa đầy một giờ tôi đã “bóc mẽ” được

một trò giả dối.

Có lẽ.

Bởi vì trong một giây ngắn ngủi lạnh giá, tôi đã thấy từng người bọn họ đang lơ lửng dưới một sợi dây thừng.

Chương 54

TÔI NGỒI TRÊN MỘT CHIẾC GHẾ GỖ DÀI GẦN KHU CHUÔNG TRẠI CỦA NHỮNG NGƯỜI HẦU, đắm đắm nhìn một cái lông vũ đang xoay tròn trên nền đất; bàn chân và những ngón chân tôi tê liệt, suy nghĩ của tôi từ giận dữ bùng lên thành mất niềm tin. Những bí mật ở quê nhà, những bí mật trong các hang động. Lừa dối không biên giới.

Bí mật. Đó là những gì mà tôi đã thấy trong đôi mắt thẳng thốt của Argyris và cảm thấy tức ngực khi tôi đi qua các hang động. Một bí mật nguy hiểm.

Một bóng người đi tới từ phía xa đập vào mắt tôi. Anh ta bước tới phía tôi.

Kẻ phản bội tối thượng.

Anh ta đứng cách tôi vài bước chân, lưu ý một vài thứ thiếu vắng. “Người hộ tống cô đâu rồi?”

Tôi không trả lời.

“Tôi tìm cô khắp nơi.” Anh ta nói. “Cô đang làm gì ở đây? Trời lạnh như băng.”

Đúng là lạnh thật.

“Chúng ta có thể nói chuyện không?” anh ta hỏi.

Tôi chăm chú nhìn Kaden, đôi mắt của anh ta ấm áp và dò hỏi. Kaden muốn điều đình. Hãy làm mọi chuyện tốt đẹp hơn, giống như chúng tôi đang đi bộ trên một đồng cỏ sau một tràng đả kích say xỉn của anh ta. Kaden

mang đến cho tôi một giỏ bánh nhân táo. Kaden ôm lấy tôi khi tôi chứng kiến anh trai tôi chết, nói rằng anh ta lấy làm tiếc biết bao. Kaden với đôi mắt trầm tĩnh của anh ta. Về điểm tĩnh để đánh lừa người khác của anh ta. Sự bội phản hủy diệt của anh ta.

Anh ta nhìn chăm chăm vào đầu gối run rẩy của tôi.

Tôi không phải là người đã phản bội anh ta.

“Lia?” anh ta gọi như thể đang thử độ nhiệt độ của nước. *Lia, đến gần cô có an toàn không?*

“Anh biết mà.” Tôi nói. Đầu gối tôi bật lên. Tay tôi run rẩy. “Anh vẫn luôn biết.”

Anh ta bước một bước thận trọng về phía trước. “Cô đang...”

Tôi lao vào anh ta, đập vào người anh ta bằng tay, đánh anh ta khi anh ta thoái lui từng bước một, cố né những cú đòn của tôi. “Đừng giả vờ như anh không biết! Anh đã diễn trò suốt thời gian qua, liên tục nói với tôi rằng anh đang cứu mạng tôi trong khi anh lập kế hoạch tiêu diệt từng người mà tôi yêu thương! Anh Walther, chị Greta vẫn không đủ sao? Giờ là cả các anh trai khác của tôi? Dì Berdi? Pauline? Gwyneth?” Tôi dừng lại ngay trước anh ta và trừng trừng nhìn. “Anh muốn đuổi cùng giết tận đến người Morrighan cuối cùng!”

Vai anh ta co rụt lại. “Cô đã thấy quân đội.”

Tôi nhìn trả lại cái nhìn lãnh đạm của anh ta, “Tôi đã thấy quân đội.”

Anh ta yên lặng một hồi và rồi anh ta bật trả lại, tay anh ta khoát lên trong không khí như thể nó có khả năng gạt đi lời buộc tội của tôi. “Thế thì sao? Morrighan và Dalbreck cũng có những kẻ đối địch của mình. Quân đội của chúng tôi không để giết người. Chỉ những kẻ áp bức chúng tôi thôi.”

Tôi nhìn anh ta không tin nổi. Anh ta thực sự tin điều đó ư?

“Và tôi chắc rằng số đó bao gồm cả cha anh, một quý ngài dòng dõi.

Ông ta có lẽ là người đứng đầu danh sách của anh.”

Anh ta đã không trả lời nhưng hàm anh ta nghiêng chặt lại.

“Vậy ra đó là mục đích mà anh theo đuổi bấy lâu nay. Báo thù. Anh hận thù cha mình đến độ anh muốn giết hết những người còn đang thở ở Morrighan.”

“Chúng tôi sắp hành quân trên đất Morrighan, Lia. Chúng tôi sẽ thay thế toàn bộ giới cai trị ở đó và số đó có bao gồm cha tôi và đúng, ông ấy có lẽ sẽ chết?”

“Có lẽ?”

“Tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Tôi không biết kiểu chiến đấu nào mà chúng tôi sẽ phải đối mặt. Với quân số của chúng tôi, nếu bọn họ khôn ngoan thì nên hạ vũ khí, nhưng nếu không, thì đúng là vậy, ông ta và những người khác sẽ chết.”

“Dưới tay anh.”

“Cô là người thích hợp để nói chuyện về việc báo thù đấy. Sau cái chết của Walther và Greta, cô chẳng đeo đuổi chuyện báo thù khôn nguôi đó là gì, cô nói với tôi rằng bất kể cô làm gì đi chăng nữa thì vẫn là chưa đủ. Mắt cô rực lửa báo thù mỗi lần cô nhìn thấy Malich.”

“Nhưng tôi không lên kế hoạch giết cả một vương quốc để báo thù.”

“Chuyện sẽ không diễn ra theo cách đó. Komizar và tôi đã thỏa thuận rằng...”

“Anh có một thỏa thuận với Komizar?” Tôi cười lớn. “Anh thật tuyệt biết bao. Đúng, chúng ta đều có thỏa thuận của mình với hãn ta. Đại pháp quan, Phái viên, tôi. Hãn ta dường như rất giỏi thỏa hiệp các thỏa thuận. Anh từng chế nhạo tôi vì không biết cả biên giới của vương quốc mình. Tôi xấu hổ bởi sự thật đó, nhưng sự thiếu hiểu biết của tôi có là gì so với anh đâu. Tôi chắc dì Berid, Gwyneth và Pauline cũng thấy nhẹ nhõm lắm khi biết anh đã

có một thỏa thuận.”

Tôi xoay người và bỏ đi.

“Lia,” anh ta gọi với theo tôi, “Tôi hứa với cô, tôi sẽ không để dì Berdi, Pauline và Gwyneth bị mất một sợi tóc nào.”

Tôi ngừng lại. Nhưng không xoay người, chấp nhận lời hứa của anh ta chỉ với một cái gật đầu rồi tiếp tục đi tới, và mặc dù tôi không chắc anh ấy có thể đưa ra một lời tuyên bố như thế, tôi vẫn bám lấy nó như một hy vọng nhỏ nhoi. Thậm chí nếu Rafe và tôi không thể làm điều đó, có lẽ Kaden sẽ nhớ lời hứa của anh ấy với tôi.

Trên đường về phòng mình, tôi tranh thủ tới hàng động. Đây rồi. Đôi khi cũng phải mất một lúc mới hiểu được sự thật đang thì thảo sau lưng. Tôi cảm thấy như đang trở về thời gian trước, khi lên vào phòng nghiên cứu của Học giả Hoàng gia. Chỉ là lần này, tôi lấy đi thứ gì đó mà không để lại lời nhắn nào.

*Và thế là Morrighan dẫn những người sống sót băng qua những vùng hoang dã.
Lặng nghe thánh thần, lần theo con đường an toàn.
Đến cuối cùng họ đã tới được một chốn,
Một nơi mà trái cây trĩu nặng to bằng nắm đấm treo trên cành,
Morrighan quỳ gối xuống, trào nước mắt,
Tạ ơn, và thốt thức hát bài kinh tưởng nhớ,
Cho tất cả những người đã mất trên đường tới đây,
Và Aldrid quỳ xuống bên cạnh cô ấy.
Tạ ơn thánh thần vì đã có Morrighan.*

– Sách Thánh văn Morrighan, Chương V

Chương 55

MỘT LẦN NỮA TÔI LẠI MỘT MÌNH VÀ LẠNH CÓNG, LÒ SỬỞI TRONG phòng trưng bày đã lụi thành tro nguội từ lâu. Tôi đã nghe tiếng họ gọi ở bên ngoài, *Jezelia. Kể một câu chuyện đi, Jezelia.* Căn phòng bừng lên sắc hồng lúc chạng vạng.

Hắn đã phơi bày tất cả khá rõ ràng.

Bây giờ đến lúc rồi. Cô sẽ nói những lời tôi muốn cho. Nhìn những thứ này xem. Làm những việc này đi.

Tôi sẽ là con rối của hắn.

Thành phố quân sự của hắn bỗng bệnh trong hình dung của tôi và rồi Civica, bị phá hủy thành tro bụi, tàn tích của tòa thành chĩa ra như những cái răng gãy lởm chởm nơi đường chân trời, những đám khói mù mịt, mẹ tôi - một vũng nước nhỏ giữa đám gạch vụn, sứt sùi, cô quạnh, vò đầu bứt tóc. Tôi chớp mắt liên tục, cố gạt đi những hình ảnh đó.

Cô ấy đang tới.

Ngôn từ dồn nén, trào dâng và nóng ấm trong lồng ngực tôi.

Tôi nghe tiếng bước chân của Aster. Bước chân của cô bé có sức nặng riêng biệt mà tôi đã quen thuộc rồi, một âm thanh khiêu vũ cùng nhu cầu và hy vọng, một âm thanh cổ như những tàn tích xung quanh tôi. Cô ấy đang tới. Họ đang tới. Nhưng giờ có nhiều tiếng bước chân hơn, dồn dập. Quá nhiều. Ngực tôi thắt lại và tôi ngồi xuống bệ trước lò sưởi, nhìn xuống sàn nhà, cố gắng phân định rõ xem những âm thanh đó đang tới từ đâu. Sảnh?

Lối đi bên ngoài? Đường như thế là chúng bao vây lấy tôi.

“Miz? Chị đang làm gì ở đây vậy. Lò sưởi bị sao vậy? Chị sẽ lạnh chết mất, nếu ở trong đây mà không có áo choàng.”

Tôi nhìn lên, phòng trưng bày đông nghịt. Aster đứng cách tôi có vài bước, nhưng sau lưng cô bé là một trăm, một ngàn con người bằng cát bụi, cả một thành phố khác trải rộng ra. Phòng trưng bày không còn tường bao, không còn điểm cuối, một chân trời vô tận, hàng nghìn thế hệ đang chờ đợi, đang dõi theo, đang kéo lại gần, và đang đứng giữa họ, chỉ cách lưng Aster một sải tay là Venda.

“Họ đang đợi chị, Miz. Ở bên ngoài. Chị không nghe thấy tiếng họ à?”

Tóc tôi bỗng bồng bềnh nhẹ trên vai; gió ve vẩy thổi vào trong phòng trưng bày, vờn quanh, cù vào cổ tôi.

Siarrah (Thánh nữ)

Jezelia.

Tiếng họ cất lên, cắt ngang gió, tiếng than khóc của những người mẹ, người chị, người con gái của nhiều thế hệ đã qua, cùng là tiếng nói mà tôi đã nghe thấy trong thung lũng khi chôn cất anh trai mình, lời kinh tưởng nhớ xé trời xa xăm, tưới máu cả mặt đất. Những lời cầu nguyện không được dệt bằng mỗi âm thanh mà là cả các vì sao, cát bụi và vô vàn thế nữa.

Có, tôi có nghe thấy tiếng họ.

“Aster,” tôi thì thầm, “quay người lại và nói cho chị biết em nhìn thấy những gì?”

Cô bé làm như tôi bảo rồi lắc đầu. “Em thấy một cái sàn nhà cực lớn đang cần một cái chổi cứng.” Cô bé cúi xuống và nhặt một miếng vải đỏ mà thợ may bỏ lại. “Và cái này bị sót lại ở đây.”

Cô bé mang miếng vải vụn cho tôi, đặt những sợi chỉ tả tơi vào nắm tay của tôi.

Và rồi phòng trưng bày lại là phòng trưng bày như cũ, các bức tường kiên cố, hàng nghìn người biến mất. Tôi giữ tấm vải trong nắm tay.

Mọi cách thức đều thuộc về thế giới. Điều kỳ diệu và cũng là điều mà chúng ta chưa hiểu được.

“Chị ổn chứ, Miz?”

Tôi đứng lên. “Aster, em có thể mang áo choàng lại giúp chị không? Sân thượng của phòng trưng bày sẽ cho chị một tầm nhìn hướng ra quảng trường tốt hơn.”

“Không phải bức tường đó đâu, Miz.”

“Tại sao không?”

“Đó là bức tường họ nói,” giọng cô bé hạ thấp xuống thành một lời thì thầm, “họ nói đó là bức tường mà phu nhân Venda đã ngã từ trên cao xuống.” Con bé nhìn quanh như thể đang mong sẽ thấy linh hồn lẫn khuất của bà ấy.

Tiết lộ này khiến tôi do dự và tôi đẩy cửa mở ra sân thượng. Bản lề kêu rít lên lời cảnh báo của riêng chúng. Bức tường bên ngoài dày và thấp, cũng giống như bất kỳ bức tường nào khác trong Tòa Sanctum. “Chị không ngã đâu. Aster. Chị hứa.”

Hạt cườm trên khăn của Aster leng keng khi cô bé gật đầu và rồi cô bé chạy ra phía cửa.

TÔI CUỐN ÁO CHOÀNG LẠI QUANH MÌNH CHO KÍN GIÓ KHI TÔI ĐÃ NGỒI CỐ ĐỊNH TRÊN TƯỜNG. Sân thượng phòng trưng bày rộng rãi và nhô ra ngoài quảng trường. Tôi đọc bài kinh tưởng nhớ trước tiên.

*Để lịch sử không bao giờ lặp lại,
Những câu chuyện sẽ được lưu truyền
từ cha sang con, từ mẹ cho con gái
và cho tất cả những người anh em hay chị em của Venda,
cho tất cả, không chỉ một thế hệ,
lịch sử và sự thật đã mất đi mãi mãi.
Hãy lắng nghe những câu chuyện về lòng trung thành,
Những lời thì thầm của vũ trụ,
Những sự thực theo gió cuốn bay.*

Tôi đã nói với họ về lòng dũng cảm, về nỗi buồn và hy vọng, về những điều nhìn thấy và nghe thấy trong tâm tưởng, về tin tưởng và ngôn ngữ của hiểu biết đã chôn vùi sâu cùng với họ, một cách thức cổ xưa như chính vũ trụ. Tôi đã nói với họ về những gì vẫn tiếp tục, những gì vẫn còn lại, và những con rồng đang thức giấc.

*Vì chẳng chúng ta không những phải sẵn sàng
Đối phó với giặc ngoài,
Mà còn chống chọi với thù trong,
Và thế nên sẽ phải vậy,
Những người chị em của trái tim tôi ơi,
Những người anh em của tâm hồn tôi ơi,
Gia đình của thịt xương tôi ơi,
Cho mai sau và mãi mãi.*

Một tiếng cho mai sau và mãi mãi trầm đục của đám đông bay đến tai

tôi, và họ bắt đầu tản ra để về lại với hơi ấm nhà họ. “Và cầu cho thánh thần ngăn cản những kẻ hiểm độc tránh xa các người,” tôi tự thì thầm với chính mình.

Tôi đang vén gọn áo choàng để xuống khỏi bậc tường thì đột nhiên cơn gió nhẹ lặng đi. Thế giới trở nên yên lặng, bức bối một cách lạ thường, và những bông hoa trắng bắt đầu rơi từ trên trời xuống. Nó phủ lên lan can, đường phố và phủ vào lòng tôi bằng một màu trắng xóa lấp lánh khi nó trôi xuống theo những vòng tròn lười biếng, kỳ diệu. Tuyết. Nó là một chiếc lông vũ mềm mại, mát lạnh lướt qua má tôi, đúng như lời dì Bernette đã mô tả. Khi những bông tuyết nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay đang mở rộng của tôi, ngực tôi bắt đầu dâng lên một nỗi nhớ đau đáu về quê nhà. Mùa đông đã ở đây rồi. Có cảm giác như một cánh cửa đang sắp đóng sập lại.

Chương 56

KADEN

TÔI ĐI BỘ CÙNG KOMIZAR DỌC THEO LỐI ĐI MEN TƯỜNG CỦA TÒA THÁP JAGMOR. Malich, Griz và hai đạo hữu, Jorik và Theron, bám sát gót chúng tôi. Lúc này, toàn bộ Hội đồng đều có mặt, phiên họp chính thức đầu tiên của chúng tôi sẽ được triệu tập vào ngày mai, nhưng các phiên họp không chính thức đã bắt đầu rồi. Komizar đã tập hợp riêng các Rahtan lại để đảm bảo rằng ngày mai chúng tôi sẽ ngồi xen với các thống đốc nhiều khả năng còn ngần ngại. Rahtan là vòng tròn thân cận nhất của anh ấy, mười người không bao giờ bỏ nhiệm vụ hay dao động lòng trung thành với nhau hay với Venda. Đó không chỉ là một nhiệm vụ; Đó là một phong cách sống mà tất cả chúng tôi vun đắp, một thuộc tính không cần phải nghi ngờ của chúng tôi. Những bước chân của chúng tôi, suy nghĩ của chúng tôi, mọi thứ về chúng tôi phải thể hiện một nguồn sức mạnh đoàn kết buộc các Chievdar phải dè chừng từng lời họ nói.

Tuy nhiên, quân đội khổng lồ đó vẫn đang tiếp tục dồn các tỉnh lỵ vào cơn khốn đốn. Một mùa đông nữa thôi, Komizar đã nói, chỉ cần một mùa đông nữa thôi để đảm bảo cho các kế hoạch, nguồn cung cấp, nguồn vũ khí, áo giáp được chế tạo và lưu kho. Komizar và các Chievdar đã tính toán chính xác những điều cần thiết. Tuy nhiên, mất đi hai thống đốc trong cùng một mùa đã nói lên sự bất mãn, và một số thống đốc khác vẫn tự lằm bằm với nhau. Đội Rahtan phải tản ra để xoa dịu nỗi sợ hãi của họ, nhắc nhở họ về những phần thưởng hứa hẹn, và nếu điều đó không chuyển biến được bọn

họ đôi chút, lập tức nhắc nhở họ về các hậu quả. Nhưng quân bài quyết định là Lia. Cô ấy là một chiến lược mới, một chiến lược thu hút sự chú ý của họ, một chiến lược sâu rộng để khuyến khích cùng một số lượng dân chúng mà các thống đốc phải bóc lột tận xương tủy để thêm thắt vào nguồn cung chút ít nữa. Nếu các thị tộc được xoa dịu, thì các thống đốc cũng vậy, và họ sẽ có thể cảm thấy nguy cơ đe dọa tính mạng từ những vụ thách thức do bất mãn giảm đi^[1].

Komizar đã mang tôi trở lại với mái ấm đồng đạo của mình, và cơ hội thứ hai là điều không bao giờ là tồn tại với anh ấy. Cuộc tấn công điên cuồng của tôi đã được giảm tội trạng nhờ vào chiến thắng dễ dàng trước Phái viên - một bằng chứng cho thấy tôi là Rahtan tận cốt tủy và tôi tuân lệnh anh ấy như một phản xạ. Không ai nhắc đến lời công kích của tôi với Lia, nhưng tôi biết chuyện đó cũng phải chịu trách nhiệm như bất cứ chuyện gì khác vì đã vượt qua giới hạn quân - thần, không chỉ với Komizar, mà còn với các đạo hữu của tôi. Khi biến cố xảy ra, Assassin rút cuộc phải biết đặt lòng trung thành của mình vào đâu. Tiếng bước chân của tất cả chúng tôi trên nền đường đá thật rộn ràng, sáng khoái, có chủ đích và mạnh mẽ - và mới đây thôi, tôi đã có được một sáng khoái quý giá.

Khi chúng tôi đến gần Tháp Sanctum, Komizar phát hiện ra Lia đang ngồi trên bức tường phòng trưng bày.

Anh ấy cười xéch tận mang tai. “Bây giờ, thì đúng là Siarrah của tôi rồi đây, giống như tôi yêu cầu. Và hãy nhìn xem đám đông ở quảng trường đã lớn thêm dần như thế nào.”

Tôi để ý đến kích thước của đám đông.

“Con số đã gấp đôi so với ngày hôm qua,” Malich nói một cách thận trọng.

“Thời tiết thật khắc nghiệt, nhưng bọn họ vẫn đến,” Griz thêm vào.

Khuôn mặt của Komizar lộ vẻ hài lòng. “Không còn nghi ngờ gì nữa dựa trên cảnh đã thấy tối nay.”

“Cảnh đã thấy ư?” tôi hỏi.

“Cậu nghĩ rằng tôi để cô ta phun ra những lời vô nghĩa mãi sao? Để mãi ghi nhớ về những người đã chết từ lâu và những cơn bão đã lãng quên ư? Không đâu, khi chúng ta có cơ chế tạo bão kỳ vĩ của riêng mình. Tối nay, cô ta kể cho họ về viễn cảnh trên một chiến trường, nơi quân đội Venda giành được chiến thắng. Cô ta kể cho họ về cuộc sống mùa xuân và vô vàn ưu ái mà các thánh thần ban cho những trái tim Venda dũng cảm, xứng đáng với sự cống hiến hy sinh của họ. Chuyện đó sẽ ve vuốt những quan ngại của các thị tộc và các thống đốc.” Anh ấy giơ cao tay về phía đám đông và gọi lớn về phía họ như thể muốn khẳng định sự xoay chuyển của vận mệnh này, nhưng không ai quay về hướng anh ấy.

“Họ ở quá xa, nên không thể nào nghe thấy Ngài đâu.” Jorik nói. “Tiếng rì rầm nổi lên giữa bọn họ ngày một rõ hơn.”

Vẻ mặt của Komizar tối sầm lại, và mắt anh ấy quét qua đám người, lần đầu tiên anh ấy có vẻ như đang ước lượng con số khổng lồ đó. “Đúng,” anh ấy nói. Đôi mắt anh ấy nheo lại. “Phải thế chứ.”

Jorik đã cố gắng xoa dịu cái tôi của Komizar hơn nữa bằng cách nói thêm rằng anh ấy cũng không thể nghe thấy những lời của Lia, vì khoảng cách xa xôi.

Nhưng tôi có thể nghe rõ tiếng cô ấy - giọng nói của cô ấy lan đi trong không gian - và cô ấy không kể về những chiến thắng.

[1] Nguyên văn: họ sẽ thấy các mục tiêu gắn trên lưng của chính mình co hẹp lại. Bởi vì theo luật Venda, nếu người thách thức giết được các nhà cầm quyền vì bất cứ lý do gì, họ sẽ nắm quyền

thay thế, nên lưng của mỗi nhà cầm quyền gần như đều là một mục tiêu giết chóc vô hình.

Chương 57

TÔI KHÔNG CẢM THẤY ĐAU NGAY LẬP TỨC. TÔI NHÌN CHĂM CHĂM XUỐNG SÀN NHÀ, chỉ thấy nửa mặt nghiêng nghiêng mờ ảo, má tôi vẫn áp vào nền đá, mùi hôi của rượu bia trào ra xộc vào tôi. Rồi tôi nghe tiếng Komizar hét lên, gọi tôi đứng dậy.

Đã là giữa buổi sáng, và tôi tới bữa sáng dưới Sảnh Sanctum muộn do phải thử trang phục lúc sáng sớm, đúng phút chót. Calantha và hai người lính gác cũng ở đó cùng tôi khi chúng tôi nghe thấy tiếng bước chân đanh gọn xuôi xuống theo hành lang phía nam. Komizar xộc vào và ra lệnh cho tất cả những người khác ra ngoài.

Tôi cố gắng nén chịu hết sức, để tập trung vào căn phòng đang đổ chao đảo chống chếnh.

“Đứng dậy! Ngay lập tức!” hắn ta ra lệnh.

Tôi gượng dậy khỏi sàn nhà, cho đến lúc đó cơn đau mới bùng lên. Hộp sọ của tôi choáng mạnh như thể đang bị nắm đấm của một gã khổng lồ giã liên hồi. Tôi gắng đứng lên và dựa vững vào chiếc bàn. Komizar đang cười. Hắn ta bước tới, nhẹ nhàng chạm vào bên má mà hắn ta vừa đánh, rồi lại đánh tôi tiếp. Lần này tôi đã chuẩn bị tinh thần nên chỉ loạng choạng, có điều, cảm thấy như thể cổ mình đã bị bẻ gãy làm đôi. Tôi đối mặt với hắn ta, hai vai thủ thế, cảm thấy có gì đó âm ỉ, uơn ướn chảy từ từ trên má mình.

“Chào buổi sáng, thưa Ngài Komizar.”

“Cô nghĩ rằng tôi sẽ không phát hiện ra phải không?”

Tôi biết chính xác hẳn ta đang nói về chuyện gì, nhưng tôi giả vờ bối rối.

“Tôi đã nói với cô một cách chính xác là phải nói những gì, vậy mà cô lại kể những câu chuyện về những người chị em đã chết và những con rồng sắp thức giấc sau khi say ngủ.”

“Họ thích nghe những câu chuyện về cái tên của vương quốc. Đó là câu chuyện mà họ muốn nghe thôi.” Tôi trả lời.

Hắn ta chớp lấy cánh tay tôi và kéo mạnh tôi về phía hắn ta. Đôi mắt hắn ngùn ngụt giận dữ. “Tôi không quan tâm họ ‘muốn’ gì! Tôi quan tâm về những gì họ cần nghe! Tôi quan tâm tới mệnh lệnh của tôi với cô! Và tôi không quan tâm liệu chính các thánh thần có tự mình gửi gắm lời họ trong những chiếc cốc vàng hay không! Tất cả những lời lảm nhảm của cô về chuyện nghe mà không dùng tai, nhìn mà không dùng mắt không thành vấn đề. Những người lính đã cười lớn vào từng từ với tôi - nhưng không một từ nào đề cập đến chiến trận và chiến thắng! Đó mới là vấn đề, công chúa ạ! Tất cả vấn đề là ở đó.”

“Tôi cầu xin Ngài tha thứ, Komizar. Tôi bị sao nhãng phút chốc bởi sự ân cần của mọi người và mong muốn tha thiết được nghe một câu chuyện của họ. Tôi chắc chắn sẽ kể câu chuyện của Ngài lần tới.”

Hắn ta nhìn tôi, ngực vẫn còn phập phồng. Hắn với tay lên, quệt sạch má tôi, rồi nhân vết máu giữa những ngón tay.

“Cô sẽ nói với Kaden là cô trượt chân ở cầu thang. Nói đi.”

“Tôi bị trượt cầu thang.”

“Thế tốt hơn đấy con bồ câu bé nhỏ của ta.” Hắn chà chỗ máu dính trên ngón tay hắn vào môi dưới của tôi và rồi cúi người xuống hôn tôi, đẩy vị mặn của chính máu tôi vào đúng lưỡi của tôi.

CALANTHA VÀ LÍNH GÁC KHÔNG NÓI GÌ KHI HỌ DẪN TÔI VỀ LẠI PHÒNG MÌNH, nhưng trước khi cô ta quay lưng rời đi, cô ta ngưng lại, nhìn vào mặt tôi. Một lát sau, một người hầu đã mang tới phòng tôi một chậu nước vẫn còn thảo dược nổi bông bên trên. Cô gái cũng mang một lát củ mềm. “Để đắp lên mặt cô,” cô ấy nói, mi mắt vẫn sụp xuống rồi vội vã rời đi trước khi tôi có thể hỏi xem ai là người đã gửi tới nhưng tôi có thể đoán được, chính là Calantha. Lần phạm tội này đã dẫn được một bước quá sát mục đích.

Tôi nhúng một miếng vải mềm vào nước và chấm chấm nhẹ nó lên má của tôi để làm sạch vết thương. Tôi nhăn mặt vì đau nhói. Tôi không có gương, nhưng tôi có thể cảm thấy vết bầm tím và vết xước bỏng rát từ cú văng xuống sàn nhà. Tôi nhắm mắt và để yên miếng vải ướt dẫm đắp trên da. *Cũng đáng thôi. Mỗi lời tôi nói đều đáng giá.* Tôi không thể để cho họ ngu ngơ về nguồn gốc của chính họ nữa. Tôi đã thấy nó trên khuôn mặt của họ, dẫn đo từng lời của tôi và ý nghĩa của chúng. Tôi đã đẩy chúng đi xa hết mức mình có thể, không chỉ cho tất cả mọi người đã tìm đến để nghe tôi nói trên quảng trường. Một số người ở đó là để báo cáo lại. Tôi đã thấy các lính gác Tòa Sanctum và các quận trưởng không chỉ dừng lại ở việc chế nhạo tôi, mà còn quan sát những người đã tụ tập lắng nghe tôi.

Tôi nhặt miếng rễ cây mà cô gái đã mang tới, đưa lên mũi ngửi. Cỏ Thannis. Không có gì mà loài cỏ thân bụi này không làm được thì phải? Tôi áp nó vào vết thương và cảm thấy nó làm cơn choáng vì đau dịu đi.

Lướt sang bên kia phòng, ánh mắt tôi đổ dồn vào chiếc váy cưới đặt trên cái hòm của Kaden. Chiếc váy đã được hoàn thiện trong chút ít thời gian còn lại. Ngày Mặt trăng của Thợ săn là ngày mai. Lễ cưới sẽ bắt đầu lúc chạng vạng khi trăng lên từ chân đồi. Không có lễ rước, không hoa, không linh mục, không tiệc tùng, không kèn lệnh âm ỉ mà mọi đám cưới ở Morrighan luôn phải có. Truyền thống cưới xin của người Venda rất đơn

giản, người chứng kiến là điều kiện quan trọng nhất. Nó sẽ được tổ chức ở lối đi bộ ven tường phía đông nhìn ra Lều Chim Ưng. Một người tình nguyện do Komizar chọn lựa sẽ buộc cổ tay chúng tôi lại với nhau bằng sợi ruy băng đỏ. Khi chúng tôi gơ hai bàn tay đã buộc chặt của mình lên trước để thể hiện sự hợp nhất, người chứng kiến sẽ trao lại một lời chúc phúc - gắn kết trên trần gian, không rời trên thiên đường - và thế là xong lễ cưới. Chiếc bánh cưới bằng quả khô - thủ tục tiếp theo là nghi thức xa xỉ hạng nhất, nhưng tính mộc mạc không khiến cảm giác bồn chồn trong khi ngóng đợi giảm nhẹ đi. Mặt trăng của Thợ săn và chiếc váy thị tộc màu đỏ khoa trương của tôi là những gì tô điểm thêm cho lòng nhiệt thành đó. Tôi bước tới và chạm vào chiếc áo choàng, được chấp từng miếng với nhau thật cẩn thận, một chiếc váy được nhiều bàn tay, nhiều hộ gia đình hoàn thành. Một chiếc váy nói lên lời chào mừng, chứ không phải lời tạm biệt. Một chiếc váy của sự ở lại, chứ không phải sự ra đi.

Đây có phải là kết cục của tôi không? Mãi mãi là kẻ bị thao túng của một vương quốc và mãi mãi bị người khác khinh thường? Tôi băn khoăn liệu các kỵ sĩ Venda đã sẵn sàng tung tin về sự phản bội tối thượng của tôi với các đồng bào của mình hay chưa. Tôi hình dung ra những người sẽ nguyên rửa tôi - thành viên nội các, cận vệ Hoàng gia, mẹ tôi, cha tôi. Tôi nhắm mắt lại, cố gắng nén nước mắt khỏi trào ra. *Nhưng chắc chắn là các anh trai tôi và Pauline sẽ không tin đâu.* Một tiếng nức nở bật ra trong cổ họng tôi.

Đây không phải là câu chuyện tôi đã Viết cho chính mình. Không phải câu chuyện về Terravin và những làn gió mặn nồng hay tình yêu. Tôi nắm một nắm vải áo cưới, vò nát trong tay và ôm nó vùi lên mặt, nhuộm viền gấu thành đỏ thẫm bằng máu của chính mình. Khi hình ảnh Pauline vẫn còn lơ mờ trong suy nghĩ của tôi, một nỗi lo khủng khiếp hơn xâm chiếm lấy tôi - không ai ở Morrighan có thể phán xét tội phản quốc của tôi lâu được bởi vì họ sẽ phải ở bên này địa ngục hoặc là tìm gián và chuột để lấp đầy bụng của

họ hoặc họ sẽ chết.

Thành công của Komizar dường như là chắc chắn - trừ khi tôi có thể bằng cách nào đó truyền tin cho họ. Lời hứa của Kaden về chuyện bảo vệ dì Berdi, Gwynneth, và Pauline vẫn không đủ. Bảo vệ tất cả mọi người ở Terravin vẫn là không đủ. Còn có quá nhiều người nữa ở Morrighan và không một ai trong số họ đáng bị kết cục này. Komizar đã nhắc đến một mùa đông cuối cùng. Điều đó có nghĩa là họ sẽ không hành quân tới Morrighan sau thời điểm đó chẳng? Vậy thì là khi nào? Mùa xuân? Mùa hè? Morrighan còn bao nhiêu thời gian nữa? Không nhiều hơn thời gian mà tôi có.

Tôi giật bản người khi nghe thấy tiếng gõ cửa. Tôi không muốn có thêm bất ngờ nào nữa, và thận trọng mở cửa ra.

Đó là Calantha. “Tôi mang cho cô một chiếc khăn khác.” Cô ta lách người sang một bên. “Và tôi đã mang người này tới.”

Rafe hiện ra trong tầm nhìn của tôi.

Máu dồn xuống chân tôi lạnh cóng. Đây có phải là một cái bẫy không?

“Tôi có thể chỉ có một mắt,” Calantha nói, “nhưng tôi nhìn thấy xa hơn nhiều so với bất kỳ ai có đủ hai con mắt. Tôi đã đồn những lính gác xuống tận cuối hành lang để xem xét chuyện khác, và Hội đồng vẫn đang họp. Các người có mười lăm phút trước khi lính gác trở về vị trí của họ. Không lâu hơn được. Tôi sẽ quay lại trước khi đó.” Cô ta đặt chiếc khăn tắm đã mang theo xuống giường của tôi và rời đi.

Mắt Rafe ngay lập tức dán vào má tôi, và tôi thấy cơn thịnh nộ bằng giá lướt qua trong đó.

“Không phải là Kaden. Anh ta không đụng đến em. Em không sao cả,” tôi khấn khoản.

“Chúng ta chỉ có một vài phút.” Em không muốn lãng phí nó để tức giận và buộc tội. Rafe và tôi đã không được nói chuyện riêng tư với nhau dù

chỉ một lời trong nhiều ngày.

Anh ấy nuốt cơn giận vào trong như thể đọc được suy nghĩ của tôi. Anh ấy bắt đầu nói, nhưng tôi đã ngăn anh ấy lại. “Hôn em đi,” tôi nói. “Trước khi anh nói bất cứ điều gì khác, chỉ cần hôn em và ôm em và nói với em vậy cũng đáng, cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa.”

Anh ấy vuốt tóc khỏi mặt tôi. “Anh đã hứa với em là sẽ đưa chúng ta thoát khỏi chuyện này, và anh sẽ giữ lời. Chúng ta sẽ sống thật lâu bên nhau, Lia.” Anh ấy vòng cánh tay quanh tôi, kéo tôi đến bên anh ấy như thể sẽ không có chuyện gì còn có thể xảy ra giữa chúng tôi nữa, và rồi miệng anh ghé xuống môi tôi, nhẹ nhàng, khao khát, hương vị ngọt ngào nhất mà tôi từng tưởng tượng, tất cả những giấc mơ của tôi được níu chặt và lại sống động, một lần nữa trong một nụ hôn ngắn ngủi.

Chúng tôi miễn cưỡng tách ra, vì thời gian quá ngắn. Rafe nói nhanh. “Hãy mặc quần áo cưỡi ngựa của em vào buổi sáng. Hát bài kinh tưởng nhớ của em trên sân thượng Blackstone. Em có biết nó ở đâu không?”

Tôi gật đầu. Sân thượng Blackstone là một trong số rất nhiều nơi nhìn ra quảng trường, nhưng nó hiếm khi được sử dụng vì lên được nơi đó khó khăn hơn.

“Tốt,” anh ấy nói. “Hãy hát bài kinh đó ngay sau tiếng chuông đầu tiên. Vào lúc đó, Hội đồng đã chen kín tại các phiên họp của họ. Hãy giữ thông lệ riêng của mình để bọn lính vẫn thường quan sát ở quảng trường mất cảnh giác. Khi em rời đi, hãy đi cầu thang bên ngoài xuống tầng hai và đi qua cổng ở đó. Đó là một con đường vắng vẻ và chỉ có một vài người hầu qua lại. Anh sẽ đợi em ở đó cùng với Jeb.”

“Nhưng bằng cách nào...”

“Em có biết bơi không, Lia?”

“Bơi? Ý anh là qua sông?”

“Đừng lo lắng. Chúng ta có một chiếc mảng. Em sẽ không cần phải bơi.”

“Nhưng dòng sông...”

Anh ấy giải thích cho tôi lý do tại sao đó là cách duy nhất, rằng cây cầu không thể nâng cao nếu không có một đội quân nhỏ, và con sông phía dưới quá xa. “Tavish đã nghiên cứu rất thấu đáo. Anh tin anh ấy.”

“Em biết bơi,” tôi nói, cố gắng trấn tĩnh trong lòng. *Một chiếc mảng. Sáng mai.* Tôi không quan tâm đó có phải là kế hoạch điên rồ nhất trên thế giới hay không. Chúng tôi sẽ rời đi trước khi tôi phải kết hôn với Komizar. Anh ấy hỏi xem liệu có còn bất cứ thứ gì mà tôi cần phải mang theo hay không. Anh ấy sẽ đưa nó cho Jeb ngay bây giờ để mang sẵn lên chiếc mảng đó, vì ngày mai sẽ không còn thời gian nữa. Tôi vớ lấy cái túi yên ngựa của mình và nhét một vài thứ vào đó, bao gồm cả những cuốn sách của Người xưa. Tôi nắm lấy cánh tay anh ấy. “Nhưng, Rafe, nếu mọi thứ không theo kế hoạch, nếu anh phải rời đi mà không mang được em theo cùng, hãy hứa với em là anh vẫn sẽ đi.”

Tôi có thể nói rằng anh ấy định phản đối nhưng rồi anh ấy dừng lại, bậm môi. “Anh hứa,” anh ấy nói, “nếu em cũng hứa sẽ làm như vậy.”

“Anh là một kẻ nói dối kinh khủng.”

Anh ấy cau mày. “Và anh đã từng rất giỏi trong việc đó. Và em là nguyên nhân của việc đó. Có điều, em vẫn phải hứa với anh.”

Tôi sẽ không bao giờ rời đi mà không có anh ấy. Nếu không có tôi làm đồn bẫy, anh ấy sẽ bị phân thân gửi về quê hương Dalbreck của mình. Anh ấy có thể đã nhận thấy lời nói dối ngay đầu lưỡi của tôi. “Em hứa,” tôi trả lời.

Anh ấy thở dài, và môi anh lại sượng qua môi tôi lần nữa, thì thầm ngay trên môi tôi. “Anh đoán, rồi, tất cả chúng ta sẽ thoát khỏi đây.”

“Em đoán chúng ta sẽ thoát được,” tôi thì thầm đáp lại.

Cơ thể của tôi quyện vào cơ thể của anh ấy, vài giây trôi qua. Tất cả những gì tôi muốn là có thêm thời gian với anh ấy. Mãi anh lướt xuống cổ tôi. “Chuyện này đáng mà, Lia,” anh ấy nói. “Từng dặm đường, từng ngày một. Anh sẽ lại làm thế. Anh sẽ đuổi theo em xuyên qua ba lục địa nếu đó là những gì phải làm để được ở bên em.”

Tôi đã nghe một tiếng thở dài nho nhỏ và anh lùi ra xa. “Mặc dù vậy, có lẽ kế hoạch của chúng ta có một lỗ hổng,” anh ấy nói, “Griz”.

“Griz ư? Anh ta dường như là điều ít phải lo lắng nhất. Anh ta đã bao che cho chúng ta một lần rồi.”

Một nếp nhăn hằn sâu hơn giữa hai lông mày của anh ấy như thể Griz khiến anh ấy đau đầu. “Anh ta biết anh là ai, và có vẻ như anh ta cũng khá quen thân với một trong những người bạn của anh nữa. Khi Griz nhận ra anh ấy, anh ta đã điều tra ra âm mưu đằng sau là gì và anh ta nói rõ rằng anh ta không thể để em rời đi. Anh ta là một thành viên thị tộc và anh ta mong muốn em ở lại đây. Đồng đội của anh giải thích rằng anh ấy chỉ đến đây để đưa anh trốn thoát thôi, và Griz dường như chấp nhận điều đó, nhưng anh ta đang để mắt sát sao đến chúng ta”.

Tôi lắc đầu hoài nghi. “Để em hiểu chuyện này một cách đúng đắn xem nào. Anh ta không quan tâm đến việc những người lính của Dalbreck đang ở bên này sông hay những âm mưu và những kế hoạch trốn thoát, miễn là anh ta giữ được em ở lại?”

“Đúng vậy. Bọn anh định sẽ âm thầm tiễn anh ta đi tại nơi ở của anh ta nếu cần phải như vậy nhưng em có thể thấy anh ta là một gã dữ dằn - chuyện đó có thể không dễ dàng chút nào.”

Máu tôi sôi lên. Giữ em lại. Giống như một cậu bé giữ một con ếch trong túi của mình. “Không,” tôi nói. “Em sẽ săn sóc Griz –”

“Lia, anh ta quá...”

“Em luôn tin tưởng anh, Rafe. Anh cần phải tin tưởng em trong chuyện này. Em sẽ xử lý chuyện về Griz.”

Anh ấy mở miệng phản bác.

“*Rafe*,” tôi nói một cách cứng cỏi.

Anh ấy thở dài và gật đầu miễn cưỡng. “Tôi nay ở Sảnh Sanctum, phải nhớ nói về các kế hoạch tương lai. Những chuyện sẽ xảy ra trong một tuần tới tính từ bây giờ. Hãy hỏi về thời tiết, bất cứ thứ gì, làm như thể em muốn ở lại đây. Không chỉ mỗi Komizar để ý từng chi tiết đâu. Các Rahta, Chievdar và đặc biệt là Griz, anh ta lưu ý từng từ đấy.”

Có tiếng gõ nhẹ ở cửa. Thời gian của chúng tôi đã hết.

“Vai anh,” tôi nói. “Vết thương lành đến đâu rồi.”

“Chỉ là một vết rách. Người đầu bếp đã cho anh một loại thuốc đắp hôi để chữa trị.”

Anh ấy cúi xuống và hôn nhẹ vào vết rách trên gò má tôi. “Nhìn chúng ta mà xem,” anh ấy nói. “Chúng ta quả là một đôi, không phải sao?” Nhưng rồi một nụ hôn lại kéo theo nhiều nụ hôn khác, như thể anh ấy đã quên rằng anh ấy phải đi rồi.

“Không ai còn nhận ra chúng ta nữa,” tôi trả lời. “Chúng ta không còn là một hoàng tử và một công chúa thực thụ nữa.”

Anh ấy bật cười ngay giữa nụ hôn và ngả người ra sau để nhìn thẳng vào tôi. “Em đã bao giờ là một công chúa thực thụ đâu.” Hai bàn tay anh ấy ôm lấy khuôn mặt tôi và nụ cười của anh ấy từ từ phai đi. “Nhưng em là tất cả những gì anh muốn. Hãy ghi nhớ điều đó. Anh yêu em, Lia. Không phải vì tước vị của em. Và không phải vì một mảnh giấy nào đó ra lệnh cho anh phải vậy. Bởi vì anh yêu em, thế thôi.”

Không còn thời gian để nói chuyện hay hôn nữa. Anh ấy chớp lấy túi yên cương của tôi và vội vã đi ra cửa.

“Chờ đã!” Tôi nói. “Em có một thứ khác cho anh đây.” Tôi đi đến chỗ cái rương và lấy ra một cái bình bé xíu đựng chất lỏng trong suốt và nút kín. “Nó chỉ là một thứ nho nhỏ mà em nâng được trong những lần phiêu lưu của mình,” tôi nói. “Nó có thể mang lại cho chúng ta chút thời gian nữa.” Tôi nói với anh ấy các công dụng của nó một cách chính xác.

Anh ấy cười nhảu nhở. “Chẳng giống một công chúa thực thụ chút nào cả.” Anh ấy thận trọng nhét cái lọ nhỏ vào túi yên cương và rời đi.

Chương 58

TUYẾT BẮT ĐẦU ĐỔ NHẹ, XOAY TRÒN TRONG CƠN GIÓ, nhưng vẫn không thể cản bước chân tôi. Tôi tìm thấy Griz trong bãi giữ ngựa cùng với Eben và con ngựa non.

Tôi nhảy lên trên rào chắn và nhảy xuống để vào bên trong.

“Chuyện gì đây?” Griz hỏi, trong khi di chuyển một cách vụng về tới chỗ thanh má của khung cửa phía anh ta, đối diện với thanh má khung cửa bên chỗ tôi. Tóc anh ta tung bay trong gió.

Tôi lờm Griz nhưng không trả lời, thay vào đó, quay sang Eben.

“Việc huấn luyện thế nào rồi, Eben?” Tôi hỏi.

Eben nhìn tôi cảnh giác, cảm nhận có điều gì đó không ổn và không chỉ vì vết bầm và vết rách trên mặt tôi. “Nó học rất nhanh,” thằng bé trả lời. “Giờ nó có thể đi trên dây được rồi.”

Eben xoa mõm con ngựa, và chú ngựa non trấn tĩnh lại khi được vuốt ve. Giữa chúng rõ ràng đã có một sự kết nối. *Kiểu của Eben*, bà Dihara từng gọi như thế. *Có một sự thấu hiểu giữa họ, một kiểu tin tưởng, bí ẩn nhưng không thần kỳ... Một kiểu tin tưởng đòi hỏi một loại tai và mắt khác.* Tôi đưa tay ra và vuốt ve ngôi sao trên đầu con ngựa non.

Griz sốt ruột chuyển từ chân này sang chân khác.

“Cậu đã đặt tên cho nó chưa?” Tôi hỏi.

Eben do dự, liếc nhìn Griz.

“Đừng nghe theo những kẻ ngốc, Eben.” Tôi ấn năm tay ngay dưới lông

ngực mình. “Nếu cậu cảm nhận điều đó ở đây, hãy tin tưởng.”

“Spirit,” Eben lặng lẽ nói. “Tôi đặt tên y hết.”

Griz đã mất hết kiên nhẫn, và anh ta di chuyển về phía thanh chắn rào.
“Cô nên đi...”

Tôi công kích anh ta, giọng nói của tôi to rõ và sắc nét.

“Tôi sẽ rời đi khi tôi sẵn sàng rời đi, anh hiểu không?”

“Eben,” Griz nói, “cho chúng tôi một phút riêng tư. Công chúa và tôi...”

“Cứ ở đó, Eben! Cậu cũng cần phải nghe điều này, bởi vì ai mà biết được những kẻ ngốc này đã nhồi sọ cậu những thứ vớ vẩn gì.”

Tôi tiến đến chỗ Griz, chọc ngón tay vào ngực anh ta. “Để tôi nói cho anh hiểu rõ hẳn nhé. Mặc dù có vài người có thể tìm cách để biến tướng sự việc theo hướng khác, nhưng tôi không phải là một cô dâu trao đổi ở một vương quốc khác, cũng không phải là một chiến lợi phẩm chiến tranh, và cũng không phải là cái máy nói cho Komizar của anh. Tôi không phải là cái thẻ gỗ cọc tiền trong một ván bài để quăng bữa vào giữa cả đồng thẻ, cũng không phải là một cái thẻ đang đang nắm chặt trong tay của một đối thủ tham lam. Tôi là một người chơi ngồi cùng bàn, đồng đẳng như những người khác, và từ ngày hôm nay về sau, tôi sẽ tự chơi theo cách của mình miễn là tôi thấy phù hợp. Anh có hiểu tôi nói gì không? Bởi vì hậu quả có thể rất tệ hại nếu ai đó nghĩ khác đi.”

Eben há hốc miệng nhìn tôi, nhưng Griz vẫn đứng đó, trong bộ dạng khổng lồ đầy đe dọa, giống một cậu học sinh bị trừng phạt hơn là một chiến binh hung dữ. Mũi anh ta nhếch lên, và anh ta quay sang Eben. “Chạy vài vòng với con Spirit đi.”

Tôi thấy khuôn mặt của Eben lộ vẻ ngạc nhiên khi Griz đã gọi tên con ngựa của mình.

Tôi đoán rằng Griz đã hiểu những lời gửi gắm của tôi. Bây giờ anh ta chỉ

cần ghi nhớ nó nữa thôi.

ĐẾN KHI TÔI QUAY LẠI TÒA SANCTUM, GIÓ VẪN ĐANG GÀO RÚ, những cơn mưa tuyết quất đầy vào mặt tôi. Lại một lần nữa đúng như dì Bernette đã mô tả, những bông tuyết tàn nhẫn, bông rát. Tôi hôn hai ngón tay và giơ cao lên hướng về phía thiên đường gửi tới dì tôi, anh trai tôi và cả tới cha mẹ tôi. Tôi không còn cảm thấy khó khăn để tin vào những khía cạnh khác nhau đến vậy của bông tuyết nữa. Quá nhiều thứ cũng như vậy. Tôi kéo áo choàng sát lại bên mình như thể nó đang trên đà bung toạc ra. Mùa đông đang sầm sập kéo tới cùng với sự báo thù. Tối nay sẽ không có màn hát tưởng nhớ nào trên tường nữa.

Chỉ chực chờ tôi quay trở về, một người lính gác đang đợi sẵn để chuyển lời.

Hãy mặc chiếc váy màu nâu.

Ngay cả khi ngập đầu bận rộn với tất cả các cuộc họp Hội đồng, Komizar vẫn xoay xỏa để chuyển lời. Đối với hắn ta, không có chi tiết nào là quá nhỏ hay quá lớn và không cần kiểm soát.

Tôi biết tại sao hắn ta chọn màu nâu. Đó là chiếc váy đơn điệu nhất của tôi, chắc hẳn là tẻ nhạt nhất trong mắt hắn ta, nhưng là lựa chọn tốt hơn cả để tương phản và phô trương chiếc váy màu đỏ mà hắn ta đã chọn để tôi mặc vào ngày mai. Tôi không nghi ngờ gì chuyện hắn có lẽ đã ra lệnh cho tuyết rơi nhằm tạo phong nền hoàn hảo và chắc chắn hắn có lẽ đã ra lệnh cho cả mặt trời tỏa nắng vào buổi sáng để không làm nản lòng đám đông.

Tôi mặc trang phục theo đúng như chỉ lệnh, nhưng còn có nhiều thứ để đeo lên người ngoài chiếc váy nâu đơn điệu đó.

Tôi nâng chiếc đai đeo gươm chéo của Walther lên, ghé môi vào chúng,

lớp da mềm và ẩm, nổi đau trong tôi tràn đầy như cái ngày tôi nhắm mắt và hôn vĩnh biệt anh ấy. Tôi đeo nó lên người, áp vào ngực mình.

Tiếp theo là sợi dây đeo xương, giờ đã đầy ắp và nặng trĩu lòng biết ơn.

Tôi buông tóc, xoa ngang vai. Tối nay không cần phải phô hình kavah ra nữa. Đến giờ, mọi người trong Tòa Sanctum đều biết về nó rồi.

Tôi đeo chiếc bùa hộ mệnh mua ở chợ *Jehendra*, một chiếc nhẫn bằng đồng cán mỏng của thị tộc Arakan, một chiếc thắt lưng tết bằng cỏ Thannis khô của một cô gái ở cao nguyên Montpair. Sự chào đón của Venda đến với tôi theo nhiều cách, mỗi món quà đều thấm đẫm niềm hy vọng.

Không có điều gì tôi muốn hơn là được rời khỏi nơi này để biến mất cùng với Rafe vào trong một thế giới của riêng chúng tôi và vờ như Venda chưa từng tồn tại, vờ như vài tháng qua chưa từng xảy ra, để lại được mơ lại từ đầu ước mơ của chúng tôi - về một cái kết có hậu hơn như Rafe vẫn mong mỏi. Tôi đau đầu ngóng về quê nhà theo một cách mà tôi chưa từng nghĩ sẽ có ngày như thế và tôi biết rằng bằng cách nào đó tôi phải về đó để cảnh báo mọi người. Nhưng tôi không thể phủ nhận đôi lúc tôi cũng động lòng. Sự xáo động dâng trào trong tôi vào những thời khắc không đoán trước được - khi một cô hầu gái, bẽn lèn, run run cụp mi mắt xuống, khi tôi bắt gặp một cái liếc qua hiếm hoi của Eben trẻ đại, khi Effierra ngân nga những lời mẹ cô ấy hát - *móng vuốt - nhanh nhẹn và dữ dội; dây nho - chậm rãi và kiên định*. Khi cả một lều đầy ắp các phụ nữ đo kiểm, khớp thử và quần quanh tôi các trang phục của họ, tôi cảm thấy họ dính thêm cả những kỳ vọng của mình vào những chiếc váy đó. *Chính họ cũng mặc các trang phục đó nữa, cho dù kể cả họ phải ráp từng mảnh vụn với nhau để làm được điều đó.*

Và có lẽ, lòng tôi xáo động nhiều nhất khi tôi ở bên cạnh Aster. Sao mà tôi lại dần dần yêu quý cô bé đến thế chỉ trong một thời gian ngắn được nhỉ? Như thể tương liên tâm trí, cô bé gõ cửa phòng tôi và bước vào. Cô bé mang theo một cái xe đẩy và đội quân mà nó tự chọn - Yvet và Zekiah. Chúng còn

quá nhỏ để đẩy xe chở hàng nhưng chúng có thể kiếm được chút gì đó để ăn trong nhà bếp bằng cách làm những công việc khác.

“Chúng em phải thu thập đồ đạc của chị, Miz và chuyển tất cả đến nơi ở mới của chị. Nếu chị chấp nhận thì sẽ là như thế. Nhưng em nghĩ chắc phải vậy thôi bởi vì Komizar đã ra lệnh này, nên em mong chị đừng bận tâm nếu chúng em gấp quần áo và để chúng vào đây trên chiếc xe này...” Khuôn mặt cô bé lộ rõ vẻ lo lắng; và cô bé vội vã lại gần tôi. “Má chị sao vậy?”

Tôi đưa tay lên, chạm vào gò má. Tôi thấy khó lòng nói dối Aster nhưng con bé còn quá nhỏ và không nên bị lôi kéo vào chuyện này. “Chỉ tại một cú ngã vụng về thôi mà,” tôi trả lời.

Con bé nhúu mày như thể không tin lắm.

“Nào,” tôi nói, “cứ làm đi, dọn đồ đạc của chị đi. Cảm ơn bọn em.” Cô bé om sòm như một bà già, và bọn nhỏ đi hoàn thành công việc của mình. Nếu tất cả đều diễn ra tốt đẹp, tôi sẽ chỉ ở trong khu phòng mới đúng một đêm. Chúng thu thập những chiếc thắt lưng và quần áo mặc trong mà Effiera đã đưa cho tôi trước tiên, rồi tới những chiếc váy. Aster chớp lấy chiếc khăn tắm của Calantha trên giường nhưng khi con bé nâng nó lên, có thứ gì đó nặng nặng rơi ra và rơi xoảng xuống sàn nhà.

Chúng tôi đều hít thở gấp gáp. Con dao nạm đá quý của tôi. Con dao mà tôi đã nghĩ là sẽ một đi không trở lại. Calantha đã giữ nó từ đó đến giờ. Aster, Yvet và Zekiah trở mắt nhìn con dao một cách ngớ ngẩn, bước lùi lại rồi nhìn tôi. Thậm chí với tất cả hỗn nhiên của chúng, chúng vẫn biết tôi không nên giữ vũ khí riêng.

“Chúng ta nên làm gì với cái này?” Aster hỏi.

Tôi vội vã quỳ xuống, nhặt con dao lên trong khi giật lấy chiếc khăn từ tay Aster. “Đây là một món quà cưới của Komizar,” tôi nói và gói nó lại như trước. “Ngài ấy sẽ không vui nếu thấy chị quá lơ là với nó. Làm ơn đừng nhắc

tới cái này với Ngài ấy nhé.” Tôi nhìn lên ba khuôn mặt đang tròn xoe mắt nhìn. “Và đừng nói với bất kỳ ai hết.”

Chúng đều gật đầu, và tôi nhét con dao xuống đáy thùng xe đẩy. “Khi các em mang những thứ này tới phòng chị, làm ơn lấy con dao một cách cẩn thận và đặt nó xuống dưới tất cả đồng quần áo của chị nhé. Bọn em làm được không đó?”

Aster nhìn tôi, vẻ mặt nghiêm túc. Cô bé không để ý đến những điều tôi nói chút nào. Không đứa nào trong số chúng bận tâm. Sự hỗn nhiên, tuổi thơ của chúng đã bị đánh cắp lâu rồi, cũng như Eben vậy. “Đừng lo, Miz,” Aster nói. “Em sẽ cẩn thận và đặt nó ở một nơi thực sự kín đáo.”

Tôi bắt đầu đứng dậy, nhưng Yvet ngăn tôi lại và nhô người về phía trước để hôn vào bên má bị thương của tôi, đôi môi nhỏ nhắn của con bé ươn ướt chạm vào da tôi. “Vết thương không đau lâu đâu, Miz. Can đảm lên.”

Tôi nuốt khan, cố gắng trả lời mà không biến thành một tên ngốc cằn nhằn. “Chị sẽ cố gắng, Yvet. Chị sẽ cố gắng can đảm giống như em.”

Tự mình phản lại

Bị đánh đập và bị khinh khi,

Cô ấy vạch trần kẻ xấu xa

Về con rồng mang nhiều khuôn mặt

Không biết đâu là bến là bờ.

– Bài hát của Venda

Chương 59

KADEN

TÔI NGỒI TẠI BÀN HỘI ĐỒNG, LẮNG NGHE, GẬT ĐẦU, CỔ GẮNG chen thêm lời nào đó mỗi khi tôi có cơ hội, nhưng lại một lần nữa Lia đã khổng chế suy nghĩ của tôi. Từng giọt máu trong tôi đều chắc chắn rằng tôi cần cô ấy ở đây. Rằng cô ấy cần phải ở đây. Nhưng có vẻ như điều đó bây giờ gần như là không thể nữa rồi.

Tôi đã biết từ trước.

Tôi biết anh ấy định lên kế hoạch chuyện gì nhưng tôi không nói gì hết bởi vì điều đó là tất cả những gì tôi nghĩ rằng tôi mong muốn - “các nấc thang công lý,” anh ấy gọi thế - và tôi muốn có công lý. Đó cũng là cách mà tôi gọi tên điều đó. Nhưng tôi biết chúng tôi đang bẻ cong từ ngữ. Thực chất và đơn giản, nó là sự báo thù. Nó là tất cả những gì quan trọng. Tôi chắc chắn rằng cái ngày mà tôi nhìn vào mắt cha tôi và giúp ông ta trút hơi thở cuối cùng, hơi thở của chính tôi sẽ tròn đầy hơn. Những vết sẹo mà tôi mang theo sẽ biến mất và bị quên lãng một cách diệu kỳ. Bất cứ cái giá nào dường như cũng xứng đáng với phần thưởng đó. *Người vô tội phải chết trong chiến tranh, Lia.* Tôi đã tự nói với mình những từ đó vô số lần như một lời biện minh, ngay cả khi tôi biết về cái chết của Greta. *Người vô tội phải chết.* Nhưng bây giờ khi tôi mừng tượng ra cảnh dì Berdi cho thêm thức ăn vào suất đồ hầm, cảnh bản thân tôi đang khiêu vũ trên đường ở Terravin cùng Gwyneth và Simone... và còn có cả Pauline nữa, một cô gái tốt bụng và dịu dàng nhất có

thể so với bất kỳ sinh vật trần thế nào. Bây giờ, người vô tội đã có tên. Khuôn mặt của họ sắc nét và rõ ràng, trong khi bộ mặt công lý ngày càng mờ nhạt đi.

Đồng thời, tôi không thể quên những con người Venda, những người đã nhận tôi vào. Họ đã tiếp nhận tôi như là một thành viên cộng đồng của họ. Nuôi dưỡng tôi. Bây giờ tôi đã là người Venda, và tôi biết họ cần rất nhiều nguồn cung. Vương quốc chúng tôi phải vật lộn mỗi ngày dưới sự áp bức những kẻ không động lòng trắc ẩn. Không phải là vùng đất này xứng đáng với vài biện pháp công lý hay sao? Và câu trả lời cho câu hỏi đó theo như tôi biết là một tiếng “Đáng” không thể phủ nhận.

Tôi sẽ không để họ bị bất cứ tổn hại nào.

Các cuộc họp kéo dài. Thống đốc Obaraun rất dễ dao động, đồng ý tăng gấp đôi tải trọng từ các mỏ của ông ta ở Arleston. Gần như hưởng ứng quá mức. Các thống đốc khác chùn bước, cho rằng họ không thể nặn máu từ một hòn đá. Komizar đảm bảo với họ rằng họ có thể.

Anh đã có một sự đồng thuận. Thật tuyệt cho anh.

“Không nói gì sao, Assassin?”

Tôi ngược nhìn, Malich cười nhếch miệng với tôi từ phía bên kia bàn, thích thú khi bắt gặp tôi đang suy nghĩ chuyện khác.

“Tất cả chúng tôi đều đã thực hành nặn máu từ đá suốt rồi. Chúng tôi đã làm hàng năm nay rồi. Chúng tôi có thể gắng thêm một mùa đông nữa.”

Nụ cười của anh ta tắt dần khi Komizar đứng lên, hài lòng rằng tôi đã thúc đẩy sự nghiệp. Anh ấy gật đầu, sự thấu hiểu bấy lâu nay về nhau của chúng tôi được thiết lập lại.

Chương 60

PAULINE

CHÚNG TÔI ĐANG ĐỢI HOÀNG TỬ BRYN VÀ REGAN Ở BÊN RÌA KHU CHỢ CỦA TÒA THÀNH, dưới bóng của những cây vân sam cao như tòa tháp, thì một người lính phi ngựa nước đại điền cuồng qua. Anh ta ngã từ trên lưng ngựa xuống bậc thềm, gần như sắp chết. Một người lính gác vội vã tới bên anh ta và người lính kia nói vài lời mà chúng tôi ở quá xa đến nỗi không nghe rõ được, và rồi anh ta ra đi. Người lính gác mất dạng vào bên trong thành trong khi hai người lính gác khác đỡ người lính kia lên và đưa anh ta vào bên trong.

Một đám đông dần tụ lại ngay khi có tin đồn thổi về người lính đó. Anh ta được xác nhận là lính thuộc trung đội của anh Walther. Nhiều phút trôi qua, rồi một giờ mà vẫn không thấy tăm hơi gì của cả Hoàng tử Bryn hay Regan.

Cho đến khi, một người nào đó lại bước ra từ tòa lâu đài, quảng trường đã chật cứng người. Ngài Phó nhiếp chính lộ diện và đứng ngay ở bậc thềm cao nhất, khuôn mặt xúc động mạnh. Ông ấy vuốt thẳng mái tóc vàng kim của mình như thể cố gắng trấn tĩnh bản thân - hoặc có lẽ ước gì hoãn lại được những điều mà ông ấy phải nói ra. Giọng ông ấy vỡ vụn ngay từ những từ đầu tiên nhưng rồi ông ấy thu hết sức mạnh và tuyên bố rằng Hoàng tử kế vị Walther của Morrighan đã hy sinh cùng với trung đội của mình, bị thảm sát bởi bọn man rợ.

Đầu gối tôi bủn rủn, dì Berdi nắm lấy cánh tay tôi.

Yên lặng bóp nghẹt đám đông trong giây lát, rồi những người mẹ tiếp theo nhau, những người chị em, người cha, người vợ, người anh em quỳ gối xuống. Tiếng than khóc đau khổ của họ rền rĩ trong không gian, và rồi sau đó Hoàng hậu xuất hiện ở bậc thềm, khuôn mặt hốc hác và nhợt nhạt hơn so với khuôn mặt tôi còn nhớ. Bà bước vào giữa đám đông, và bà khóc cùng với họ. Ngài Phó nhiếp chính cố gắng xoa dịu nhưng không thể an ủi được bà hay bất cứ ai khác.

Cuối cùng, tôi thấy những người anh trai của Lia đứng lên và dừng lại ở bậc thềm cao nhất. Vẻ mặt buồn rầu, đôi mắt trống rỗng. Không thấy bóng dáng của Đức vua nhưng rồi Đại pháp quan xuất hiện ngay sát nút. Gwyneth và tôi đều rúc vào trong mũ trùm đầu để chắc chắn rằng chúng tôi đã ẩn thân kĩ càng. Khuôn mặt của Đại pháp quan không quá xúc động nhưng nghiêm trang. Ông ta nói với tất cả mọi người rằng ông ta có nhiều tin tức tệ hơn cần phải chia sẻ - những tin tức sẽ khiến họ chịu đựng nỗi đau buồn gấp đôi.

“Chúng tôi có tin về Công chúa Arabella.” Một tiếng suyt ra hiệu, và tiếng thốn thức nghẹn cả lại khi mọi người chờ nghe những gì đã xảy ra với cô ấy. “Khi cô ấy rũ bỏ nghĩa vụ Con gái trưởng gia tộc của mình, cô ấy đã đặt chúng ta vào hiểm họa và chúng ta thấy hậu quả của sự phản trắc đó chính là cái chết của Hoàng tử Walther và ba mươi hai người lính tinh nhuệ nhất của chúng ta. Bây giờ tin tức đưa đến cho biết sự phản bội của cô ấy còn sâu nặng hơn cả thế. Cô ấy đang thiết lập liên minh với kẻ thù. Đó luôn là một phần kế hoạch của cô ấy từ trước tới nay, cô ấy đã từ bỏ chúng ta và tuyên bố kế hoạch của cô ấy là kết hôn với thủ lĩnh cai trị đám man rợ để trở thành Hoàng hậu Venda.”

Không khí nín thở chúng xâm chiếm. Không thể nào tin nổi. *Không, chuyện đó là không thể.* Nhưng tôi nhìn anh Bryn và Regan. Đang đứng chết

trên, họ không cố bảo vệ danh dự của em gái mình hay làm mất uy tín của Đại pháp quan.

“Tuyên bố,” ông ta tiếp tục, “rằng, từ giây phút này trở đi, cô ấy là kẻ thù đáng ghê tởm nhất của Vương quốc Morrighan.” Tên của cô ấy sẽ bị ô uế trong mọi sử sách và nếu thánh thần giao cô ấy về tay chúng ta, cô ấy sẽ bị xử tử ngay lập tức vì tội chống lại Người còn sót lại được lựa chọn.

Tôi không thở nổi. Không khi nào có chuyện đó.

Cuối cùng thì anh Regan cũng trao đổi bằng ánh mắt với tôi, nhưng ánh mắt của anh ấy trống rỗng. Anh ấy không buồn tỏ ra rằng anh ấy không tin điều đó. Đầu của anh Bryn gục xuống, và anh ấy quay người và trở lại vào tòa thành. Hoàng tử Regan đi theo.

Họ đang đau buồn cho anh Walther. Chắc hẳn là thế. Chắc chắn rằng trong thâm tâm họ đã biết đó là một lời nói dối. Cô ấy đã bị bắt cóc. Tôi đã tự nói chuyện đó với họ. Tôi biết những gì tôi đã thấy và đã nghe là như thế nào.

Chúng tôi trở về nhà trọ của mình trong sự im lặng đến kinh ngạc.

“Cô ấy sẽ không làm điều đó,” cuối cùng tôi nói. “Lia sẽ không bao giờ hợp lực với kẻ thù chống lại Morrighan. Không bao giờ.”

“Di biết,” dì Berdi nói.

Bụng tôi quặn thắt, và tôi cúi xuống, tự ôm chặt lấy mình.

Berdi và Gwyneth ngay lập tức ở bên cạnh tôi, đỡ lấy tôi để phòng tôi bị ngã. “Chỉ là em bé đang đuối ra,” tôi nói và hít một hơi thở sâu và an tĩnh.

“Để tôi đưa cô về lại nhà trọ,” Gwyneth nói. “Chúng ta sẽ tinh lọc thông tin này về Lia. Cần phải có một số lời giải thích.”

Cơn co thắt giảm bớt, và tôi đứng thẳng người lên. Vẫn còn hai tháng nữa mới đến ngày sinh của tôi. *Đừng ra sớm nhé con. Mẹ chưa sẵn sàng.*

“Con có cần nghỉ ngơi không?” Dì Berdi hỏi. “Chúng ta có thể dừng lại ở

quán trọ này và kiểm chút gì cho con lót dạ.”

Tôi nhìn vào quán trọ gần đó. Thật là hấp dẫn, nhưng tôi chỉ muốn quay trở lại...

Tôi đông cứng người.

“Có chuyện gì vậy?” Gwyneth hỏi.

Có gì đó đập vào mắt tôi. Tôi gỡ bỏ cánh tay đỡ của họ và đi lại gần quán rượu, cố gắng nhìn rõ hơn qua cửa sổ.

Tôi chớp mắt, cố gắng lấy lại sự tập trung hết lần này đến lần khác.

Anh ấy chết rồi.

Lia đã nói với tôi mà. Tôi nghe thấy những lời của cô ấy rõ ràng như thể cô ấy đang nói với tôi bây giờ. Cô ấy đã nhìn chăm chăm vào chân mình, và những lời nói của cô ấy nối tiếp nhau thành một tràng hồi hộp, nhanh chóng. *Đội tuần tra của anh ấy đã bị phục kích. Đội trưởng đội cận vệ đã chôn anh ấy ở một cánh đồng xa. Những lời cuối cùng của anh ấy là về cậu - Hãy nói với Pauline rằng tôi yêu cô ấy. Anh ấy chết rồi. Anh ấy sẽ không quay lại.*

Nhưng đôi mắt cô ấy đã lập tức né tránh mắt của tôi hết lần này đến lần khác.

Lia đã nói dối tôi.

Bởi vì anh ta ở đó, rõ ràng như ban ngày. Mikael đang ngồi trong quán rượu, một cốc bia trên một đầu gối và một cô gái trên đầu gối bên kia.

Thế giới xoay vần, và tôi vờ tay vào cột đèn lồng để trụ vững. Tôi không chắc điều gì đã khiến tôi đau đớn hơn, rằng Mikael vẫn còn sống và khỏe mạnh hay Lia, người mà tôi tin tưởng như một người chị em gái, đã lừa dối tôi hoàn toàn như vậy.

Dì Berdi ở bên cạnh tôi, nắm chặt lấy cánh tay tôi. “Con có muốn vào không?” dì ấy hỏi.

Gwyneth cũng ở đó, nhưng cô ấy đang nhìn qua cửa sổ, chỗ tôi vẫn

nhìn chăm chăm. “Không,” cô ấy nói nhanh. “Cô ấy không muốn vào. Không phải bây giờ.”

Và Gwyneth đã đúng. Tôi biết tìm anh ta ở đâu khi tôi đã sẵn sàng, nhưng tôi chưa sẵn sàng bây giờ.

Chương 61

LÍNH GÁC ĐANG HỘ TỔNG TÔI XUÔI THEO HÀNH LANG TỚI SẢNH SANCTUM thì tôi nghe tiếng bước chân tiến lại gần. Những bước chân vội vã. Kaden vòng qua góc, đi vào hành lang của chúng tôi và dừng lại.

“Chờ cô ấy ở chỗ cầu thang,” anh ấy nói, đuổi mấy người lính đi. “Ta cần nói chuyện với công chúa.”

Họ làm theo lệnh và anh ấy kéo tôi vào một lối đi tối tăm, chật hẹp. Mắt anh ấy sượt qua má tôi.

“Chỉ là một lần ngã vụng về thôi, Kaden. Đừng làm quá lên.”

Anh ấy đưa tay lên, nhẹ nhàng lướt ngón tay cái bên dưới xương gò má tôi. Hàm anh ấy nghiến chặt lại. “Chúng ta cứ tiếp tục như thế này bao lâu nữa vậy, Lia? Khi nào thì cô định thành thật với tôi?”

Tôi nhìn đôi mắt thành khẩn của anh ta và tôi ngạc nhiên rằng ngực tôi nhói lên với mong muốn được kể cho anh ta nghe mọi chuyện, nhưng giờ này, Rafe và tôi đã quá cận kề tự do rồi, không thể đánh đổi bằng lòng trung thực xa xỉ được. Tôi vẫn không biết Kaden có thể làm gì cơ mà. Sự dâng hiến của anh ta dành cho tôi là rõ ràng nhưng lòng trung thành của anh ta với Venda và Komizar cũng đã được chứng minh.

“Tôi không giấu giếm anh bất cứ điều gì.”

“Phái viên thì sao? Anh ta là ai?”

Nó giống như là một lời buộc tội hơn là một câu hỏi. Tôi nhếch môi sững sờ. “Một kẻ nói dối và một người thao túng. Đó là tất cả những gì mà

tôi biết về hắn ta. Tôi thể.”

“Cô đảm bảo lời mình nói chứ?”

Tôi gật đầu.

Anh ta nhân nhượng. Tôi thấy điều đó trong mắt anh ta và đúng lúc đó, ngực anh ta dâng lên một hơi thở nhẹ nhõm. Bây giờ anh ta đã tin rằng tôi không liên thủ với Phái viên. Nhưng lòng tin của anh ta đối với tôi thoáng qua nhanh chóng. Anh ta lại chuyển sang một mối nghi ngờ khác.

“Tôi biết cô không yêu Komizar.”

“Tôi đã thừa nhận điều đó với anh rồi mà. Chúng ta định nói lại chuyện này một lần nữa là sao vậy?”

“Nếu cô nghĩ cưới anh ấy sẽ mang lại cho cô quyền lực, thì cô sai rồi. Anh ấy sẽ không chia sẻ quyền lực với cô đâu.”

“Chúng ta sẽ cùng xem sao.”

“Chết tiệt, Lia! Cô đang nói dối. Tôi biết cô là người thế nào. Cô đã nói với tôi cô sẽ cưới, và tôi tin cô. Cô định làm gì vậy?”

Tôi vẫn im lặng.

Anh ta thở dài. “Đừng làm vậy. Chuyện sẽ không suôn sẻ đâu. Hãy tin tôi. Cô sẽ ở lại đây.”

Tôi cố tỏ ra vững vàng nhưng cái cách mà anh ta nói ra điều đó khiến máu tôi đông cứng như băng ở ngực. Không có chút giận dữ hay châm chọc nào trong đó. Chỉ toàn sự thật.

Anh ta bước ra xa, xước những ngón tay qua mái tóc, rồi dựa lưng vào bức tường đối diện. Đôi mắt anh ta bùng cháy khấn cầu. “Tôi đã nghe thấy tên cô,” anh ta giải thích. “Nó bùng bênh theo gió, thì thầm với tôi trước khi tôi đến Terravin. Và sau đó, vào cái ngày cô băng bó vai cho tôi bên hiên quán trọ, tôi đã nhìn thấy chúng ta, Lia. Cùng nhau. Ở đây.”

Miệng tôi khô khốc. Anh ta không cần phải nói thêm. Vài từ đó đủ để

giải thích thêm vào cho quãng thời gian chúng tôi ở Cam Lanteux khi mà anh ta dường như cảm nhận được mọi thứ trước khi chúng xảy ra, những lời của chính mẹ tôi vụt trở lại với tôi khi tôi hỏi bà về chuyện những người con trai cũng sở hữu năng lực dự cảm. *Chuyện đó là có, nhưng không dự đoán trước được.*

Kaden đã sở hữu năng lực đó. Ít nhất là một phần nhỏ của nó.

“Anh đã luôn biết rằng anh có năng lực đó?”

“Đó là một phần lý do tại sao cha tôi đã vứt bỏ tôi. Tôi đã dùng nó để chống lại vợ ông ấy trong cơn tức giận. Tôi đã phủ nhận năng lực kể từ đó, nhưng đôi khi...” Anh lắc đầu. “Giống như khi tôi đang tìm đến cô. Tôi biết đó là năng lực, ngay cả khi tôi không muốn thừa nhận. Và sau đó tôi nhìn thấy chúng ta. Ở đây.”

Tim tôi đập thành thịch khi tôi nghĩ đến những giấc mơ của chính mình về Rafe, anh phải bỏ lại tôi phía sau. Những giấc mơ đó dường như đang xác nhận điều mà Kaden đã nghĩ rằng anh ta đã dự cảm trước.

Hẳn là chúng tôi đã sai. Đó không phải là những gì tôi cảm thấy trong trái tim mình.

“Và chúng ta đang ở đây,” tôi hỗn hển đáp lời. “Lúc này. Nhìn thấy chúng ta đang ở đây không tiết lộ thêm gì nhiều lắm.”

“Không phải bây giờ. Tôi thấy chúng ta một thời gian dài từ đây về sau. Tôi bỗng một đứa bé trong tay.”

“Tôi đã có một giấc mơ đêm qua rằng tôi có thể bay. Điều đó không có nghĩa là tôi sẽ mọc thêm cánh.”

“Giấc mơ và tiên liệu là hai chuyện khác nhau.”

“Nhưng đôi khi rất khó để nhận ra sự khác biệt. Nhất là khi anh chưa bồi dưỡng năng lực. Anh cũng thiếu kinh nghiệm trong việc này như tôi thôi, Kaden.”

“Đúng,” anh ta nói, và bước lại gần hơn. “Nhưng tôi biết một điều chắc chắn. Tôi yêu cô, Lia. Tôi sẽ luôn yêu cô. Hãy nhớ rằng ngày mai khi cô ràng buộc cuộc đời mình mãi mãi với... Komizar. Tôi yêu cô, và tôi biết cô quan tâm đến tôi.”

Anh ta quay lưng bỏ đi, còn tôi thì nhắm mắt lại. Đầu tôi đau nhức với những mảnh khoe và những lời dối trá của mình, bởi vì thánh thần nâng đỡ tôi, tôi biết mình không nên, nhưng tôi cũng quan tâm đến Kaden - chỉ không theo cách mà anh ta vô cùng muốn. Không điều gì, thậm chí là thời gian hay năng lực có thể thay đổi điều đó.

Tôi đã thấy chúng ta, Lia. Bên nhau. Có lẽ anh ta chỉ muốn nhìn thấy chúng tôi và gợi ra một hình ảnh trong tâm trí anh ta, như cách mà tôi đã mơ tưởng về chàng trai này hay chàng trai khác vô số lần hồi còn ở Civica. Tôi mở mắt, nhìn chăm chăm vào bức tường đối diện. Tôi ước gì tình yêu có thể đơn giản, rằng nó luôn được trao đi và đáp lại tương đương, bình đẳng và đồng thời, rằng tất cả các hành tinh sắp xếp theo một cách hoàn hảo để xóa tan mọi nghi ngờ, điều đó thật dễ hiểu và không bao giờ đau đớn.

Tôi nghĩ về tất cả những chàng trai mà tôi đã theo đuổi trong làng, khao khát một chút tình cảm từ họ, những nụ hôn trộm, những chàng trai mà tôi chắc chắn là tôi đã yêu họ, tôi nghĩ về Charles, người đã dẫn dắt tôi nhưng cuối cùng lại chẳng có cảm tình gì với tôi. Và sau đó Rafe đã đến, tay trong tay với tôi.

Anh ấy đã thay đổi mọi thứ. Anh ấy thu hút tôi theo một cách khác - cái cách mà đôi mắt của anh ấy khiến mọi thứ ập vào trong tôi khi tôi nhìn vào chúng, tiếng cười, tính khí của anh ấy, cái cách anh ấy đôi khi phải vật lộn để tìm từ diễn tả, cái cách hàm anh ấy co giật khi anh ấy tức giận, cái cách đắm chiêu khi anh ấy lắng nghe tôi, cả sự kiềm chế và quyết tâm đáng kinh ngạc của anh ấy khi đối mặt với những khó khăn quá lớn. Khi tôi nhìn anh ấy, tôi thấy anh ấy có thể là một người nông dân dễ tính, nhưng tôi cũng thấy một

người lính và một hoàng tử đúng như bản chất anh ấy.

Chúng ta đã có một khởi đầu tồi tệ - điều đó không có nghĩa là chúng ta không thể có một kết thúc tốt đẹp hơn.

Cái cách mà anh ấy khiến tôi tràn trề hy vọng.

Nhưng tôi cũng không thể bỏ qua con đường tình yêu đầy sỏi đá. Tôi nghĩ về cha mẹ tôi, Pauline, anh Walther và chị Greta, thậm chí cả Calantha, và tôi tự hỏi liệu tình yêu có bao giờ kết thúc tốt đẹp. Tôi chỉ biết chắc chắn một điều - nó không thể kết thúc theo cách mà Kaden đã hy vọng.

Chương 62

GIÓ RẼN RĨ QUA NHỮNG KẼ HỖ, ĐẬP VÀO NHỮNG CÁNH CỬA RA VÀO VÀ CỬA CHỚP NHƯ MỘT NẮM ĐẮM CỦA NGƯỜI KHỔNG LỒ. *Hay cho ta vào với. Nó là kiểu cơn bão có vẻ như không bao giờ kết thúc. Ta ở đây vì con.* Tuyết đây. Mùa đông đây.

Hai ngọn lửa bùng lên trong Sảnh Sanctum, mỗi một ngọn ở một đầu, nhưng những luồng gió lạnh vẫn xoáy vào bàn chân chúng tôi. Tôi theo dõi Venda, để yên tâm rằng tôi không điên, rằng bản thân kế hoạch vượt sông của Rafe không hề điên rồ, nhưng bóng tối vẫn hoàn bóng tối.

Rafe ngồi chỉ cách tôi vài ghế bên dưới, và chúng tôi đều đang đợi Komizar và các Rahtan đến. Các Chievdar vẫn om sòm với nhau như thường lệ nhưng sự vắng mặt của các Rahtan dường như đã đẩy các thống đốc vào tình thế bức bối. Họ không dịu tính như vậy nếu không phải là đã có chuyện gì đó khác lạ. Không ai dả động đến cái má của tôi nhưng tôi đã thấy họ nhìn vào nó. “Tại cầu thang,” cuối cùng tôi cũng thốt ra, rồi tự thấy mình nhắc lại khê khàng hơn, “Tôi ngã trên cầu thang.” Tôi không muốn có cảnh đôi co nào, không hỏi han, không kích động cơn giận của một vài thống đốc vẫn luôn tử tế với tôi. Thống đốc Faiwell ném cho tôi một cái liếc chớp nhoáng, đầy thách thức. Những cuộc chuyện trò dè dặt, thăm thì lại tiếp tục. Thống đốc Umbrose ngồi nhìn vào chiếc cốc vại của ông ta, trông có vẻ hơi chán ngán - hoặc say xỉn. Có phải những cuộc họp Hội đồng của họ hôm nay đã giới tắt hứng thú chè chén ồn ào thường lệ của bọn họ không? Và rồi chúng tôi nghe thấy tiếng vọng mơ hồ của những bước chân.

Tôi chưa từng nghe tiếng đội Rahtan bước vào cùng một lúc bao giờ. Có một âm điệu đáng e ngại trong nhịp bước chân của bọn họ và tiếng vũ khí bên sườn họ vang lên ớn lạnh. Không phải là họ bước chân ở cùng một cao độ âm thanh mà là nhịp dậm chân thể hiện quyền lực theo chủ ý một cách tinh vi. *Không bao giờ thất bại.* Đó là những gì mà tôi đã nghe thấy.

“Chuyện gì đây?” Komizar hỏi khi họ bước vào. “Ai đó vừa chết hay sao?”

Một sự cố gắng để xua tan bầu không khí ngọt ngào yên lặng. Thay vì ngồi thành nhóm như bình thường họ vẫn ngồi, đội Rahtan tỏa ra, kéo ghế ngồi xen lẫn giữa các thống đốc.

Kaden ngồi sát ngay cạnh tôi và Komizar ngồi vào vị trí của mình ở bên tay trái của tôi. Hẳn ta không buồn bận tâm đến chuyện giả vờ trao cho tôi một nụ hôn - những vấn đề khác dường như đang chiếm trọn suy nghĩ của hẳn. Hẳn gọi bia và thức ăn và những người hầu bắt đầu bày những chiếc đĩa lên bàn.

Calantha ngồi ở đầu bàn bên kia, gần như thể cô ta muốn tạo khoảng cách với Rafe và tôi. Liệu cô ta có hối tiếc với hành động của mình không? Có phải cô ta đã nhìn thấy Komizar cùng với đôi mắt của hẳn ngày hôm qua một lần nữa không? Và quan trọng hơn, liệu cô ta có để lộ hành vi qua mặt - vượt quyền của mình không? Có lẽ cô ta sẽ lấy đi con dao trong phòng tôi. Tôi cầu nguyện để Aster giấu nó thật kĩ. Chỉ khi nào đến lúc phải đi, may ra tôi mới dám mang theo nó.

Đĩa xương được đặt ngay trước mặt tôi cho nghi thức tạ ơn. Tôi suýt đánh đổ nó khi tôi nâng cái khay nặng nề lên cao.

“Bồn chồn vì đám cưới sao vậy, công chúa?” Komizar hỏi.

Tôi trưng ra bộ mặt bình thản nhất của mình. “Ngược lại, Ngài Komizar ạ. Tôi háo hức chờ ngày mai. Những ngón tay của tôi chỉ tê dại bởi lạnh thôi.

Tôi vẫn chưa thể nào quen được với khí hậu của các người.”

Tôi nâng kỷ vật tượng trưng cho sự hy sinh đã tẩy trắng cao hơn đầu với tất cả tinh thần của một lần cuối cùng và nhìn chăm chăm lên trần nhà ám đen của Người xưa. Tức khắc, tôi đã thấy bầu trời, những vì sao mệnh mang, một vũ trụ trải rộng, và một ký ức từ lâu lắm rồi - đúng lúc đó, tôi nghe thấy tiếng than khóc. Xuyên qua không gian, thời gian, mong manh như máu cuộn xoáy vào lòng một con sông, tôi nghe tiếng than khóc cho cái chết, tiếng gào rú thảm thiết của những người mẹ sụp gối xuống, tiếng thổn thức của mẹ tôi. Họ đã biết. Tin tức đã tới Morrighan. Con trai họ đã đi xa. Đau buồn rút cạn sức mạnh của tôi, và tôi nghĩ đầu gối tôi sắp khụy xuống.

“Hoàn thành nghi thức với đĩa xương đi chứ,” Komizar vừa thở ra vừa nóng nảy ngắt ngang. “Ta đói rồi.”

Chiếc đĩa run lên trong tay tôi và tôi muốn táng mạnh nó vào đầu hắn ta. Rafe nhô người ra phía trước, bắt gặp cái nhìn của tôi và tôi thấy ánh mắt mạnh mẽ của anh ấy, *hãy kiểm chế*, và lời nhả nhủ - *Nhấn nhịn đi, chúng ta gần thoát rồi*.

Tôi đọc lời kinh ghi nhận sự hy sinh, và khi tôi đặt khay xuống, tôi hôn hai ngón tay rồi nâng lên hướng về phía thánh thần, tiếng khóc của mẹ tôi vẫn còn vang vọng bên tai tôi. *Chúng con sắp thoát rồi*.

Thời gian còn lại của bữa ăn rất yên ổn, điều mà tôi rất biết ơn. Từng bước chân yên lặng đưa chúng tôi gần tới ngày mai hơn. Nhưng dường như, không khí yên tĩnh quá mức.

Kaden hầu như không thốt ra tiếp theo dù chỉ một từ trong suốt bữa ăn, nhưng khi tôi bắt đầu đẩy ghế rời khỏi bàn ăn, anh ta chộp lấy bàn tay tôi. “Cô thấy gì, Siarrah?”

Đây là lần đầu tiên anh ấy gọi tôi như vậy.

Komizar khịt mũi nhưng tất cả mọi người trên bàn ăn đều chờ nghe tôi

trả lời.

“Ý anh là gì?” Tôi hỏi.

“Mi mắt cô rung rung trước khi đọc lời kinh tạ ơn. Cô thở hổn hển. Cô đã thấy gì vậy?”

Sự thực có thể mong ước được biết đến, nhưng bây giờ không phải lúc. Thay vì thế, tôi nặn ra những lời nói dối nhắm vào điều gì đó huy hoàng và rực rỡ mà tôi biết Kaden muốn nghe. Điều gì đó tôi hy vọng có thể ngăn cản anh ta tìm kiếm sự thực.

Tôi nhìn anh ta một cách ấm áp và mỉm cười. “Tôi thấy chính mình, Kaden ạ. Ở đây. Nhiều năm về sau kể từ bây giờ.”

Tôi kéo dài ánh mắt đổ lên anh ta lâu hơn chút nữa và mặc dù tôi không nói những lời đó lớn lên, tôi biết anh ta đã nghe thấy, *tôi thấy chính mình ở đây cùng với anh.*

Mắt anh ta toát lên vẻ nhẹ nhõm. Tôi miễn cưỡng duy trì nét mặt ấm áp suốt phần còn lại của buổi tối, ngay cả khi lời nói dối của tôi xoắn lại thành một cái nút thắt lạnh lẽo, tối tăm ở trong thâm tâm.

Komizar dẫn tôi đến nơi ở mới của mình. “Ta nghĩ cô sẽ thấy nó ấm hơn căn phòng lạnh lẽo của Kaden.”

“Các phòng ở chỗ anh ta vẫn ổn. Vì sao không để tôi ở đó tiếp?”

“Bởi vì nếu cô vẫn cứ thò đầu ra khỏi cửa sổ tháp phía nam sau đám cưới, thay vì ở đâu đó quanh đây với ta, các thị tộc sẽ đặt câu hỏi tại sao. Ít nhất, chúng ta cũng muốn trao cho họ một cam kết có vẻ thật chứ, không phải sao, con bồ câu của ta? Nhưng Kaden có thể tới thăm cô ở đây vào đêm muộn. Ta là một người hào phóng.”

“Ngài thật chu đáo làm sao,” tôi trả lời. Tôi đã từng ở trong tòa tháp này rồi. Đây là nơi đặt phòng của Rafe nhưng tôi chưa bao giờ ở tầng này. Komizar dẫn tôi đến một cánh cửa đối diện với cửa phòng hân ta và mở ra.

Ánh sáng duy nhất đến từ một ngọn nến nhỏ sáng rực trên bàn. Điều đầu tiên đập vào mắt tôi là những bức tường. Chúng có vẻ vững chắc.

“Không có bất kỳ cửa sổ nào,” tôi nói.

“Tất nhiên là có. Nhưng chúng nhỏ thôi, để giữ nhiệt tốt hơn. Và hãy nhìn xem, có một chiếc giường lớn đẹp đẽ - đủ chỗ cho hai người khi nào cần tới.”

Hắn ta bước lại gần hơn và nhẹ nhàng âu yếm khuôn mặt tôi ở nơi hắn ta đã đánh vào. Đôi mắt đen thẫm của hắn ta rực lên đầy quyền lực. Hắn ta có vẻ như bất khả chiến bại và tôi băn khoăn không biết giết được hắn thì khó đến thế nào hay liệu chuyện đó có khả thi không. Tôi nghe tiếng cảnh báo của mẹ tôi. *Lấy đi mạng sống của một người khác, thậm chí là một kẻ tội phạm, không bao giờ là dễ dàng. Nếu dễ dàng, thì chúng ta không hơn loài thú vật là bao.*

“Ngày mai là ngày cưới của chúng ta, công chúa ạ,” hắn ta nói và hôn lên má tôi. “Hãy coi nó như là một khởi đầu mới.” Ngay lúc này, làm gì có ai xem màn trình diễn này, thế nên tôi thắc mắc về cái hôn vội của hắn ta.

Ngay khi hắn ta rời đi, tôi kiểm tra khắp căn phòng. Tôi nghĩ những chỗ bóng tối sẽ dẫn tới cái gì đó, một cái buồng nhỏ, có lẽ thế, nhưng không gian tù túng chật chội tất cả chỉ có bấy nhiêu thôi. Bốn cửa sổ bé tẹo không hơn những lỗ nhìn hé qua cửa chớp với chiều ngang chưa tày gang tay và cả căn phòng hầu như chỉ lớn hơn phòng giam mà hắn ta đã ném tôi vào lúc đầu khi tôi mới tới đây. Rương hòm và cái giường choán gần hết không gian. Thế này gọi là một cam kết và một khởi đầu mới hay sao? Tôi không hơn gì một thứ công cụ vút trong nhà kho gần đó.

Tôi bắt đầu tìm kiếm những bộ quần áo mà Aster, Yvet và Zekiah đã chuyển tới. Ngọn nến chỉ tỏa ra chút ánh sáng nhẹ, nhưng khi tôi tìm kiếm hết mọi nếp gấp và các túi quần áo, tôi bắt đầu thất vọng, và đã nghĩ rằng Calantha đã đến và lấy con dao đi rồi. Nó không có ở đây. Tôi soát lại toàn bộ

một lần nữa, hy vọng rằng trong lúc vội vàng tôi đã bỏ sót đâu đó, nhưng con dao không có trong đồng quần áo của tôi hay bất kỳ góc nào của chiếc rương. Tôi tìm kiếm dưới nệm nhưng cũng không tìm thấy gì. *Em sẽ cẩn thận và đặt nó ở một nơi thực sự kín đáo.* Aster biết tất cả những nơi bí mật nhất. Một nơi mà con bé chắc chắn...

Tôi chạy tới góc đối diện, nơi có chiếc chậu vệ sinh đặt trên một chiếc ghế đầu thấp trong phòng. Tôi mở nắp ra và cho tay tìm trong khoảng tối, những ngón tay tôi túm được thứ gì đó có cạnh sắc. Aster quả thực hiểu quá rõ từng đường đi nước bước trong Tòa Sanctum này.

*Vậy nên dù chờ đợi có dài lâu
Lời hứa vẫn sừng sững đó,
Bởi một người mang tên Jezelia
Nguyện hy sinh tính mệnh
Cho hy vọng cứu rỗi mọi con người.*

– Bài hát của Venda

Chương 63

ĐÚNG NHƯ TÔI NGHI NGỜ, BUỔI SÁNG YÊN TỊNH, LẶNG BẢO LẶNG GIÓ, và tôi chắc rằng Komizar cũng đã lập thỏa thuận với một vị thần thời tiết nào đó rồi không biết chừng. Không nghi ngờ gì chuyện chính vị thần đó sẽ phải trả giá xứng đáng vào một lúc nào đó vì những thứ mà ông ta đã đánh đổi.

Tôi trần trọc suốt đêm, và không chắc mình có ngủ được chút nào không. Tôi trượt một cửa chớp sang bên, một cơn gió mạnh tạt vào mặt tôi.

Tôi đã trần trọc cả đêm và không chắc mình đã ngủ được chút nào hay không. Tôi trượt một trong các cửa chớp sang một bên, và một luồng khí lạnh thổi vào tôi. Ánh sáng chói lòa tràn qua khoảng trống nhỏ. Khi mắt tôi đã dần quen trở lại, tôi sững sờ trước những gì tôi nhìn thấy. Từng mái nhà, lan can và từng tắc mặt đất trên quảng trường phía dưới đều phủ một lớp tuyết dày trắng xóa. Khung cảnh vừa đẹp vừa đáng sợ. Băng qua lớp tuyết dày kia sẽ khiến cho chúng tôi đi chậm lại thêm bao nhiêu nữa đây?

Có tiếng gõ cửa phòng tôi, và khi tôi mở cửa, tôi thấy một khay bánh mì và pho mát đặt trên sàn, tôi cũng nghe tiếng bước chân hối hả của ai đó vừa giao khay đồ ăn, rõ ràng, sợ hãi ở khắp nơi, gần quanh Komizar. Tôi ăn từng miếng một, biết rằng, đây có thể là bữa ăn cuối cùng trong khoảng một thời gian nữa, rồi tôi bắt đầu mặc trang phục, quần và áo sơ mi như Rafe đã chỉ dẫn. Ngoài chuyện để dễ dàng cưỡi ngựa hơn một chiếc váy dài thì mặc quần có lẽ ấm hơn nhiều. Chiếc áo của tôi vẫn bung biêng ở chỗ Komizar từng kéo toạc ra. Tôi vuốt phẳng mặt vải cho nó phủ ép sát vào vai và dùng đai đeo

gương của anh Walther để cố định nó vào đúng vị trí.

Tôi nghe tiếng xao động sớm mai của thành phố ở phía bên ngoài. *Hãy hát bài kinh tưởng nhớ của em ở sân thượng Blackstone... ngay sau hồi chuông thứ nhất.* Sân thượng đó ở gần khu phòng này, ngay trong tầm nhìn từ những chiếc cửa sổ bé như cái nắm tay trong phòng tôi ở. Tôi căn theo mặt trời, tính rằng hồi chuông đầu tiên sẽ rung lên trong khoảng chưa đầy một giờ tới. Ngay lúc này, Hội đồng có lẽ đã bàn bạc ổn thỏa về những chuyện mà tôi cho là không được suôn sẻ lắm, dựa theo nét mặt của một vài vị thống đốc tối qua. Phải chăng họ đang ngần ngại đổ thêm nhiều lương thực vào các hầm trữ của Komizar trong khi dân chúng của họ phải ôm cái bụng réo ùng ục vì đói? Những vấn đề gây bất mãn có thể đưa đến nhiều cuộc thách thức và kết liễu nhiều sinh mạng hơn. Có vẻ như lời hứa hẹn mà những ảo cảnh của tôi mang lại sẽ là một phương thức xoa dịu những ngọn lửa bất mãn đó. Siarrah - Thánh nữ, được thánh thần gửi tới, có thể nhìn thấy một chiến thắng trong tầm tay. Chuyện đó sẽ lấp đầy những cái bụng của những người dân đó tại những tỉnh lỵ xa xôi, hẻo lánh trong một thời gian nữa.

Tôi mặc chiếc áo lót lông của tộc Meurasi, được chắp nối bằng sự hy sinh, và bụng tôi quặn thắt. Không phải tất cả bọn họ đều là kẻ thù của tôi. Từ man rợ đã không còn là từ cửa miệng của tôi nữa rồi, chỉ khi mô tả một vài kẻ tàn bạo dã man thôi và có vẻ như ít nhất một tên quận trưởng Morrighan cũng thuộc trong số đó.

Tôi bắt đầu lôi con dao giấu dưới tấm nệm giường ra thì nghe tiếng lạch cạch nơi cửa phòng. Tôi thả đệm giường xuống và quay người lại.

Đó là Komizar. Tôi nhìn chăm chăm vào hắn ta, cố gắng nhanh chóng thể hiện một vẻ mặt lãnh đạm. “Ngài không họp Hội đồng sáng nay hay sao?”

Hắn ta dò xét tôi, từ từ một lát mới hỏi lại tôi. “Tạo sao cô lại mặc quần áo cưới ngựa.”

“Chúng ầm áp hơn, Ngài Komizar ạ. Dưới mưa tuyết trên sân thượng, tôi nghĩ chúng là một chọn lựa khả dĩ hơn cho buổi nói lời tưởng nhớ Thánh sớm mai của mình.”

“Sẽ không có buổi nào nữa trừ khi ta có mặt cùng với cô.” Hãn nghiêng nghiêng đầu sang một bên, chế nhạo tôi như thể tôi là một kẻ ương ngạnh, phớt bỏ. “Ta nghĩ ta cần ở đó để giúp cô nhớ chính xác những gì cô nên nói.”

“Tôi sẽ ghi nhớ.” Tôi nói một cách cứng rắn.

Chúng tôi đứng đó, cả hai chúng tôi đều loáng thoáng nghe thấy tiếng gọi theo nhịp *Jezelia*.

“Cô sẽ không nói chuyện với đám đông nếu không có ta bên cạnh,” hãn ta lặp lại.

Tôi thấy nó trong mắt hãn, tôi nghe thấy nó trong giọng hãn. Chỉ toàn là quyền lực, và hãn không thể nhượng bộ dù chỉ một nắm đấm nhỏ nhất dù là ngoài chủ ý cho tôi. Các nhóm thị tộc biệt lập khắp thành tụ tập ở quảng trường ngày càng đông đảo và họ gọi tên tôi, không phải tên hãn ta, một điều mà hãn không lường trước được, mặc dù hãn đã dàn xếp tất cả nhưng lại không tính được chuyện đó. So với số lượng dân cư khổng lồ trong thành và đội quân đáng kinh ngạc của hãn, lượng người này chỉ là thiểu số nhưng hãn vẫn muốn kiểm soát tới tận người cuối cùng trong bọn họ và đảm bảo họ nên đặt lòng trung thành vào đâu.

“Họ gọi tôi, Komizar,” tôi nhẹ nhàng nói, hy vọng có thể làm dịu đi sắc mặt của hãn ta.

“Họ có thể đợi. Tốt hơn hết là hãy tăng cường lòng nhiệt thành của họ trước đám cưới. Ta có một nhiệm vụ quan trọng hơn dành cho cô.”

“Nhiệm vụ nào mà lại quan trọng hơn tăng cường lòng nhiệt thành của họ để thu được nhiều cống hiến hơn cho lâu đài về sau đây?”

Hãn ta nhìn tôi đầy nghi hoặc. “Củng cố tinh thần cho các thống đốc,

những người sắp trở về tỉnh lỵ quê hương của họ trong khoảng một tuần.”

“Có chuyện với các thống đốc sao?” Tôi hỏi.

Hắn ta chộp lấy chiếc váy đỏ mà tôi sẽ mặc trong lễ cưới trên chiếc rương và ném xuống giường. “Mặc nó đi. Ta sẽ quay lại để đưa cô đến phiên họp Hội đồng vào cuối ngày hôm nay. Theo tín hiệu của ta, cô sẽ cho các thống đốc biết viễn cảnh của chính họ, ở đó cô sẽ tự tin rung mi mắt và tuôn ra những lời chiến thắng. Những lời nói thích hợp vào lúc này.”

“Nhưng chiếc váy này để dành cho đám cưới của chúng ta vào tối nay.”

“Mặc vào đi,” hắn ta ra lệnh. “Sẽ thật lãng phí nếu để dành một chiếc váy để dùng trong có vài giờ lúc chạng vạng.”

Tôi hy vọng có thể nhanh chóng dập tắt cơn kích động ngày càng tăng của hắn cốt để hắn ta sẽ bỏ đi. “Tuân lệnh, ngài Komizar. Dù sao thì cũng là ngày cưới của chúng ta, và tôi cũng muốn làm hài lòng ngài. Tôi sẽ mặc nó khi nào ngài quay lại.” Tôi vớ lấy chiếc váy, đặt trên giường và đợi hắn ta rời đi.

“Nào, giờ thì, cưng của tôi. Ta sẽ lấy bộ đồ cưới ngựa của cô theo cùng. Cô sẽ không cần đến chúng và ta biết nỗi bồn chồn trước đám cưới có thể khiến các cô dâu bốc đồng thế nào, đặc biệt là cô.”

Hắn ta đứng đó chờ đợi. “Nhanh lên. Ta không có thời gian cho sự khiêm tốn giả tạo của cô đâu.”

Tôi cũng vậy. Tôi cần hắn ta quay về Cánh Hội đồng càng nhanh càng tốt. Tôi nhanh chóng cởi áo vest, thắt lưng và giày cao cổ, rồi quay người lại để cởi bỏ những đồ còn lại. Tôi có thể cảm thấy mắt hắn ta đang nhìn xoáy vào lưng tôi và tôi nhanh chóng chui vào trong chiếc váy của mình. Trước khi tôi có thể quay người lại, hai bàn tay hắn đã lướt trên eo và hông tôi tới tận hình kavah trên vai tôi. Tôi chộp lấy áo quần trên giường và dúi chúng vào bụng hắn ta.

Hắn ta cười phá lên. “Bây giờ mới là công chúa mà ta biết và yêu chứ.”

“Ngài chưa bao giờ yêu bất cứ thứ gì trong đời mình,” tôi nói.

Về mặt hắn ta dịu xuống trong chốc lát. “Cô thật sai lầm quá.” Hắn quay lưng bỏ đi nhưng ngay trước khi hắn đóng cửa phòng lại phía sau, hắn nói thêm, “Ta sẽ quay lại trong một vài giờ tới.” Mũi hắn nhếch lên đầy vẻ chán ghét và hắn khoát tay trong không trung. “Làm gì với mái tóc của cô đi.”

Hắn đóng cửa lại, còn tôi vò đầu cho tóc rối thành mớ tả tơi vì thất vọng. Và rồi tôi nghe tiếng thạch rền vang.

Tôi chạy ra cửa và thử cái chốt cửa. Nó không nhúc nhích. Tôi nắm tay đâm vào cửa. “Ngài không thể nhốt tôi ở bên trong! Đó đâu phải là thỏa thuận của chúng ta!” Tôi áp tai vào cửa, nhưng câu trả lời duy nhất mà tôi có là âm thanh yếu ớt của tiếng bước chân xa dần.

Thỏa thuận. Tôi suýt bật cười với từ đó. Không giống như Kaden, tôi biết Komizar chẳng tán dương một thứ gì trừ khi nó phục vụ lợi ích cho hắn ta. Tôi tìm quanh phòng xem có thứ gì nạy được ổ khóa hay không. Tôi lấy một mẫu xương trên cái dây đeo, dùng dao đẽo nó thành một mảnh nhỏ và mỏng, và chọc vào lỗ khóa nhỏ nhưng chẳng ích gì. Từng mảnh kim loại trong cái thành phố ẩm ướt này đều bị rít bởi gỉ sét. Tôi thử một mảnh xương khác và rồi một mảnh khác nữa và nghe thấy tiếng gọi theo nhịp bên ngoài ngày càng lớn hơn. *Jezelia*. Khi nào thì hồi chuông đầu tiên sẽ reo lên? Tôi chạy đến cửa sổ, nhưng chúng quá nhỏ và quá cao khiến tôi không thể gọi được bất cứ ai. Và rồi tôi nghe thấy một tiếng gõ nhẹ.

“Miz Lia?”

Tôi chạy ra cửa và bổ nhào vào nó. “Aster!” Tôi gọi, như vừa trút được gánh nặng trong lòng.

“Họ đang gọi chị,” cô bé nói.

“Chị nghe thấy mà. Em có thể mở khóa cho chị không?”

Tôi nghe tiếng con bé lạch cạch tra chìa khóa vào trong ổ. “Không chìa nào mở được hết.”

Tôi quay cuồng đầu óc, cố nghĩ xem cách nào sẽ nhanh nhất. Tìm ở chỗ Calantha xem? Cô ta có một chìa khóa tổng, mở được mọi cánh cửa trong Tòa Sanctum. Nhưng hôm nay, có thể cô ta đang ở bên cạnh ai đó? Tôi chớp cơ hội và bảo Aster tìm cô ta. Cô bé rời đi, còn tôi ngồi trên sàn, dựa lưng vào cửa. Thời gian lê thê theo một nhịp bức bối của tiếng gọi Jezelia và rồi tôi nghe thấy hồi chuông đầu tiên. Tim tôi chùng xuống nhưng rồi tiếng vồn vã của những bước chân dồn dập khắp hành lang, và tôi nghe tiếng thở hổn hển của Aster ngay cửa.

“Em tìm khắp nơi rồi, Miz. Em không thể tìm thấy cô ấy. Không ai biết cô ấy ở đâu.”

Tôi cố gắng trấn tĩnh cơn hoảng loạn đang dâng lên trong mình. Thời gian đang trôi đi. *Tôi sẽ vẫn đợi.* Anh ấy vẫn ở đó chứ?

Phòng của Komizar. Ở đó. “Kiểm trong phòng của Komizar ấy!” Tôi đã hét lên. Nó ở ngay bên kia hành lang. “Hắn ta đã đến Cánh Hội đồng rồi. Nhanh lên Aster!” Tôi nắm lấy chiếc đai đeo gươm trên giường, và cài con dao vào bên trong áo váy bó chên. Tiếp đó, tôi thêm sợi dây đeo xương và cuối cùng mặc áo choàng của tôi vào để che giấu con dao. Nếu tôi thực sự ra được khỏi căn phòng này, tôi phải trông có vẻ như bình thường vậy thì lính gác mới không để ý đến tôi. Nhiều phút trôi qua. Tôi ngồi trên giường. *Đi đi đừng đợi em nhé, Rafe, anh hứa rồi đấy.*

Em hiểu rồi!” Aster gọi qua cửa. Tôi nghe thấy tiếng then cửa trượt ra nặng nề và cánh cửa mở ra. Khuôn mặt con bé rạng rỡ với thành tích của mình, và tôi hôn lên trán con bé, “Em là thiên thần cứu rồi, Aster ạ!”

Con bé đưa tay chà những món tóc đã bị cắt cụt của mình. “Nhanh lên,

Miz!”

Cô xoa những lọn tóc đã được cắt bớt của mình. “Nhanh lên, Miz!” Em ấy nói. “Họ vẫn đang gọi.”

“Ở lại đây nhé,” tôi nói với em ấy. “Có thể không an toàn đâu.”

“Không có gì an toàn quanh đây. Em sẽ phải thấy chị lên được tới đó!”

Tôi không thể tranh cãi với lý luận của cô bé. Đó là sự thật. Sanctum là bất cứ nơi nào nhưng tuyệt đối không phải là một nơi an toàn. Thứ duy nhất mà nó neo giữ là mối đe dọa liên tục. Chúng tôi chạy xuống hành lang, bậc thêm, và những lối đi ít người qua lại, leo lên bậc và lại xuống bậc một lần nữa. Khoảng đường ngắn ngủi bỗng kéo dài ra hàng dặm. Đó không phải là một sân thượng dễ dàng leo lên được. Tôi đã cầu nguyện, tôi đã không đến quá muộn, nhưng đồng thời, tôi cũng hy vọng Rafe đã đi mà không chờ tôi và đã an toàn để vượt sông. Thật may, chúng tôi không gặp một ai và cuối cùng cũng tới được cánh cổng dẫn lên sân thượng.

“Em sẽ đợi ở đây và huyết sáo nếu có ai đến.”

“Aster, em không thể...”

“Em có thể huyết sáo lớn,” con bé nói, cầm hếch lên.

Tôi ôm lấy con bé. “Chị sẽ biết ngay nếu có ai đó đang tiến tới: Giờ thì, đi đi. Về lại *Jehendra* với bapa (bố) của em và yên vị tại đó nhé.” Con bé miễn cưỡng quay đi, còn tôi vội vã đi qua cánh cổng dài để lên sân thượng, Một lớp tuyết phủ dày toàn sân, tôi bước tới bức tường phía bắc, biết rõ mình đã đến muộn rồi. Sẽ không có câu chuyện nào sáng nay, chỉ có bài hát tưởng nhớ Thánh ngắn ngủi nhất cốt để lính gác không nghi ngờ điều gì, và rồi tôi sẽ lên đường nhưng khi tôi lên tới được bức tường, một sự yên ắng kỳ lạ bao trùm toàn bộ đám đông. Nó truyền sang tôi, như thể các bàn tay đang vươn tới tóm lấy bàn tay tôi. *Chút nữa đi, Jezelia. Chút nữa để kể một câu chuyện.* Chỉ có mình tôi sở hữu phiên bản *Bài hát của Venda* sót lại cuối cùng. Đó không

phải là câu chuyện của tôi nên tôi không thể giữ lại cho riêng mình. Cho dù là lời lảm nhảm hay không, tôi cũng phải trả lại cho họ trước khi tôi đi.

“Hãy lại gần đây, hỏi những người anh em, chị em của Venda,” Tôi gọi to về phía bọn họ. “Hãy nghe những lời từ người mẹ vùng đất của các anh chị em. Hãy nghe Bài hát của Venda.”

VÀ THẾ LÀ TÔI KỂ CHO HỌ NGHE VỀ NÓ. TỪNG CÂU MỘT, HẾT CÂU THƠ NÀY TỚI CÂU THƠ KHÁC, KHÔNG GIẤU HAY GIỮ LẠI MỘT ĐIỀU GÌ. Tôi nói về con rồng hút máu trẻ em, uống cạn nước mắt những người mẹ, cái lưỡi xảo trá của nó và sự kìm kẹp chết người của nó. Tôi kể cho họ nghe về những đồng loại đói khát khác, những con người không bao giờ được ăn no được uống đủ.

Tôi thấy những cái gật đầu thấu cảm, và những tên lính gác hoang mang nhìn những tên khác, cố gắng hiểu điều đó. Tôi ghi nhớ những lời của bà Dihara, *Thế giới này, nó đang hút con vào... chia sẻ con. Nhưng có vài người cởi mở và sẽ chia hơn những người khác.* Đối với bọn lính gác và nhiều người đứng bên dưới, lời của tôi chẳng khác gì lời lảm nhảm, cũng như lời của Venda cách đây rất rất lâu về trước.

Trong khi tôi nói, một cơn gió vờn quanh. Tôi có thể cảm thấy nó bên trong mình, lan tỏa, vươn tới, rồi lại tiếp tục bay đi, lướt qua đám đông, qua quảng trường và xuống các con phố, qua các thung lũng bên kia và băng qua những ngọn đồi.

Con rồng sẽ âm mưu

Mang nhiều khuôn mặt khác

Lừa dối những kẻ yếu, tập hợp những kẻ ác,

*Sức mạnh lớn như thần, không thể ngăn cản nổi,
Hiềm thù trong phán xét
Bất biến trong cai trị
Kẻ đánh cắp giấc mơ
Kẻ diệt trừ hy vọng
Tới khi có một người mạnh hơn xuất hiện
Người đã từng yếu đuối
Người đã từng bị săn đuổi
Người mang dấu móng vuốt và dây nhợ
Người được đặt tên trong bí mật
Người được gọi là Jezelia.*

Có tiếng lầm rầm lan ra giữa đám đông, và rồi Venda ở đó, đang đứng ngay bên cạnh tôi. Bà ấy vói tay ra, nắm lấy tay tôi. “Đoạn cuối của bài hát,” bà ấy thì thầm, và rồi bà ấy đọc thêm những câu thơ khác.

*Tự cô ấy phản lại,
Tự cô ấy đánh bại và khinh miệt,
Tự cô ấy phơi bày kẻ xấu xa,
Chính là con rồng mang nhiều khuôn mặt
Không biết đến giới hạn đó.*

*Cho dù chờ đợi có thể rất lâu
Lời hứa vẫn vẹn nguyên từng sợi
Về một người tên là Jezelia,
Sẵn sàng hy sinh cả tính mạng,*

Với hy vọng cứu rỗi mọi con người.

Và rồi bà ấy biến mất.

Tôi không chắc liệu mình có phải là người duy nhất đã nghe thấy bà ấy nói hay thậm chí là người duy nhất nhìn thấy bà ấy hay không, nhưng tôi trần trần đứng đó, cố gắng nắm bắt được tầm cỡ của những gì bà ấy đã nói. Ngay lập tức, tôi biết đó là những câu thơ được trích từ trang cuối cùng của cuốn sách. Tôi tựa vào tường, trấn tĩnh lại trước những tiết lộ này. *Hy sinh*. Tiếng xì xào từ đám đông mỗi lúc một lớn hơn, và rồi, những chuyển động thu hút ánh mắt, tôi quay ngoắt sang khựng lại nhìn bức tường cao bên kia. Các Chievdar, các thống đốc, và các Rahtan đang dõi theo tôi. Tôi hít vào một hơi hoảng hốt. Cuộc họp của họ đã kết thúc sớm.

“Miz?”

Tôi quay lưng lại. Aster đứng giữa sân thượng. Komizar đứng sau lưng cô bé với một con dao kề vào ngực nó.

“Em xin lỗi, Miz. Em chỉ không thể đi về giống như chị đã bảo em thôi. Em...” Hắn nhấn đầu mũi dao vào người cô bé, và cô bé tái nhợt đi bởi đau đớn.

“Lạy thánh thần, đừng!” Tôi gào lên, nhìn thẳng vào mắt Komizar. Tôi khẩn nài hắn ta, nhẹ nhàng, tuyệt vọng, chậm rãi bước lại gần hơn, cố gắng thu hút sự chú ý của hắn về mình trở lại. Tôi kiên quyết bám giữ sự chú ý của hắn ta bằng đôi mắt và nụ cười của mình, cố gắng bằng cách nào đó xua tan cơn điên khùng này. “Làm ơn, để con bé đi đi, Ngài Komizar. Ngài và ta có thể nói chuyện. Chúng ta có thể...”

“Ta đã nói với cô rồi, nếu không có ta, sẽ không có buổi nói chuyện nào hết.”

“Vậy thì trừng phạt tôi đi. Con bé không liên quan gì tới chuyện này.”

“Cô ư, con chim bé nhỏ của ta? Vào thời điểm này, cô quá giá trị. Nó, đổi lại...” Hãn ta lắc đầu, và thậm chí, trước khi tôi có thể suy đoán ra hãn định làm gì, hãn đã lao con dao vào ngực cô bé.

Tôi hét lên và chạy về phía cô bé, bắt lấy cô bé khi nó trượt khỏi cánh tay hãn. “Aster!” Tôi ngã xuống nền sân cùng với cô bé, nâng niu cô bé trên đùi mình. “Aster!” Tôi áp tay vào chỗ vết thương trên ngực cô bé, cố gắng chặn dòng máu đang phun ra.

“Nói với bapa của em, em đã gắng sức, Miz. Nói với ông ấy, em không phải là kẻ phản bội. Nói với ông ấy, chúng ta...”

Những lời nói cuối cùng của cô bé mãi đọng lại trên môi, đôi mắt pha lê sáng ngời nhưng hơi thở ngưng bật. Tôi kéo cô bé áp vào ngực, âu yếm đu đưa, ôm lấy cô bé như thể tôi có thể bắt chấp cái chết. “Aster, ở lại với chị. Ở lại!” Nhưng cô bé đã đi rồi.

Tôi nghe thấy một tiếng cười lạnh lẽ và nhìn lên. Komizar lau con dao dính máu vào ống quần hãn và nhét nó lại vào trong vỏ. Hãn đứng sừng sững nhìn xuống tôi, đôi ủng của hãn bám đầy tuyết. “Nó lĩnh những gì nó đáng nhận. Chúng ta không có chỗ cho những kẻ phản bội trong Tòa Sanctum.”

Tê tái choán ngợp ào lên trong tôi. Tôi nhìn hãn ta, “Nó chỉ là một đứa trẻ con,” tôi thì thầm.

Hãn lắc đầu, khánh khách cười nhạt. “Ta phải nói với cô bao nhiêu lần nữa, Công chúa, rằng chúng tôi không có những thứ xa xỉ như thế. Venda không có trẻ em.”

Tôi nhẹ nhàng đặt Aster trên đùi tôi xuống nền tuyết và đứng dậy. Tôi bước tới gần hãn ta hơn, hãn ta nhìn thẳng vào mắt tôi với tất cả vẻ ngạo mạn của một kẻ chiến thắng. “Cuối cùng, chúng ta đã hiểu nhau chưa?” Hãn hỏi.

“Vâng,” tôi nói. “Tôi nghĩ chúng ta đã hiểu.” Và trong thời khắc chuyển

sang một giây mới, vẻ tự mãn đó đã biến mất. Đôi mắt hắn trợn trừng lên sững sốt.

“Và bây giờ,” tôi nói, “Venda cũng không có Komizar nữa.”

Một hành động nhanh lẹ. Một nhát thật dễ dàng.

Tôi rút đoản kiếm ở bên hông hắn ta và lao nó vào một lần nữa, xoáy thêm cho chắc chắn, cảm nhận được lưỡi dao cắt qua thịt hắn, và lại rút ra lao đoản kiếm vào, liên tiếp hết lần này đến lần khác, hắn loạng choạng về sau vài bước, cuối cùng cũng hiểu ra tôi đã làm gì. Hắn ngã dúi vào bức tường, gằn cổng, nhìn chăm chăm vào vết đỏ đang loang ra trên áo mình. Bây giờ hắn là người phải hoang mang. Hắn rút con dao của mình ra khỏi vỏ nhưng hắn quá yếu ớt để bước tới, và nó rớt khỏi tay hắn ta. Thanh gươm của hắn vẫn vô dụng bên mạng sườn. Hắn nhìn lại tôi, ngờ vực và trượt ra nền sân, mặt rúm ró vì đau đớn.

Tôi bước lại gần hơn, đứng cao hơn, nhìn xuống, đá bay con dao của hắn. “Ngài sai rồi, Komizar. Giết một con người dễ hơn giết một con ngựa đấy.”

“Ta chưa chết,” hắn nói giữa các hơi thở nặng nhọc.

“Người sẽ chết ngay thôi. Ta biết rõ về các cơ quan trọng yếu của cơ thể và mặc dù ta chắc người không có trái tim đâu nhưng ruột người hắn đã đứt thành từng khúc rồi.”

Tôi nghe thấy tiếng hét và quay lưng lại. Mặc dù những người bên dưới không thể nhìn thấy những gì tôi đã làm, nhưng những người trên bức tường cao ở phía xa của quảng trường đã nhìn thấy. Họ đã chạy, cố gắng tìm con đường nhanh nhất tới sân thượng, duy Kaden và Griz thì đã phi qua cánh cổng trước tất cả rồi. Griz đẩy cả hai nửa cánh cửa cổng nặng nề đóng lại phía sau anh ta và chốt then cửa qua các tay kéo bằng sắt.

Kaden nhìn máu trên tay và váy của tôi, và con dao mà tay tôi đang

nằm. “Lạy thánh thần, Lia, cô đã làm gì vậy?” Và rồi anh ta phát hiện ra cơ thể vô hồn của Aster đang nằm trong tuyết.

“Giết cô ta,” Komizar hét lên bằng một nguồn năng lượng mới. “Cô ta sẽ không thể là Komizar tiếp theo! Giết cô ta ngay!” Hắn ta ra lệnh, hơi thở đang nghẹn lại.

Kaden bước đến bên hắn ta và quỳ một gối xuống, xem xét vết thương của hắn ta. Anh ta với tay qua và rút thanh gươm của Komizar ra khỏi bao, đối mặt với tôi.

Bàn tay Griz thận trọng với vào một trong hai thanh kiếm đeo bên mình.

Kaden đưa vũ khí cho tôi. “Cô có thể cần cái này đấy. Bằng cách nào đó, chúng tôi sẽ phải đưa cô ra khỏi đây.”

“Cậu đang làm gì vậy?” Komizar hét lên. Hắn ta khuyu ngã sâu hơn xuống đất. “Cậu nợ tôi mọi thứ. Chúng ta là Rahtan. Chúng ta là anh em!”

Vẻ mặt của Kaden cũng đau khổ như của Komizar. “Không còn nữa,” anh ta trả lời.

Ngay cả khi nằm chờ chết, Komizar vẫn tiếp tục ra lệnh, nhưng Kaden quay lưng lại hướng về phía tôi, phớt lờ hắn ta - và rồi chúng tôi nghe thấy tiếng dậm chân của những đôi giày nặng nề trên các bậc thang. Rafe xuất hiện ở đầu cầu thang nơi tôi đã định chạy trốn. Jeb và một người đàn ông nữa đứng sau lưng anh ấy.

Họ đi về phía chúng tôi, ghi nhận cảnh tượng, và Rafe từ từ rút gươm ra. Người của anh ấy cũng làm như vậy. Kaden nhìn từ Rafe sang tôi. Đôi mắt anh ấy bộc lộ tất cả sự vô lễ. Anh ta hiểu hết.

“Tôi sắp đi, Kaden,” tôi nói, hy vọng sẽ tránh được một cuộc đụng độ. “Đừng cố ngăn cản tôi.”

Vẻ mặt anh ta đanh lại. “Với anh ta?”

Tôi nuốt khan. Tôi có thể nhìn thấy điều đó trong từng cái co giật trên quai hàm của anh ta. Anh ta đã đoán ra rồi, nhưng dù sao thì tôi cũng đã nói rồi. “Đúng. Với Hoàng tử Jaxon của Dalbreck.” Bây giờ thì không còn cơ hội quay lại nữa rồi.

“Cô đã luôn ấp ủ ý định như vậy?”

Tôi gật đầu.

Ánh mắt anh ta chùng lại. Anh ta không thể che giấu nỗi đau vì bị tôi phản bội. “Tránh xa cô ấy ra,” Rafe cảnh cáo, tiếp tục thận trọng tiến lên.

Đột nhiên Griz nắm lấy cánh tay tôi, kéo tôi vào bức tường nơi đám đông vẫn chờ đợi. Anh ta giơ tay tôi lên trời trước mặt họ. “Komizar của các người! Nữ hoàng của các người! Jezelia!”

Đám đông gầm rú.

Tôi kinh hoàng nhìn Griz.

Khuôn mặt của Kaden cũng bàng hoàng không kém. “Anh có điên không?” Anh ta hét vào mặt Griz. “Cô ấy sẽ không thể nào sống sót được! Anh có biết Hội đồng sẽ làm gì với cô ấy không?”

Griz nhìn ra đám đông đang cổ vũ. “Số người này lớn hơn cả Hội đồng,” anh ta trả lời.

“Cô ấy cũng sẽ chết theo cách thức tương tự!” Kaden nói.

Rafe dứt tôi ra khỏi tay nắm của Griz và sau đó, tất cả như vỡ tung ra. Cánh cổng bật mở, thanh sắt trượt ra lỏng lẻo, các Rahtan ập vào, các thống đốc theo gót họ. Những đòn đánh đầu tiên bay ra từ Malich dồn hết toàn lực vào Kaden, hung bạo và đói khát. Kaden hất chệch hướng đòn tấn công đầu tiên và rồi đòn tiếp theo, tiếng va dũ dội của kim khí với nhau rền vang trong không khí. Theron và Jorik tấn công Griz, đòn tấn công của bọn họ dồn dập và mạnh bạo nhưng Griz vốn là một gã khổng lồ, thạo song kiếm, nên anh ta chấp cả hai, hết đòn này đến đòn khác, đánh lui bọn họ.

Rafe đốn ngã một tên lính sau khi hạ một tên khác, chiến đấu vai kề vai với Kaden chống lại cuộc công kích dữ dội đó.

Thống đốc Obraun tiến tới chỗ tôi, và tôi nâng thanh gươm của mình lên để đánh trả thì ông ta đột ngột quay lại và giáng một đòn trí mạng vào Darius. Vị thống đốc này đang chiến đấu cho phe nào vậy? Tên cận vệ cầm kiếm của ông ta chiến đấu ngay bên cạnh ông ta, nhưng bây giờ anh ta đang hét lên to và rõ ràng, cảnh báo Jeb về ai đó thúc đến ở bên mạng sườn. Thống đốc Faiwell chiến đấu bên cạnh Jeb, cũng như hai trong số các cận vệ chỉ định bảo vệ tôi. Mọi chuyện đều khó hiểu. Ai chiến đấu chống lại ai? Cuộc hỗn chiến đình tai nhức óc với những tiếng kêu la và tiếng va loảng xoảng của dao gươm. Ở một bên cánh, Rafe hạ gục cả Gurtan và Stavik, rồi tiếp tục đấu lại nhiều người hơn. Anh ấy thật đáng sợ với sức mạnh của mình, một nguồn sức mạnh tôi chưa từng nhận ra.

Tiếng gầm gừ của trận chiến và tiếng lao xạo của những mẫu xương nghe ghê người tràn ngập không gian. Họ bao bọc lấy tôi ở sau lưng. Tôi rõ ràng là mục tiêu của cuộc công kích này. Thanh gươm của tôi thật vô dụng. Tôi cố gắng xông lên để hỗ trợ nhưng Griz đẩy tôi lùi ra phía sau.

Vẻ mặt của Malich thực sự hoang dại khi hắn tấn công Kaden, không chỉ vì mỗi nhiệm vụ chung. Một tiếng hét thọc xé vào không khí khi Griz cuối cùng cũng đâm gươm vào giữa mạng sườn của Theron nhưng Jorik vùng gươm và gươm của hắn ta xứa vào hông sườn của Griz. Griz ngã khuỵu một gối xuống, ôm lấy mạng sườn, Jorrik giơ cao thanh gươm của hắn định kết liễu anh ta. Nhưng ngay trước khi hắn định lao gươm vào Griz, tôi phi con dao vẫn cầm trong tay mình. Nó cắm thẳng vào đúng điểm tử ở cổ họng Jorik, và hắn ta loạng choạng bật ra sau. Hắn ta chết ngay trước khi cơ thể chạm xuống nền sân thượng. Griz cố gắng đứng dậy, vẫn cầm một thanh gươm trong tay khi tay kia của anh ta ôm lấy bên sườn bị thương. Máu lenh lách khắp nơi, tuyết hóa thành bùn lầy nhuộm đỏ. Một cuộc tắm máu.

Cuộc tấn công chùng xuống, vào lúc cuối, quân số có vẻ nghiêng về phía chúng tôi.

“Đưa cô ấy ra khỏi đây!” Kaden hét lên.

“Trước khi quân lính kéo tới đông hơn!”

Rafe hét lên với người lính giả câm điếc, bảo anh ta mở đường ra phía cầu thang và bảo tôi đi theo, rồi giáng một đòn chí tử hạ gục Thống đốc Dietrik, người đã tấn công anh ta, quyết chí không để tôi thoát.

“Lối này, cô gái!” Thống đốc Obraun nắm lấy tay tôi và đẩy tôi về phía cầu thang. Một người đàn ông khác chạy cùng với chúng tôi. Tôi nghe thấy Jeb gọi anh ta là Tavish, và người cận vệ câm điếc là Orrin. Rafe theo sau, che chắn sau lưng chúng tôi. Tôi nhìn lại và thấy Kaden, Griz, Faiwell, và hai người lính cận vệ đang giữ chân những tên còn lại trên sân thượng. Thánh thần phù hộ họ khi quân lính kéo tới đông hơn. Chắc chắn lúc này tất cả doanh trại binh lính đã được báo động.

Chúng tôi vội vã xuống cầu thang lên tầng hai và rẽ vào cổng, kế hoạch đã chệch hướng một cách khủng khiếp. Ngay khi chúng tôi đi qua cánh cửa nặng nề, nó đóng sầm lại, tôi quay lưng, và thấy Calantha đang chốt cổng.

“Calantha,” tôi kinh ngạc nói.

“Nhanh lên!” Cô ta hét lên.

“Giờ, cô không thể ở lại. Đi với chúng tôi.”

“Tôi sẽ ổn thôi,” cô ta trả lời. “Không ai biết tôi ở đây. Đi đi!”

“Nhưng...”

“Đây là nhà của tôi,” cô ta nói một cách quả quyết.

Không có thời gian để tranh cãi với cô ta, nhưng tôi thấy được sự kiên quyết mà trước đây tôi chưa từng thấy trên khuôn mặt cô ta. Chúng tôi trao nhau một cái gật đầu thấu cảm cuối cùng, và tôi chạy đi.

Bây giờ, Rafe dẫn đường, tôi chỉ đi theo anh ấy. Nó là một hành lang tối,

dài, và bước chân của chúng tôi vang vọng như sấm rền khắp nơi, nhưng rồi, âm thanh rộ lên gấp đôi và chúng tôi biết lính gác đang đuổi theo hướng chúng tôi từ phía đối diện.

“Xuống lối này!” tôi gào lên, quay về hướng một lối đi mà tôi từng qua lại với Aster. “Nó sẽ đưa chúng ta tới hầm mộ.” Tôi dẫn họ đi tới lối đi ngoằn ngoèo, tiếp đó đi xuống những cầu thang dài nhiều bậc. Khi chúng tôi tới đáy, tôi nghe tiếng chân lạ rõ mồn một. Tôi đặt tay lên môi mình và mấp máy, *ai đó đang đi tới*. Jeb đẩy ra, vượt lên trên tôi. Tôi cố gắng ngăn anh ấy lại nhưng Rafe gạt đầu, ra hiệu cứ để anh ấy đi.

Anh ấy bước ra khỏi đầu cầu thang, đứng vào chỗ có ánh sáng, và tôi thấy anh ấy lại biến trở lại thành người gom và giao bánh phân khô. Anh ấy mỉm cười và một tên lính bước vào tầm nhìn, hỏi anh ấy xem liệu anh ấy có thấy ai chạy qua không. Khi Jeb chỉ vào một hướng, tên lính quay theo và chỉ với một cử động chớp nhoáng, Jeb đã bẻ gãy cổ hắn.

“Đường thông rồi,” anh ấy gọi chúng tôi. “Hắn chỉ có một mình.”

Chúng tôi chạy xuyên qua hầm mộ hẹp và xuôi xuống theo những con đường mòn dẫn tới những hang động. Chúng tôi ở quá sâu trong lòng đất, tôi biết rằng các học giả không thể nào biết rằng đã có một cuộc chiến nổ ra trên đầu họ. Vài người thấy chúng tôi chạy ngang qua sưng sốt không thốt nên lời, bắn khoả không biết đã có chuyện gì diễn ra. Họ chỉ khơi mào các cuộc chiến, họ không chiến đấu. Tôi quay sang lối đi rải sỏi người. “Lối này đưa chúng ta tới con sông,” tôi nói. Khi chúng tôi nghe tiếng thác đổ âm ào, cái người gọi là Tavish bước lên trước, dẫn đường cho chúng tôi tới chỗ cái mả. Khoảng một trăm thước nữa xuôi xuống phía dưới thôi là chúng tôi đã bước ra khỏi đường hầm, lặn vào trong màn sương mù của dòng sông. Nền hang trơn trượt và băng giá.

“Lối này!” Tavish gọi to át cả tiếng âm ỉ nhưng liền sau đó, bốn người lính chỗi ra từ một đường hầm khác, cũng đổ ra sông và một trận chiến mới

nổ ra. Rafe, Jeb, Obraun và Tavish chạy về phía trước để chặn cuộc tấn công. Orrin và tôi đảm nhận thêm nhiều lính canh chạy về phía chúng tôi từ chính đường hầm mà chúng tôi vừa ra khỏi. Tôi bước sang một bên, khuất tầm nhìn, và khi kẻ đầu tiên chạy qua, tôi vung gươm lên chém hắc. Orrin hạ tên tiếp theo, và cả hai chúng tôi đều hạ tên thứ ba. Tôi chém vào sườn hắc, và khi hắc ta loạng choạng chúi về phía trước, Orrin đã đâm thúc từ phía sau hắc.

Rafe hét lên để bảo chúng tôi cứ đi tới chiếc mảng, rằng họ sẽ đuổi kịp, và Orrin kéo tôi dọc bờ sông, đi xuống một con đường đá, cùng với Tavish theo sát ở phía sau. Chúng tôi tới chỗ một mỏm đá nhô ra, và nỗi hoảng sợ bủa vây tôi. Tôi không thấy chiếc mảng nào, nhưng Tavish đã nhảy xuống. Tôi tưởng anh ấy đã lao thẳng xuống sông, nhưng sau đó tôi thấy anh ấy trên chiếc mảng gần như bị che khuất bởi sương mù và đá.

“Nhảy đi!” anh ấy yêu cầu.

“Không, nếu không có Rafe!” Tôi nói.

“Cậu ấy sẽ tới đây! Nhảy đi!” Chiếc mảng tròn trĩnh giữa những đám dây neo nó vào bờ. Orrin huých cho tôi một cú, và cả hai chúng tôi đều nhảy xuống.

“Cúi người thấp xuống!” Tavish nói, và bảo tôi hãy nắm lấy một sợi dây thừng thật nhiều nút để bám trụ cho vững.

Chiếc mảng dốc xuống, và tròn trĩnh ngay cả trên mặt nước yên lặng nhất sát bờ. Tôi cúi thấp xuống như Tavish yêu cầu, nắm lấy sợi thừng để tự trụ vững. Ngay cả trong làn sương mù, tôi vẫn có thể nhìn thấy ở những vách đá cao bên trên chúng tôi, cảnh vệ và binh lính đang băng qua những lối đi nhỏ để xuống dưới. Bọn chúng đông lên gấp bội như những con côn trùng bọn chồn chuẩn bị bơi về phía chúng tôi. Nhìn đâu chúng tôi cũng thấy, càng lúc càng đông tiến tới. Bọn lính cũng đã phát hiện ra chúng tôi, tên bắt đầu bay tới, nhưng chúng rơi ngay xuống gần bờ. Jeb và Obraun đến và nhảy

xuống cùng chúng tôi. “Rafe đang tới!” Jeb nói. “Sẵn sàng để thả dây neo buộc!” Vai anh ấy chảy máu, máu ướt sưng cánh tay Oobraun. Orrin và Tavish với lấy những sợi thừng đang nín giữ chiếc mảng.

“Chưa đâu!” tôi nói. “Chờ! Chờ cho đến khi anh ấy xuống đây đã!”

Những tên lính leo vách đá xuống sông ngày càng gần hơn, tên của chúng bắn tới gần hơn một cách nguy hiểm, nhưng đột nhiên, các mũi tên bắt đầu đổi hướng bay về phía bọn chúng. Tôi quay lại nhìn Orrin phóng ra một cơn bão tên lửa. Bọn lính bổ nhào xuống từ trên rìa đá. Orrin cố hãm cuộc tấn công của chúng lại, nhưng luôn luôn vẫn còn nhiều tên khác để thay thế những tên mà anh ấy đã đốn ngã.

Chúng tôi nghe thấy một tiếng thét kinh hoàng xuyên qua màn sương mù và từng giọt máu trong tôi bùng cháy nỗi sợ hãi. Tôi thấy Jeb và Oobraun liếc nhìn nhau đầy lo lắng.

“Thả dây thừng,” Oobraun ra lệnh.

“Không!” Tôi đã hét lên.

Nhưng ngay sau đó, Rafe đã xuyên qua màn sương mù, chạy về phía chúng tôi. “Đi thôi!” anh ấy hét lên, và Tavish thả dây thừng ra. Một vụ nổ mạnh xé toạc không gian. Rafe nhảy lên chiếc mảng khi nó đang trôi ra xa bờ, gần như bằng qua một vùng rộng lớn, đá vụn rơi xuống như mưa xung quanh chúng tôi. Anh ấy nắm lấy sợi dây thắt nút mà tôi nhét vào tay anh ấy. “Chuyện đó sẽ đảm bảo cây cầu không thể phục vụ trong ít nhất một tháng,” anh ấy nói. Nhiều hơn tôi mong đợi đối với cái bình nhỏ chứa thứ chất lỏng trong suốt.

Chúng tôi nhanh chóng bị dòng chảy cuốn theo, và chiếc mảng lúc trôi lúc sạt, có lúc nhảy dựng, có lúc lao lên trên mặt nước dữ dội. Cả Oobraun và Jeb đều bị thương, Tavish và Orrin phụ trách hướng chèo lái và đôi khi phải nung những chiếc thùng rỗng bập bênh theo dòng nước nguy hiểm khó

lường, để ra xa khỏi bờ sông. Nhưng chúng tôi vẫn chưa đi đủ xa thì tôi đã phát hiện ra Malich sừng sững trên một tảng đá mòn, trong tầm ngắm bắn dễ dàng. Thánh thần ơi, chuyện gì đã xảy ra với Kaden rồi?

Cây cung của Malich đã được nạp tên và nhắm vào lưng Rafe. Tôi nhảy về phía trước để đẩy Rafe xuống khi chiếc mảng xoay tròn trong một con nước xoáy và tôi bị hất tung sang một bên. Một cơn nhói dữ dội bùng lên trên đùi tôi. Ngay cả trong cơn đau khủng khiếp, tôi vẫn thấy Malich mỉm cười. Hắn không nhắm vào Rafe. Hắn nhắm vào tôi.

“Lia!” Rafe hét lên, và trườn về phía tôi, nhưng không phải trước khi một mũi tên khác bắn trúng lưng tôi. Nó cháy như một cục than hồng rực lửa nung nấu da thịt tôi. Tôi không thể thở được. Bàn tay của Rafe nắm lấy cánh tay tôi, nhưng tôi vẫn ngã nhào về phía sau khi chiếc mảng xiên lên, rồi lao xuống. Tôi rơi xuống dòng nước băng giá. Bàn tay của Rafe nắm chặt, bấu mạnh vào cánh tay tôi, nhưng dòng nước rất xiết và chiếc váy nặng nề của tôi nhanh chóng nặng những nước như một chiếc mỏ neo níu tôi xuống. Tôi cố đá nó ra xa, nhưng nó vòng quanh chân tôi, cuộn chặt chúng như sợi thừng. Dòng sông tê dại và hoang dã, nước ào vào mặt tôi, làm tôi nghẹt thở, và dòng nước quá mạnh so với sức níu giữ của Rafe. Vải ống tay áo của tôi bắt đầu bục toác ra. Tôi cố nâng cánh tay kia lên nhưng nó không nhúc nhích cứ như thể mũi tên đã găm nó vào bên sườn tôi. Những bàn tay đang cố gắng nắm lấy cánh tay và vai tôi, đánh vật với dòng nước xoáy hoang dại để giữ được tôi, nhưng rồi một cú giạt của dòng nước cuộn cuộn đã kéo tôi tuột khỏi họ. Tôi chìm xuống dòng nước băng giá, dạt xa dần chiếc mảng. Rafe nhảy xuống, bơi theo tôi.

Chúng tôi nhấp nhô theo dòng nước, cánh tay anh ấy với đi với lại hết lần này đến lần khác tới tôi nhưng tôi bị kéo giạt ra xa nhiều lần, dòng nước bao quanh đầu chúng tôi, cả hai chúng tôi thở hổn hển, không còn thấy chiếc mảng trong tầm nhìn đâu nữa. Cuối cùng thì anh ấy cũng với được tôi,

cánh tay anh ấy vòng qua eo tôi, cố gắng xé toạc chiếc váy của tôi một cách điên cuồng. “Cố lên, Lia.”

“Em yêu anh,” tôi đã khóc, ngay cả khi tôi bị sắc nước. Nếu đó là những lời cuối cùng anh ấy nghe được từ tôi, tôi muốn phải là những lời đó. Và rồi tôi cảm thấy chúng tôi trượt dài, lộn nhào, thế giới đảo lộn ngược xuôi, và tôi không còn thấy anh ấy, không thấy thứ gì nữa, chiếc váy khổ sở mà Komizar đã bắt tôi mặc đang kéo tôi xuống phía dưới như thể chính hân ta đang kéo mạnh tôi từ bên dưới mặt nước, cố nói nốt lời cuối cùng xong thì tôi cũng không thể chống chọi lại với sức nặng của nó thêm nữa, và thế giới lạnh băng của tôi trở nên dần đen kịt.

Chương 64

RAFE

TÔI ĐI BỘ HÀNG DẶM BỜ SÔNG, TÌM KIẾM KHẮP MỌI NƠI. Tôi không chấp nhận rằng cô ấy đã ra đi. Tôi tê dại vì lạnh và không biết đã bao lâu trôi qua rồi. Tôi không thấy lại chiếc mảnh đầu nữa và bản khoăn không biết những người khác đã thoát được chưa. Mỗi bước chân, tôi đều hồi tưởng lại sự kiện, cố gắng hiểu mọi chuyện đã diễn ra như thế nào. Tôi lại thấy đứa trẻ, Aster, thi thể con bé nằm vùi trong tuyết và con dao trong tay Lia. Tôi thấy Komizar nữa, sụp xuống dựa vào tường và đang chảy máu. Rồi, không có đủ thời gian để ghép các mảnh vào với nhau và tôi vẫn không thể hiểu nổi.

Suy nghĩ của tôi vẫn cứ quẩn quanh về Lia. *Tôi đã nắm được cô ấy.* Tôi đã ôm được cô ấy trong vòng tay và rồi chúng tôi ngã nhào trong dòng thác, cô ấy tuột khỏi tay tôi. *Tôi đã nắm được cô ấy nhưng dòng sông đã hút cô ấy trôi xa.*

Dòng chảy xiết và cuộn cuộn. Tôi không biết rõ tôi đã vào bờ bằng cách nào nữa. Cho đến khi tôi vào đến bờ, tôi đã trôi theo dòng sông tới hàng dặm, tay chân tôi đông cứng. Bằng cách nào đó, tôi đã lết được mình lên bờ và buộc chân tôi phải di chuyển, cầu nguyện rằng cô ấy cũng đã làm tương tự. Tôi không chấp nhận nổi bất cứ chuyện gì khác.

Tôi trượt chân trên một tảng đá băng giá và khuỵu gối, cảm thấy sức lực của mình đang tan biến dần. Chính lúc đó, tôi nhìn thấy cô ấy ở phía trước, nằm úp mặt trên bờ, im lìm ôm lấy mặt đất như thể cô ấy đã là một phần của nó, những ngón tay của cô ấy vô hồn ngập trong bùn và tuyết.

Máu loang lổ trên lưng cô ấy chỗ mũi tên găm vào. Chỉ còn lại mỗi cái cuống mũi tên gãy. Tôi chạy đến và ghé vào bên cô ấy, nhẹ nhàng xoay cô ấy ngửa lên và kéo cô ấy vào vòng tay của tôi. Môi cô ấy tím tái, nhưng có tiếng rên nhẹ thoát ra từ chúng.

“Lia,” tôi thì thầm. Tôi phủi tuyết trên mi mắt cô ấy.

Mí mắt cô rung rung mở ra. Phải mất một lúc cô ấy mới nhận ra tôi là ai. “Chúng ta đang ở bên nào sông?” Cô ấy hỏi, giọng cô yếu ớt đến mức tôi gần như không thể nghe thấy tiếng cô ấy.

“Bên bờ của chúng ta.”

Một nụ cười yếu ớt làm nhăn hai mắt cô ấy. “Vậy là chúng ta đã làm được.”

Tôi nhìn lên, dò xét xung quanh. Chúng tôi đã trôi xa hàng dặm đâu đó rồi, nếu không có ngựa, thức ăn và được sưởi ấm, và cô ấy cứ nằm đây với vết thương nghiêm trọng không ngừng chảy máu trong tay tôi, khuôn mặt của cô ấy nhuộm màu chết chóc.

“Đúng rồi, Lia, chúng ta đã làm được.” Ngực tôi rung lên, và tôi cúi xuống, hôn lên trán cô ấy.

“Vậy tại sao anh lại khóc?”

“Không có. Chỉ là...” Tôi ôm cô ấy gần hơn, cố gắng chia sẻ chút hơi ấm còn lại trong tôi. “Lẽ ra chúng ta nên ở lại. Lẽ ra...”

“Cuối cùng thì hắn ta cũng giết em. Anh biết điều đó mà. Hắn ta bức bối với chút quyền lực nhỏ nhoi mà hắn đã chia sẻ với em. Và nếu không phải là Komizar thì Hội đồng của hắn chắc có lẽ sẽ làm việc đó.”

Mỗi một lời nói ra, giọng cô ấy lại càng yếu ớt hơn.

“Đừng bỏ lại anh, Lia. Hứa đi, rằng em sẽ không bỏ lại anh.”

Cô ấy với tay lên và gạt đi nước mắt trên mặt tôi. “Rafe,” cô ấy thì thào. “*Chúng ta đã đi được xa đến thế này. Thêm một nghìn hay hai nghìn dặm nữa*

có là gì đâu?”

Đôi mắt cô nhắm lại, và đầu cô nghiêng từ từ ngã sang một bên. Tôi đặt môi mình lên môi cô ấy, tuyệt vọng tìm kiếm chút hơi thở của cô ấy. Hơi thở của cô ấy nông và yếu ớt nhưng vẫn còn.

“Chúng ta đã đi được xa đến thế này. Tôi thậm chí không biết chúng tôi đang ở đâu. Chúng tôi bị lạc trên một bờ sông với hàng dặm rừng tối bao quanh, nhưng tôi luôn một cánh tay xuống dưới đầu gối của cô ấy và cánh tay kia cẩn thận luôn ra sau lưng cô ấy và đứng dậy. Tôi hôn cô ấy một lần nữa, môi tôi nhẹ nhàng đặt lên môi cô ấy, cố gắng lấy lại màu sắc cho chúng. Và tôi bắt đầu bước đi. Một nghìn hay hai nghìn dặm, tôi cũng sẽ mang theo cô ấy bằng mọi cách về Dalbreck nếu tôi phải làm vậy. Không ai có thể tước đoạt cô ấy ra khỏi vòng tay của tôi một lần nữa.

Chúng tôi đã đi tới thêm được ba bước chân.

“Gắng gượng nhé, Lia,” tôi thì thầm.

Gắng gượng vì anh.

Lời cảm ơn

CHÀ. LẠI MỘT CUỐN SÁCH NỮA ĐƯỢC HOÀN THÀNH RỒI! ĐẦU ÓC TÔI VẪN CÒN ĐANG LÂNG LÂNG từ lần xuất bản cuốn sách đầu tiên. Hơn bao giờ hết, tôi biết rõ sự ra đời của cuốn sách này là nhờ vào một vài phép mầu, sự giúp đỡ và sự hỗ trợ của rất nhiều người nữa.

Đầu tiên là các blogger, tweeter, booktuber (người viết blog, người viết tweet, người bình sách trên YouTube). Ôi trời! Bản sao ARC^[1] dành cho người bình sách của cuốn *Nụ hôn đối lừa* ra mắt khá sớm và các bạn nhảy cẫng lên với nó.

Bạn đã viết blog, đã tweet, đã hét lên, chuyển lời và khuyến khích tôi rất nhiều. Và ráo riết thúc giục cuốn tiếp theo. Thật đúng là những tảng đá phiến nhiều vô cùng đấy nhé. Niềm tin của bạn vào câu chuyện của Lia là điểm tựa tinh thần cho chính bản thân tôi. Các bạn đã tiếp sức cho tôi cả chặng đường dài.

Các thủ thư và các giáo viên. Các bạn hét lên và bắt đầu ngay lập tức nói chuyện về cuốn sách với những khách quen và cả học sinh - sinh viên của mình. Một thủ thư thậm chí còn suy nghĩ tới việc làm một cái hình kava với móng vuốt và dây nho trên vai cô ấy. Có lẽ cô ấy sẽ làm được cái hình đó! Tất cả sự nhiệt tình của các bạn đã giúp tôi chạm đích.

Tôi cảm thấy thật may mắn khi được trở thành một phần trong vương quốc của nhà vua và hoàng hậu Macmillan. Mỗi người trong số các nhân viên đều xứng đáng có một chiếc vương miện - và phải cần tới khoảng năm

ngàn chiếc vương miện. Không chỉ có một ngôi làng đã làm một cuốn sách, mà là cả một thành phố tận tâm. Xin gửi lời cảm ơn đặc biệt tới Jean Feiwel, Laura Godwin, Angus Killick, Elizabeth Fithian, Katie Fee, Caitlin Sweeny, Allison Verost, Ksenia Winnicki, Claire Taylor, Lucy Del Priore, Katie Halata, Ana Deboo và Rachel Murray vì sự ủng hộ to lớn của các bạn. Tôi nâng một cốc trà Thannis lên để chúc phúc cho tất cả các bạn! Vị ngọt, tất nhiên rồi.

Sự kỳ diệu của Rich Deas và Anna Booth tiếp tục nhập vào tôi, từ trang bìa tuyệt đẹp đến đồ họa tiêu đề cho đến phong chữ mà con người mê phong chữ trong tôi có thể ngất ngây. Tài năng của họ thật đáng kinh ngạc. Ngoài ra, xin cảm ơn Keith Thompson, người đã làm cho thế giới của *Biên niên sử còn sót lại* trở nên sống động với một chiếc bản đồ quá đẹp đến mức khó có thể diễn đạt bằng lời.

Tôi đã đề cập đến cô ấy trong mục kính tặng, nhưng cô ấy cũng xứng đáng được tán dương và hơn thế nữa ở đây - biên tập viên của tôi, Kate Farrell. Chúng tôi đã đi qua Cam Lanteux và quay trở lại. Tôi sẽ không bao giờ thành công nếu không có cô ấy. Cô ấy chỉ dẫn tôi khi tôi không còn nhìn thấy đường - và cô ấy làm điều đó với sự kiên nhẫn, khôn ngoan và một nụ cười. Cô ấy thực sự là một món quà hiếm có.

Cảm ơn vô vàn sự hỗ trợ, tôi biết ơn các nhà văn YA Marlene Perez, Melissa Wyatt, Alyson Noel, Robin LaFevers và Cinda Williams Chima. Cho dù đó là việc giúp tôi tìm ra một từ mà tôi đang bí bách, thoát khỏi một cuộc đấu vật với những ý tưởng, hay cho tôi lời khuyên khôn ngoan, những tiếng cười rất cần thiết, hoặc giúp chuyển lời giới thiệu, tôi cảm ơn các bạn sâu sắc. Karen Beiswenger và Jessica Butler đã phải chịu đựng những bản thảo ban đầu mà đôi chỗ thà rằng để trống còn hơn viết ra - và họ luôn yêu cầu nhiều hơn thế. Không ngần ngại. Tôi nợ cả hai người.

Tôi luôn biết ơn người bạn của tôi, cố vấn thông thái, người ủng hộ và người đại diện, Rosemary Stimola. Cô ấy không bao giờ ngừng làm tôi kinh

ngạc. Cô ấy là sự nhân cách hóa của tính cân bằng, vẻ duyên dáng và một con sư tử (Tất nhiên, đôi khi, là rất nhiều con sư tử nữa cơ).

Gia đình tôi là tất cả - sự vững tâm và nền tảng của tôi - Jess, Dan, Karen, Ben, và Ava và Emily. Họ cổ vũ và làm trung tâm cho tôi vào mọi thời điểm thích hợp. Tôi là người mẹ và người bà - ama may mắn nhất trên thế giới.

Trong suốt những ngày dài viết cuốn sách này, chồng tôi, Dennis, đã nấu ăn cho tôi. Theo cả nghĩa đen và nghĩa bóng. Anh vừa là Hoàng tử vừa là Assassin của tôi, che chở tôi và cứu tôi khỏi sự tàn phá của cơn đói, cơn mệt mỏi, và đôi khi cứu tôi thoát khỏi cả những chú chó đang nhỏ dãi chờ bữa tối. Anh ấy vực tôi dậy những lúc thần thờ và cho tôi những cái ôm hoặc mát-xa lưng cho tôi. Anh ấy cũng tiếp tục giúp đỡ tôi những công việc hậu cần đáng thưởng những nụ hôn. Tôi nghĩ anh ấy muốn bộ truyện này không bao giờ kết thúc. *Enade ra beto*.

Sức mạnh và sự quyết tâm của Lia không phải tự nhiên đã có. Bên cạnh tất cả những người phụ nữ mạnh mẽ mà tôi làm việc cùng, và những người tôi ngưỡng mộ từ lâu, tôi may mắn có rất nhiều người trong cuộc sống cá nhân của tôi, những người khiến tôi kinh ngạc và truyền cảm hứng cho tôi. Kathy, Susan, Donna, Jana, Nina, Roberta, Jan, và vô số những người khác, nối vòng tay với bạn. Những chị em cùng dòng máu và cùng nhịp tim thần, các chị em là đội quân của tôi.

[1] Bản sao trình đọc nâng cao. Một phiên bản sách miễn phí, chưa phải là cuối cùng, thường được phân phối cho những người đánh giá hoặc những người tham dự hội nghị sách.

TRÁI TIM KẼ PHẢN BỘI - TẬP 2

Chịu trách nhiệm xuất bản
GIÁM ĐỐC - TỔNG BIÊN TẬP
TS. NGUYỄN ANH VŨ

Biên tập	Nguyễn Thu Hà
Vẽ bìa	Momo Art
Trình bày	Bún
Sửa bản in	Huyền Trang

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

LIÊN KẾT XUẤT BẢN

CÔNG TY TNHH VĂN HÓA VÀ TRUYỀN THÔNG SKYBOOKS VIỆT NAM

In 2.000 bản, khổ 14 cm x 20,5 cm tại Công ty Cổ phần In Bản Việt. Địa chỉ: thôn Hậu Ái, xã Vân Canh, huyện Hoài Đức, Hà Nội. Số xác nhận ĐKXB: 1506-2022/CXBIPH/25-81/VH cấp ngày 10 tháng 05 năm 2022. Quyết định xuất bản số: 886/QĐ-VH cấp ngày 06 tháng 07 năm 2022. In xong và nộp lưu chiểu năm 2022. Mã ISBN: 978-604-372-201-7.